"ቤቢን ራት ሲበላ ትን ብሎት .. በቃ አለ አይደል አየርም አጥሮት አሁን ወደ ዋናው ሆስፒታል ባንቡላንስ ወስደውታል። እኔም ወደዚያው እየሄድሁ ነው። ማሚም አብራው ናት። ከቻልሽ እዚያው እንገናኝ። ረጋ በዪ ደግሞ። የት ነሽ?"

"ወይኔ ... እሺ መጣሁ... እዚህ ከተማ ከክብሮም ጋር ነኝ.. አልነግረሁህም?"

"አው... አዎን ረሳሁት ... ድንጋጤውም ነው መሰለኝ...እስኪ ክብሮሽን ላናግረው..."

አሁንም የምታደርገውን አጥታ እንደተለመደው እንባዋ ቀደማት... ስልኩን ለክብሮም ሰጠችው። "ሃይ ሕያዌ ምንድነው?... ሶለን ደኅና አይደለም እንዴ?"

"ምን ባክህ ያው ትንታ ያስቸግረው የለ? ራት ሲበላ aspirate አረገ መሰል... ወደ ድንገተኛ ክፍል ወስደውታል.. እኔም እዚያው እየሄድሁ ነው... ደግሞ ... happy birthday bro.."

"thanks... በቃ አሁኑኑ መጣን ዳውን ታውን ነን... መጣን..."

"እሺ will see you እዚያው...ቀስ በሉ" ብሎ ስልኩን ዘጋው።

ሒሳባቸውን ከፍለው ወደ መኪናቸው ገሠገሡ። አሁንም እያለቀሰች ነው ሰሎሜ። ክብሮምም እያባበላትና የሚለውን ዐጥቶ፡-

"ሰሊና he will be okay" የሚለውን ማጽናኛ ቃል እየደጋገመ ትከሻዋን እያባበሰና መታ መታ እያደረገ መኪናቸው ጋ ደረሱ። ከሆስፒታሉ ብዙም ስለማይርቅ ከሕያው ቀድመው ደረሱ። ሶለን ግን አተነፋፈሱ ጥሩ ስላልነበረና ወደ አየር ቧንቧው የገባው ምግብ የፈጠረው የመተንፈስ መታወክ ለሕይወቱ አሥጊ ጉዳይ ሆኖ ስለተገኘ፣ እንደገና ወደ አይሲዩ ገብቶ የመተንፈሻ ማሽን ተደርጎለት ተኝቶአል። ለአጭር ጊዜ መተንፈስና የልቡም ምት ቆሞ ነበር። አሁን ሙሉ በሙሉ ራሱን አልሳተም። ሰሎሜ ደግሞ የጥፋተኝነት ስሜት እያሠቃያት ነው። ራስ ወዳድ ሆና ሶለንን ጥላ ሄዳ ከክብሮም ጋር ሲዝናኑ ይህ ስለደረሰበት፣ የእሷ ጥፋት አድርጋ አሰበችው። የሠራችውን ሁሉ ያፈረሰችው መሰላት። የሀልሟ ፍጻሜና የሶለን ፍጻሜ አንድ እንዳይሆን ፈራች። የሶለንን ሕይወት የማዳን ተስፋ በሩ ከኋላዋ የተዘጋባት መሰላት። በዚህ ጊዜ ክብሮም ከኋላዋ መጥቶ ለማጽናናት እጁን ትከሻዋ ላይ ሲያደርግ፣ በቅርብ ታጥቦት የነበረው የእጁ ቅዝቃዜ ሰንገቷን ሲነካው ደንብራ ዘለለች። ከሀልሟ ጋ ተገጣጥሞባት። እሱም ፈጽሞ ያላሰበው ነገር ስለነበር ደንግጥ ብሎ እጁን ሰበሰበ።

"ይቅርታ ሐሳብ ውስጥ ግብቼ ደነገጥሁ" ብላ ለማስተባበል ሞከረች። እሱም የሚያደርገውን አጥቶ እጁን ወደ ኪሱ ውስጥ ከተተ። ለጊዜው ማንም ምንም ማድረግ አልቻለም። ደስ የማይል እርግጠኝነት ያጣ የዝምታ ድባብ የሁሉንም ከንፈር ሸብቦ ያዘ።

ፍለጋ

ከሰሎሜ በድንገት ወደ አሜሪካ መሄድ በኋላ የመላኩም ሕይወት ብዙ ለውጦችን አስተናግዷል። ለውጡ ደግሞ ያኗኗር ብቻ ሳይሆን ያስተሳሰብም ጭምር ነው። ቶሮንቶ እያለ ለአንድ ዓመት ጓደኛው የነበረችና እጅግ ትወደው የነበረች ልጅ፣ ግንኙነታቸው ከመቋረጡ በፊት ሁልጊዜም የምትለው ነገር አሁን ገና ነው እውነት እንደነበር እየገባው የመጣው። "ተወዳጅነትህን ያበዛው መውደድ አለመቻልህን ለመደበቅ በምታደርገው አእምሮአዊ ጥረት ምክንያት የምታሳየው ጥሩ "ግንነት ነው" ትለው ነበር። "ከጭንቅላትህ ቀንሶ ልብን ቢጨምርልህ፣ ግሩም አፍቃሪ ይወጣህ ነበር" በማለት ጎፈሬውን እያሻሸች እውነቱን ልትነግረው ብዙ ሞክራ ነበር። ልጅቷ ሳይኮሎጂስት ወይም ፈላስፋ አልነበረችም። አንባቢ ነጋዴ ብቻ ነበረች። ካሥራ ሁለተኛ ክፍል ያልዘለለች ብትሆንም በመቶዎች የሚቆጠሩ መጻሕፍትን ያነበበች ከመሆኑዋም በላይ፣ ከተፈጥሮ በጣም ቅርበት ያለው ኑሮ ትኖር ነበር። አንዳንዴ አበሻ መሆኑዋንም ይጠራጠረው ነበር፣ በአኗኗርና በአስተሳሰቧ።

ገና ያሥራ ስምንት ዓመት ልጅ ሆና ነው ከቤተ ሰብ ወጥታ ራሷን ለመቻል ደፋ ቀና ማለት የጀመረችው። ከጓደኞቿ ጋር አብራ በመኖር ጥቃቅን ሥራዎችን ጀምራ፣ በሁዋላም የራሷን ትንሽ ሱቅ ከፍታ በተጨማሪም ብዙውን ነገር በኢንተርኔት ላይ ነበር የምትነግደው። የምትሸጣቸው ነገሮች ደግሞ በቀላሉ የማይገኙ ጥቃቅን ጊጣጌጦችና ከየአገሩ የመጡ ለየት ያሉ ታሪካዊና ጥንታዊ ቅርስ ነክ ነገሮች ናቸው። ላቅ ያለ የቀለም ማቀናበር ችሎታና ቅርጽን የማሰባጠር ተሰጥዎም አላት። ነገሮችን ስታሰካካቸው ውብ ነገር ይወጣቸዋል።

ሚሚ ያኔ መላኩን ቆፍራ ቆፍራ በችግሩ ምንጭ ላይ ባትደርስበትም፣ የንገሩን ገረገራ ለመርገጥም ቢሆን የቻለችው እሷ ብቻ ነበረች። በክርክር መላኩ ቢያሸንፍም፣ ሚሚ ግን በመጨረሻ 'ጭንቅላትህን ብወደውም፣ ለማፍቀር የምደርስበት፣ ደግሞም የረጋቢን ያህል ሊያፈቅረኝ የሚችል ልብ ስለሌለህ ካንተ ጋር መቆየት አልችልም' ብላው ነው የተለየችው። ሲለያዩ መላኩ በጣም ነበር የተጎዳው። እሷን የማጣቱንም፣ የተለያዩበትም ምክንያት በልቡ ስላልገባው በሙግት ሊመልሳት ቢሞክርም አልቻለም፣ የባሰ አራቃት እንጂ። እሱ ከሙግት

ሌላ ቋንቋ የለውም፣ ጥንካሬው ሙግቱ ነው፣ የፅም ሽሽት ከእሱ ሙግት የተነግ ነበር። ከጥቂት ወራት በኋላ ባገባችው በትምህርቱ ባልገፋና፣ በኑሮውም ባልተንደላቀቀው ጐረምሳ ውስጥ ምን እንዳገኘች ዛሬም ለመላኩ ምስጢር ነው። በእአምሯቸው የተሳካላቸው ሰዎች በልባቸው ማፍቀር ካልቻሉ ድርብ ችግር ሳይሆን አይቀርም። ልብም ለጭንቅላት የማይገባ የራሱ ክሂሎትና ቋንቋ አለውና።

መላኩ ደግሞ ትንሿ ልቡ እስክትጠፋ የወደደቻቸው ብዙ ሰዎች በሞትም በመለየትም ገና ከልጅነቱ ጀምሮ ተደጋግመው ተነጥቋል። ስለዚህም ትንሿ ልቡ ላለመጐዳት የመረጠችው መንገድ ስራውን ሁሉ ለጎበዝ ጭንቅላቱ ትታ ለራሷ በስራችው የብቸኝነት ገዳም ውስጥ ገብታ ለረጅም ጊዜ ከሰው ርቃ፣ ሰውንም አርቃ መኖር ነው። ይህ ሁሉ ባለፈው ከምስለ መላኩ ጋር ካደረገው ሙግት በኋላ ለመላኩ ሳይገለጥለት አልቀረም ። የሚሚንም ጉዳይ መላልሶ ያሰበው ከዚያ ወዲህ ነው። አሁን ልቡን ወደ ልጅነቱ ደረጃ ለመመለስ ታፍነው የቆዩ አስቸጋሪ ጥያቄዎቹንም ለመጋፈጥ የበለጠ የተዘጋጀ ይመስላል። ቢሆንም ስንት ዘመን ሲመራው የቆየውን ስል ጭንቅላቱን አደብ ማስገዛት አልቻለም። ልቡ ግን ሞቅ እያላትና ከዓመታት እንቅልፏ እየነቃች በቅድሚያ ቤተሰቦቹን የመፈለግ ረኃብ ለቀቀችበት።

አባቱን የማወቅና የናቱንም ቤተ ሰብ የማፈላለጉ ፍላጎት እየጠነከረበት ሄደ። አሜሪካ ደውሎ ከማራ እናት ያገኘው ተጨማሪ ነገር የአባቱ ስም ሃሰን መባሉን፣ በትውልዱም አፋር መሆኑን፣ ስመኝ የነበረችበት ከተማም አሳይታ መሆኑን ነው። ስመኝ የነበረችባቸውን ሴትዮ ስም ግን እንደማያውቁ ነው የነገሩት። ተጨማሪ ትዝ የሚለው ነገር ቢኖር የመቂዋ አክስቱ ስማቸው ወይዘሮ አሰለፈች እንደሆንና የቴሌ ሠራተኛ እንደነበሩ ነው። የአምስት ዓመት ልጅ ሆኖ መቂም ሄዶ ስለነበር እንደ ህልም ደብዛዛ ትዝታው አልጠፋበትም። ለእናቱም ቀብር ያክስቱ ቤተ ሰቦች መጥተው ነበር፣ ግን ብዙም ሳይቆዩ በዚያው ጠፍተው ቀሩ። በመጨረሻ የማራ እናት ሲወስዱት እነበረውና አጎቱ ከነበረበት የቀበሌ ቤት ሰፈር ግን በምልክት ሄዶ ነዋሪዎቹን ቢያጠያይቅም፣ የሱን አጎት እንደማያውቁት ነግረውታል። ይህ የአዲሳባው ፍለጋ ፍሬ ቢስ ስለሆነ ፍለጋውን ከመቂ ለመጀመር ወሰነ።

ሁል ጊዜም ሥራ ይበዛበታል። የሱ ድርሻ ሥልጠናና የፕሮግራም ስልት ነደፋ ነው። እንዲሁም ከውጭ አገር ከዋናው መሥሪያ ቤት የፕሮግራምና የሥልጠና ክፍል ጋር እዚህ ያለውን ቢሮ ተጣጥሞ እንዲሠራ ማስተባበር ነው። የድርጅታቸው ትልቁ ሥራ ደግሞ ኅብረተ ሰብን መሠረት ያደረጉ ድርጅቶችንና የችግረኛ ማኅበረሰቦችን ዐቅም መገንባት፣ የመንግሥት ቢሮዎችን፣ አገር በቀል ማኅበራትንና መንግሥታዊ ያልሆኑ ድርጅቶችንም ማገዝ ነው። በጤና፣ በዕርሻ፣ በትምህርትና በመሠረተ ልማት ግንባታ ዙርያም ያተኩራል። የቢሮው ዋና ዳይሬክተር ዴንማርካዊ ሲሆን፣ ጥቂት በኢንተርንሺፕና በቴክኒካል ድጋፍ ስም

የመጡ ሌሎች የውጭ ዜጎችም አሉ። የቢሮው አስተዳደርና የፋይናንስ ኃላፊዎች ያንድ አገር ልጆች ናቸው። በዚህም የተነግ ዋናው ቢሮና ፕሮጀክቶች ላይ ቤተ ዘመዶችና ያገር ልጆች ተመስገውበታል። መሥሪያ ቤቱ የልማት ማኅበርም ይመስላል፣ ያገር ሳይሆን ያገር ልጆችን ማልሚያ። እሱና ጥቂት ፕሮግራም አካባቢ የሚሠሩ ዕድልና ሙያ መሥሪያ ቤቱ ውስጥ የጨመራቸው ሠራተኞች ፍንጣቂ ሊጠፉ የተቃረቡ የመሥሪያ ቤቱ ዋልያዎችም ይመስላሉ። እሱ እዚያ መሥሪያ ቤት ውስጥ የተቀጠረው በዋናው ዳይሬክተር አማካኝነት ከመሆኑም በላይ፣ ሥራውን ከበቂ በላይ የሚሠራና በተለመደው የነገር ሽረባ እጁን ስለማያስገባ ብዙም የሚጻፈረው የለም።

ስሎሚ የጣለችበትን አደራ ለመወጣት እነሶስናን ማየቱና መንከባከቡ በደስታም በትጋትም የሚሠራው ሥራ ነው። የሚያስፈልጋቸውን ይገዛላቸዋል። ሶስናን ያስጠናል፣ አልፎ አልፎም ይዞአቸው ይወጣና ያዝናናቸዋል። የስሎሚ አያትም አብረዋቸው ስለነበሩ ከሳቸውም ጋር በዚያው መቀራረብ ችለዋል። በሳምንት ቢያንስ ሁለት ጊዜ እዛው አምሽቶ ራት በልቶ ወደ ቤቱ ይሄዳል።

መላኩ ስሞኑን ወደ መቂ ለመሄድ ዐስቦአል። በማይኖርበት ጊዜ እሱን ተክታ የሥልጠና ጉዳዮችን የምትከታተልለትንና ፕሮጀክት ላይ አጣዳፊ ነገር ሲኖር የምትሠራለትን ፎዚያን ደውሎ ቢሮው እንድትመጣ ስለነገራት እሷን እየጠበቀ አንዳንድ ወረቀቶችንና የሚላኩ ደብዳቤዎችን መፈራረም ጀመረ።

ስፋፊ መስኮቶቹ ወደ ምሥራቅ የዞሩ ስለሆኑ ቢሮው የጠዋት ፀሐይና የከሰዓት ጥላ ስለሚያገኝ ደስ የሚል ድባብ አለው። ጠረጴዛው ሁሌም ጽድት ያለ ነው፣ ብዙ ኮተት አያስቀምጥም። ወዲያው መሠራት ያለባቸውን ነገሮችና እየተጠናቀቁ ያሉ ሥራዎች ብቻ ናቸው የሚቀመጡት። ከወንበሩ ጀርባ ባለው ግድግዳ ላይ የሚሠራቸውን ነገሮችና ሐሳቦችን ሜር ሜር የሚያደርግበት ነጭ ሰሌዳ አለ። በአጠገቡ ደግሞ ፎቶግራፎችና አንዳንድ ሊደረጉ የሚገባቸው ዕቅዶች የተሰካካበት የዕንጨት ሰሌዳም ተሰቅሎአል። ከጠረጴዛው በተቃራኒ ባሻገር ፊት ለፊት ባለው ግድግዳ ላይ ያሉት በጥቁርና ነጭ ፎቶግራፍ ተሠርተው ቅልል ባለ ፍሬም ውስጥ የተሰቀሉ ፎቶዎች አሉ። እነዚህ በጥንቃቄ ተዘበራርቀው የተደረደሩት የጋንዲ፣ የማርቲን ሉተር ኪንግና የማሪያ ቴሬዛ ፎቶዎች ሁሌም ከመላኩ ጋር እንደተፋጠጡ ነው።

ግድግዳው ላይ ያለው ሰዓት ከቀኑ ዘጠኝ ሰዓት ሊሆን ሦስት ደቂቃ ቀርቶታል ይላል። በሩ ተንኳኩቶ ‘ግቡ’ ሲል ፎዚያ አንገቷን ብቻ ብቅ አድርጋ ከፍሉን ቃኘች።

“ሃይ ፎዚ ግቢ። እንቺኑ እየጠበቅሁ ነው።” አለ ወደ ኋላው ደገፍ ብሎ።

"እንግዶችህ ሄዱ እንዴ? እኔማ እንዲህ በቀላሉም የሚለቁህ አልመሰለኝም ነበር።" አለች ከጠረጴዛው ፊትለፊት ካለው ሶፋ ላይ ለመቀመጥ ራሷን እያመቻቸች።

"እኔም መስሎኝ ነበር፣ ግን ከሆቴል ወጥተው ወደ ጌስት ሃውስ ለመግባት ቀጠሮ ስላለባቸው ከምሳ በኋላ ሾፌሩ ይዟቸው ሄደ። እኔም ያው መቼ እሄዳለሁ ብዬሽ የለ? ትንሽ አውርተን አንዳንድ ነገሮችን አሳይቼሽ ልወጣ እየሰብኩ ነው።" አለ ወረቀቶቹን እሷም እንድታያቸው ቀረብ እያደረገ።

"ሥራ እንዴት ነው፣ ደወሉ እንዴ ከድሬዳዋ?" አለ ካሏቸው ፕሮጀክቶች ብዙ ውሃ ወረድና ችግር ያለበት ድሬዳዋ የሚገኘው ስለሆነ እሱም ብዙ ይመላለሳል፣ ፎዚያንም ከዚያው ነው ወደ አዲሳባ እንድትዛወር ያስደረጋት። ፎዚያ የድሬዳዋ ልጅ ስትሆን በኢኮኖሚክስ የመጀመሪያ ዲግሪዋን እንደጨረሰች ነው ፕሮጀክት ላይ ተቀጥራ ድሬዳዋ ተመልሳ የገባችው። ለእናቷ የመጀመሪያ ልጅ ስትሆን፣ ላባቷ ደግሞ የመጨረሻ ልጅ ናት። በንግድ በተሰማሩት ቤተ ሰቦቿ መካከል ባለዲግሪ እርሷ ብቻ በመሆኗ በእነርሱ ዘንድ ተሰሚነት አላት። ሰውነቷ ሞላ ያለ ረጅምና የጥቁር ቆንጆ ናት። ግልጽነቷ፣ ተጫዋችነቷና ተግባቢነቷ በቀላሉ የምትወደድ ያደርጋታል።

ትንሽ እገዛና ክትትል ብታገኝ ከፍተኛ ቦታ ልትደርስ እንደምትችል ስላወቀ ነው ወደ አዲሳባ ተዛውራ በሥሩ እንድትሠራ ያደረገው። ለመግር ያላት ፍላጎት ልክ የለውም። በስድስት ወር ጊዜ ውስጥ መላኩ የሚሠራውን ሥራ ሁሉ ጠንቅቃ ስላወቀች፣ እሱ በማይኖርበት ጊዜ ሥራውን ለፏ ነው ወክሎ የሚሄደው። ከመላኩ ጋር ክርክር ደስ ይላታል። ከልቧ ስለምታከብረውና እንደ ታላቅ ወንድሟም ስለምታየው ከሱ የምትደብቀው ምንም ነገር የላትም። መላኩም ከሷ ጋ ሲሆን ራሱን መሆን ይችላል። ለፏ የተለየ ኀላፊነት እንዳለበት ይሰማዋል። ድሬዳዋ እያለች ከቤተ ሰቦቿ ጋ ሁሉ አስተዋውቃዋለች።

"ከድሬዳዋ ደውለው ነበር። ያው እንደገና ለሚቀጠለው ሳምንት ቀጥረዋቸዋል ከልል ቢሮ። ያልኸኝን ወረቀት ፋክስ አድርገንላቸዋል። ሌላ ... እምም... ቢሮው ውስጥ ያለው ግጭት የረገበ ይመስላል። አንተ መቼ ነው ወደ መቂ መሄድ ያሰብኸው?" አለች ከሻሿ አምልጦ የወጣውን ፀጉሯን ወደ ውስጥ ገፋ ገፋ እያደረገች።

"ነገ ነው። እስኪ እንግዲህ ነድቼ ለመሄድ ነው ያሰብሁት፣ እናያለን።" አለ በሁለት እጆቹ ፊቱንና ዐይኖቹን እያሻሸ፣ "ምናለች በለኝ ይቀናሃል። አላህ ይረዳሃል።" አለች በተለመደው ተስፋ አዘል ድምፅዋ ፈገግታዋ እየተፍለቀለቀ፣ "እንዳፍሽ ያድርገው። እንግዲህ ቢሆንም ባይሆንም ወይ ሰኞ ወይ ማክሰኞ

መመለሴ አይቀርም። ደውዬልኝ የሆነ ነገር ካለ። አባትሽ ተመለሱ እንዴ?" አለ የያዛቸውን ወረቀቶች እየሰጣት።

"አዎን ወዲያው እኮ ነው የሄደው። እሱ እኮ ድሬዳዋ እንጂ አዲሳባ ሰው እንዴት ይኖራል? ብሎ ሽንጡን ይዞ ነው የሚሚገተው።" አለችና ባለፈው ሳምንት ያዋሳትን መጽሐፍ አመስግና መለሰችለት። ሊነጋገሩበት የሚገባቸውን የሥራ ጉዳይ እንደጨረሱ ወደ ካፌው ሄደው ቡና ጠጡና መልካም ተመኝታለት እሱም ወጣ።

ለጉዞው መኪናውን ለማስፈተሽና ለመዘገጃጀት ብሎ ወደ ጋራጅ አቀና። ወዲያው ማርቆስ ደውሎ ሲያወሩ የሱን ከፍ ያለች ራቭ ፎር መኪና ቢይዝ የተሻለ እንደሆነ ሲነግረው አሳቡን ቀየረ። ዐሥራ አንድ ሰዓት ሲሆን ሶስናን ከትምህርት ቤት ሊቀበል ሄደ። የሰሎሜን እያት ከልጃቸው ቤት ወደ ሰሎሜ ቤት ሊወስዷቸው ስለተነጋገሩ በቀጥታ ወደ ግር ቤት ነበር የሄዱት።

ሶስና እውነተኛ መልኳ እየወጣ በጣም የምታምር ልጅ ሆናለች። ፍርሀቷና የደረሰባት ሥቃይም እየለቀቃት ደስተኛ እየሆነች ስትመጣ፣ ፏ ብሎ እንደበራ አምፖል እውነተኛ ስብእናዋም ይታይ ጀምሮአል። ድኅነትና ሥቃይ መልክ አጥፊና አስከፊ የሆነ ስብእናን የሚያጨራምት ነገር ነው። መላኩን መሊ ነው የምትለው ልክ እንደ ሰሎሜ። መኪና ውስጥ ገብታ ጉዞ እንደጀመሩ " መሊ ... ቃል የገባኸውን መርሳት የለም። ምንም ኢክስ ካላገኘሽ ምን ነበር አደርግልሻለሁ ያልከኝ?" ብላ የመቆም ያህል ወደሱ ተጠግታ አንገቷን ወደፏ ለማዞር እየሞከረች ጠየቀችው። "ደስ ያለሽን የእኔ ቆንጆ ... ፊተና ውጤት ሰማችሁ እንዴ?" ብሎ እሱም ፊቱን አዙሮ ጠየቃት።

"አዎና ... ሂሳብና እንግሊዝኛ ... ሁለቱንም ድፍን በድፍን ..." ብላ ከቦርሳዋ ውስጥ... አውጥታ በጥድፊያ ለመላኩ እንደ ታጠፉ እጁ ላይ አስቀመጠችለት። እውነትም በሁለቱም ቴስቶች ምንም ኢክስ አላገኘችም።

"ታዲያ ሶሲዬ ... ምንድነው የምትፈልጊው...? ጉበዝ እኮ ነሽ የእኔ ቆንጆ..." ብሎ ግንባሯ ላይ ሳም አድርጎአት ምን እንደምትፈልግ እስክትናገር መኪናውን ማዞር ጀመረ።

"እ ... እ... አይስክሬም እገዛልሻለሁ ... ደሞ ሼራተን ዋና እወስድሻለሁ ብለኸኝ አልነበረም ... ዋናና አይስክሬም..." ብላ እንደ ከዋክብት በሚያበሩ ዐይኖቿ እያየችውና እየተቅበጠበጠች ጠበቀች።

"አንዱን ምረጪ ... የቱ ይሻልሻል ...?" አለ መላኩ ከጎን የመጣውን መኪና ለማሳለፍ ቆም ብሎ።

"ኧረ… ባክክ … ሁለቱንም … እምቢ … እኔ ኮ ድፍን በድፍን ነው ያገኘሁት …አይስክሬምም ዋናም …" ብላ ዐቋሟ እንደማይቀየር በሚገልጽና እምቢታን በሚያሸንፈው የልጅነት ለዛዋ ጥያቄዋን አቀረበች።

" እሺ ሁለቱንም … እገዛልሻለሁ … አሁን ግን እማማ ስለሚጠብቁን … አይስክሬሙን ልግዛልሽና ሰሞኑን ዋናው ቦታ እንሄዳለን … ጥሩ ነው?" አለ እንደምትስማማ በማመን።

"እሺ ግን ማረሳሳት የለም …" አለች አሁንም በከፊል ተቀምጣ፡፡ "እሺ … ሶሲዬ በደንብ ተቀመጪ እንዳትወድቂ። አሁን አይስክሬም ያለበት ቦታ ሄደን ገዝተን ወደ እማማ ጋ እንሄድ እሺ…"

"እሺ … ግን ቆይ … የት ነው አይስክሬም የምንበላው..?"

"እም … ካልዲስ መንገዳችን ላይ ስላለ … እዚያ እንገዛለን … በዚያውም ኬክ ገዝተንላቸው እንሄዳለን" አለ ፍጥነቱን እየጨመረ። እንዲህ እንዲህ እያሉ እሷ በጥያቄ እሱ በሹፌርነት እየተጋገዙ ካልዲስ ደረሱ። ሁለቱም አይስክሬም እየላሱ የማያልቀውን የሶስናን ጥያቄ ለመመለስ እየሞከረ አንዳንዴም እያጣቀሻቸው መኪና ውስጥ ትንሽ ቆዩ። ከልጅ ጋር መሆን እንዴት ሕይወት ያድሳል። ሁሉንም ነገር እነሱ የሚያዩበት እይታ ተስፋ ያዘለና እምቅ ሃይልን የሚለቅ ነው። ደስታም ሩቅ አይሆንም። ጉጉትና ደግነት፣ ፍቅርና ወዳጅነት በልጆች ዓለም ሳይበረዝና ሳይለዝዝ ይኖራል። ይዘውት የሚሄዱትን ቶርታ ይዘው ወደ ሰሎሜ አክስት ቤት ብዙም ሳይቆዩ ነው የደረሱት።

ወደ ቤት እስኪደርሱ ድረስ ስለ አይስክሬም የጠየቀችውን ጥያቄዎች ብዛትና ዐይነት አስቦትም አያውቅም። የብዙዎቹን ጥያቄዎቿን መልስ እሱም አያውቃቸውም። እሱም ቢሆን ጠይቋቸው አያውቅም። ምክንያቱም እሱ ዐዋቂ ሰው ነው እሷ ደግሞ ልጅ። ልጅ ለማወቅ የሚጠይቃቸው ጥያቄዎች አዋቂዎችን ለምን ይሆን የሚያውኳቸው። በተደጋጋሚ መልስ ያጣች ልጅ ደግሞ ቀስ በቀስ ያላዋቂ አዋቂ ወደ መሆን ትቀየርና እሷም መጠየቅ ታቆማለች። ደርሳ የራሷ ልጅ ሲኖራት እሷም ሌላ ያላዋቂ ልጅ ታፈራለች። በዚህ መሠረት በትምህርት ቤትም ሆነ በቤት ዕውቀትን የተራቡ ልጆችን ተቀብለን ዕውቀት ብለን በምንሰጣቸው የተዛባ መረጃ ተብትበናቸው ያላዋቂ አዋቂዎችን እናፈራለን። እነሱንም እንደኛ።

ያላዋቂ አዋቂነትም ተብትቦ ማኅበረ ሰብ በሚኩራበት ባህል በተባለ ባቡር ሁላችንንም ፍጻሜ ወደሌለው እንጦሮጦስ ይዞን ይወርዳል። ጥቂት ደፋርና እምቢ ባይ በጥያቄ አስጨናቂ ከዚህ ወረርሽኝ የተረፉ ነፍሶች እስኪገኙ። ማኅበረ ሰብን ካላዋቂ አዋቂነቱ የሚያባንኑ። ነገር ግን ልጆች አላዋቂዎች ስለሆኑ ማን ይሰማቸዋል? አላዋቂ የሚባለው ጠያቂ፣ አዋቂው ደግሞ የማይጠይቅ መሆኑ እንዴ

የሕይወት አሳዛኝ ገጽታ ሳይሆን አይቀርም። በርግጥም ድንቅ ነው!! ጥያቄ አቁመው በቁመት ስላደጉ ብቻ አዋቂ የሚል የክብር ስም በዕድሜያቸው ብቻ ለገፉ ሕፃናት እንደ ካባ ሲደረብ።

እነሰሎሜ አክስት ቤት ሲደርሱ በሩን የከፈተላቸው በቅርቡ የሰሎሜ አክስትና ባሏ ወደ ወሊጋ ዘመድ ጥየቃ ሄደው ያመጡት የሩቅ ዘመድ ልጅ የሆነው ደንደሳ ነው። እነመላኩም ገብተው ትንሽ ተጫውተውና መክሰስ ቢጤ በልተው የሰሎሜን አያት ይዘው አመሻሹ ላይ ወደ ቤት ተመለሱ። እቤት ሲገቡ ብርቄ ጓዳ ራት ለማዘጋጀት ጉድ ጉድ ትላለች። እንደገቡ ሶስና ሮጣ ቴሌቪዥኑን ከፍታ ከዚያም ወደ መኝታ ቤቷ ሄዳ ልብሷን ቀያይራ ከብርቄ ጋር ወሬ ጀመረች። ከዚያም ሮጣ መጥታ ከሰሎሜ አያት ጋር ልፊያ ጀመረች። እሳቸውም እየሣቁ፣ ትንሽም እየኩረኩሩ ተላፏት። ቀጥሎም መላኩ በፊቱና ያመጣችውን ውጤት እየነገራቸው ሁለቱም አሞጋገሱዋት። ሶስናም መላኩ ሼራተን ለዋና እንደሚወስዳት እየዘለለች ማውራት ቀጠለች። የቤት ሥራዎቿን እንድትሠራ ነግረዋት ስትቀመጥ መላኩና የሰሎሜ አያት ጨዋታቸውን ቀጠሉ። በወሬ ወሬ የቤተ ሰብ ጉዳይ ተነሣና መላኩን ስለ ቤተሰቦቹ አንዳንድ ጥያቄዎችን ይጠይቁት ጀመር።

መላኩም በጠቅላላ የሚያውቀውን፣ አሁን እያሰበ ያለውንም ነገር ሁሉ አጫወታቸው። የነገራቸው ነገር ያልጠበቁት ሆኖባቸው ፍሊጋውን ከመቂ ያቀደ መሆኑን ሲነግራቸው በሃሳቡ ተስማምተው የበኩላቸውን ምክር ሰጡት። ያለፈበት የሕይወት መንገድና አሁንም አንድም የሚያውቀው የሥጋ ዘመድ የሌለው መሆኑን ሲያውቁ አንጀታቸውን እየተንሰፈሰፈ እንዲህ አሉት።

"ዝምድና ቋንቋ ነው፣ ደግሞም ልጄ እኛም ቤተ ሰቦችህ አይደለን! አምላክ እርሱ እግዚያብሄር ይቅደምልህ። መቼም ከባድ ነው። ግን ልብ ካለ መንገድ አለ። የአሁኑ ዐርብ ነው ታድያ መቼ መሄድ ያስብክ?"

"ልክ ነው እማማ ዐርብ ነው። እንደነገርኩዎት አክስቴ ስልክ ኦፕሬተር እንደነበረች ነው የማውቀው። እስከ አሁን መቼም ጡረታ ወጥታ ይሆናል። ግን ያው ትንሽ ከተማም ስለሆነች አንድ ፍንጭ አላጣም ብዬ ነው።" ብሎ እንደ ለመደው ወለሉን በእግሩ መታ መታ እያደረገ ዝም አለ።

" እዚህ ያሉትን የናትህን ዘመዶች ምንም ልታገኛቸው አልቻልክም?"

"እም … አዎን ሞክሬ ነበር። አሁን እዚያ ሰፈር ያሉ ሰዎች የሚያውቋቸው አይመስልም። ያው አያቴን የሚያውቁ ሰዎች ቢኖሩም፣ እናቴ ግን የት እንደገባና ምን እንደሆን በትክክል ሊነግሩኝ የሚችሉ ሰዎችን አላገኘሁም። ያባቴ ጉዳይ ግን ጭራሽ ውሏም የለው" አለ ወደርሳቸው እያየ።

"እይ እሱ ያውቃል አይዞህ። ምናልባት እናትህ እኮ ላክስትህ የነገረቻቸው ነገር ስለሚኖር እንዴ አክስትህን ካገኘህ፣ ስላባትህ ደግሞ አንድ ፍንጭ እዚያ ታገኝ ይሆናል።"

"እኔም እንደሱ ተስፋ እያደረኩ ነው።" ብሎ ሊቀጥል ሲል ሶስና ደብተሯን ይዛ ጥያቄዋን ለማቅረብ አጠገቡ ቆመች። እሱ ሶስናን ለማስረዳት ሲጀምር ወይዘሮ መገርቱም እስኪ ብርቄን ልያት ብለው ወደ ጓዳ ገቡ። ትንሽ ቆይተው ብርቄ እራት አቀረበችና በልተው ጥቂት ከተጫወቱ በኋላ መላኩ ወደ ቤቱ ሄደ።

ዐርብ በአስራሁለት ሰአት መንገዱ ሳይዘጋጋ ከዲሳባ ወጣ። መንገዱ ውርውር ከሚሉ ጥቂት ሰዎች በቀር ባዶ ነው።

ምንም ትራፊክ ሳያጋጥመው በአጭር ጊዜ ደብረ ዘይት ስለቁርስ ለማድረግ ፒራሚድ ሆቴል ደጃፍ መኪናውን አቆመ። ፍርፍር በሻይ የሚወደው ምግብ ነውና እሱን ቀማምሶ ውሃውን እየተጎነጨ ጉዞውን ብዙም ሳይቆይ ቀጠለ። ሞጆ ላይ ሲደርስ ዋናው መንገድ ተበላሽቶ ኖሮ በከተማ ውስጥ አለፈ። ከተማዋ ከማርጀቷም በላይ በቁሟ የምትፈርስ ትመስላለች። ሰዉ ከቀን ወደ ቀን መብዛቱ ያስታውቃል። የከተማዋ ውበት ግን መጥጠው የተፉት አገዳ ይመስል ተጨራምቷል። መጎሳቆሏ ይታወቃል። የቆዳ ፋብሪካዎች የሞጆን ወንዝ ተከትለው ተሠርተዋል። አብዛኛው ሰው በአነስተኛ ንግድና በፋብሪካ ሥራ ነው የሚተዳደረው። ከአምሳ ዓመት በፊት ከጃፓኖች ጋር በሽርክና የተከፈተ የመጀመሪያው የሃገሪቱ የናይለን ጨርቃ ጨርቅ ፋብሪካ የሚገኘው እዚሁ ከተማ ነው።

ሞጆን ካለፈ በኋላ አየሩ ቅልል ያለ የመኪናውም ብዛት ሳሳ ያለ ስለሆነ ዘና ብሎ ነዳ። በአንድ ወቅት ጥቅጥቅ ያለ ጫካ እንደነበር የሚነገርለት ከሞጆ አዋሳ ያለው መንገድ ከጥቂት እዚያ እዚህ ከተራረፉ ግራርና መሰል ዛፎች በቀር ዕርቃኑን ቀርቶአል። ቆቃና ዝዋይ መግቢያ ላይ ያሉት አረንጓዴ ዛፎችም ባካባቢው ያለው ውሃ ያተረፋቸው እማኝ ምስክሮች ይመስላሉ። አሁንም በመንገዱ ግራና ቀኝ ያሉት ከሰል ነጋዴዎች ሲመለከት ትርፍራፊዎቹንም ዛፎች እንደማይምሯቸው አስቦ አዘነ።

እንደ ሞጆ ያሉ ትናንሽ ከተሞችን ያቆረቆዘውም ሆነ፣ ተንጣሎ የነበረውን አገር ደን ያወደመው ተፈጥሮ ብቻ ነው ብሎ ማሳበቡ ብዙም አያስኬድም። ሕዝብ አልሚም አጥፊም ነውና። ሕዝብን ደግሞ አጥፊም አልሚም የሚያደርገው አስተሳሰቡ ነው። ይህም ከአእምሮው የሚመነጨው የምናቡ ውጤት የሆነው ያኗኗር ዘይቤውና የኑሮ እሴቱ ድምር ነው። የዛሬ አምሳና ስልሳ ዓመት እንኳ አካባቢውን ሸፍኖ የነበረው ደን የት ገባ? ብሎ አለመደንገጥና የቀረችውን እንደ

ጠላት ገንዘብ መንጥሮ ማጥፋት ምን ሊሆን ይችላል? ምናልባት ድህነት ሊሳበብበት ይችላል። ግን ለምን ድኻ ሆንን? ብሎም መጠየቅ ያስፈልጋል። ድኻ ስለሆንን ነው የሆነውን የሆነው ወይንስ ባስተሳሰባችን መደኽየታችን ነው ድኻ ያደረገን? ከተማውን ያቆረቆዘውና ገጠሩን ያራቆተው የተፈጥሮ ብቻ ሳይሆን የስተሳሰብም ቀውስ ነው። ቅድሚያ መፈወስም ያለበት የተቃወሰው አስተሳሰባችን እንጂ የሚያለቅሰው ከተማና ዱሩ አይደለም።

መቂ ከተማ መግቢያው ላይ ሲደርስ ልቡ ድንግጥ ጭንቅ አለበት። ከተማዪቱ መሃል ለመሃል ሰንጥቆ የሚሄደውን አስፋልት ተከትላ አድጋለች። የሚታዩት ባብዛኛው የንግድ ቤቶች ናቸው። መጠጥ እና ምግብ ቤቶች ይበዛሉ። የተለያዩ ሸቀጥ መሸጫዎችም ጥቂት አይደሉም። ሕዝቡ ፈጠን ያለ ሲሆን ከተማዪቱም የበለጠ ሕይወት ያላት ትመስላለች። መኪናውን ወደዳር ወጣ አድርጎ እመንገዱ ጠርዝ ላይ የቆመ መካከለኛ እድሜ ያለውን ሰው የከተማውን ቴሌ መስሪያ ቤት አቅጣጫ ጠየቀ። ሰውዬውም ወደ ከተማው መውጫ አካባቢ በስተ ቀኝ በኩል እንደሆነ ጠቆመው። አሁንም ከተማዋን ግራና ቀኝ እያየ ወዳመለከተው አቅጣጫ መንዳቱን ቀጠለ። ትንሽ እንደነዳ ሐሳቡንም ለመሰብሰብና ቡና ነገር ለመጠጣት አስቦ ደኅና ቤት እየፈለገ ነበር። የቴሌውን የማሠራጫ ምሰሶ ከሩቅ አየው። ወደዛው ሲነዳ በስተግራው ያለዉን በቀለ ሞላ ሆቴል አይቶ መጀመሪያ ወደዚያ ጎራ አለ። እግረ መንገዱንም አልጋ መኖሩንና ዋጋውንም ጠየቀ። ውድ የሚባል አይደለም። ከዚያም ሊያስተናግዱት የመጡትን ቀላ ያሉ ዕድሜያቸው ወደ ስልሳ የሚጠጋ ሴት ማኪያቶና አምቦ ውሃ አዘዘ። ፊቱን ወደ አስፋልቱ መልሶ የቴሌውን ታወር እያየ በሐሳብ ነጎደ።

የዛሬ ሠላሳ ዐመት አካባቢ እናቱ ስመኝም ላገሩ እንግዳ ሆና እርሱን እርጉዝ ሆና ነበር እዚሁ ሰፈራ የመጣችው። እትብቱም የተቀበረባት የትውልድ ከተማው የሆነችው ይህቺው ዛሬ የመጣባት መቂ ናት። 'ምው...ይገርማል' ብሎ ተንጠራራ።

ያዘዘውን መጠጥ ይዘውለት የመጡትን አስተናጋጅ አመስግኖ፣ "ሥራ እንዴት ነው? ፀሐይቱ በጊዜ ነው ማቃጠል የጀመረችው" ብሎ ወሬ ጀመራቸው።

"ምንም አይል ተመስገን ነው። ሥራውማ ያው እንደምታየው ቀዝቀዝ ያለ ነው። የፀሐዩዋማ ጉዳይ ምን ይወራል ብለህ ነው።" አሉት ቆም እንደ ማለት ብለው። ሴትዮዋ ቀጠን አጠር ያሉ ሲሆኑ የላይኛው አንገታቸውና አገጫቸው ላይ የተገጠገጠው ንቅሳት አንዳች ውበት ሰጥቶአቸዋል። ከሻሹ አምልጦ የወጣው ፀጉራቸው ሽበት በዛ ያለው ነው። ንቁና ቁጡም ያስመስላቸዋል ድምፃቸው።

" እዚህ ብዙ ጊዜ ሠሩ እንዴ እርሶ?" ሲላቸው፣ "እምን አሁን አንድ አስራ አምስት ዓመት አካባቢ አልሆነም ብለኸ ነው፣ መቂ ኑሮ ከጀመርሁ ግን ሠላሳ ሰባት

ዓመቱ ነው። ትውልዴና እድገቴ ግን ሰላሌ ነው።" አሉ ኩራ ብለው በዚያውም ለወሬ አቆብቁበው ሙሉ ለሙሉ ወደርሱ ጠጋ ብለው እያጤኑት።

"ምነው ሰው ልትጠይቅ ነው አመጣጥህ ወይስ እንዲየው ሀላፊ ነህ?" አሉ መልሱን እየጠበቁና ያዘዙትን የመጡበትን ትሬይ በሁለት እጃቸው እያንሸራሸሩ።

"ልክ ነው ... ሰው ፈልጌ ነበር አመጣጤ። ግን በጣም ረጅም ጊዜ ነው። አክስቴ ናት የምፈልጋት። እም...ም የዛሬ ሃያ አምስት ዓመት ገደማ በርግጠኝነት እዚህ ቴሌ ኦፕሬተር ሆና ትሠራ ነበር።" ብሎ ማኪያቶውን ፉት ሲል ካፉ ለቀም አድርገው፣ "ማስረሻ ትሆን ወይስ ከበቡሽ?" አሉ ጭንቅላታቸውን ጨምቀው ሊላም ስም ለማስታወስ እየሞከሩ።

"ኢይ አስለፈች ነው የሷ ስም። ባለቤቷ ነጋዴ ነበሩ መሰለኝ። የናቴ እኅት ነች" አለ ምናልባት ያውቁዋት ይሆን በሚል ጥርጣሬ።

"አሰለፈች አሰለፈች ... ስሟ አዲስ አይደለም። ብዙዎቹን አውቃቸዋለሁ። ምን መሰለህ አንድ እዚህ የቆዩ ዘበኛ አሉ ምናልባትም አርባ ዓመት ሳይሠሩ አይቀሩም ቴሌ እሳቸውን እንጠይቃቸዋለና።" አሉና "እስኪ መጣሁ እዚያ ጋ ደንበኛ መጥቶአል መሰል" ብለው ሄዱ። ትንሽ የተስፋ ጭላንጭል ታየው። ተስተናጋጆቹን አስተናግደው ተመልሰው መጡ። "በል ተነስ እንሂድ ልጄ" አሉና መላኩን ከመንገድ ባሻገር ያለው ቴሌ ይዘውት ወጡ፣ ለካሽር ቶሎ እንደሚመለሱ ነግረው።

"በጣም ረጂም ጊዜ ነው ልጄ፣ ምነው ውጪ አገር ነው እንዴ የምትኖረው ይህንን ሁሉ ዘመን ሳትተያዩ?" አሉ ሴትዮዋ ስለ መላኩ የበለጠ ለማወቅና ወሬያቸውንም ለመቀጠል።

"እ እ.. አይ አይደለም። ያው ተራርቀን ቆየን መሰል። የእኔ እናት በልጅነቴ ስለነበር በድንገት የሞተችው ከዚያ በኋላ ከዘመድ ሁሉ ርቄ ነበር የቆየሁት። በመሃል ግን ለተወሰነ ጊዜ እኔም አገር ውስጥ አልነበርሁም" አለ የጥያቄያቸውን ጥማት እንደሚያረካላቸው በማመን።

"ውይ እኔ ዐፈር ልብላ። በቃ እኮ ሰው ከተራራቀ በዛው መለያየት ነው። አባትህሳ እዚሁ ናቸው? ከባትህ ዘመዶች ጋር ነው ያደግኸው? አንዳንድ ቤተ ሰብ እኮ በቃ እናት ወይ አባት ከሞተ ልጅን ከቀረው ቤተ ሰብ እንደ ጠላት ነው የሚያርቀው" አሉ ሴትዮዋ አሁንም የመላኩን ታሪክ በመቆፈር ዐይነት የራሳቸውንም መላ ምት እየጨመሩበት።

መላኩ ሊዋሻቸው አልፈለገም ደግሞም አላስፈላጊ ዝርዝር ውስጥም ገብቶ

ታሪኩን ከግማሽ ሰዓት በፊት ላገኛቸው እንዲት የማያውቃቸው ሴት ሊዘረግፍላቸው አልፈለገም። በዚያ ላይ ደግሞ ጥያቄያቸውም ማብቂያ ያለው አልመሰለውም።

"እም ... አይ አባቴ ሌላ ቦታ ነው ያለው። ከሱ ጋር አላደግሁም።" አለ አስፋልቱን እየተሻገሩ።

"ወይኔ ልጄ ... ያለናት ያላባት... ታድያ ማን አሳደገህ? እዚሁ አገር ነው ያደግኸው? ውይ ውይ እናት እኮ አትሙት።" አሉና አሁንም እየጣሟቸው የመጣውን ወሬ ለመስማት ጆሮአቸውን የበለጠ አሰገጉ።

አዩ.ዩ. ይሄ ነገር ማክተሚያም የሚኖረው አይመስል ብሎ በማሰብ ነገሩን እንዴት አድርጎ ከእርሱ ላይ ማዞር እንዳለበት አሰብ ሲያደርግ የመጣለት አሳብ ስለ እርሳቸው መጠየቅ ነው። ሰው ከማንም ይልቅ ስለ ራሱ ማውራት ይወዳልና።

"እዚሁ ኢትዮጵያ ነው አዲሳባ ነው ያደግሁት። እኔ ምለው መቼም ይህን ያህል ዓመት እዚህ ከኖሩ መቼ በጣም ሳትቀያየር አትቀርም። እርሶስ ቤተ ሰቦችዎም እዚሁ ናቸው?" አለ ጥረቱ እንደሚሳካለት በማመን ጥያቄያቸውን በከፊል ብቻ እየመለሰ።

"አዩ. የኔ ልጅ መቼ አንድ ፍሪት አስፋልት ተከትላ የተከተመች ትንሽ ከተማ ነበረች። አሁንማ አታየውም እንዴ ዝዋይን ሊያክል ምን ቀረው ብለህ ነው። አዎን ልጆቼ ሁሉ አድገዋል። እኔና ባሌ ነን ከምናሳድጋቸው የዘመድ ልጆች ጋራ እዚህ ያለነው። ግማሾቹም አዲሳባ ነው ያሉት፣ የቀሩትም ውጪ ሃገር ናቸው።"

ሌላ ጥያቄ ሳያነሡ ፈጠን ብሎ " ስንት ልጆች ነው ያለዎት?" አለ ቁጥራቸውን ማወቁ ጉዳዩም ባይሆን።

"የወለድኳቸው አራት ያሳደግኳቸው ደግሞ ሦስት። ሁሉም እንደ ልጆቼ ናቸው። ዓመት በዓል ሲሆን በቃ ቤቱ ሰራዊት የሰፈረበት ነው የሚመስለው። አስራ ስድስት የልጅ ልጆችም አሉኝ" አሉ ድምፃቸው እናታዊ ኩራታቸውን በሚገልጽ ቅላጼ ንግግራቸውን እያጋነነው።

እንግዲህ በዚህ መሃል ነው ቴሌው ጋ የደረሱት። በር ላይ የቆሙትን ዘበኛ በስም ጠርተው ሰላም ካሉ በኋላ "ያደታ ዛሬ አልገባም እንዴ?" አሉ ወደ በሩ እየተጠጉ።

"ውይ እንዴት አደሩ! አሁን ነው የወጣው። እዚህ ሱቅ ነው መሰል ባትሪ

ድንጋይ ልግዛ ብሎ የሄደው" አሉ በሩ ላይ የቆሙትም ዘበኛ ለሰላምታ እጃቸውን እየዘረጉና መላኩንም እየት እያደረጉ። "እንዲያውም መጣ ያውና፣ ምነው በሰላም?" አሉ ውሃ ሰማያዊ የቴሌ ጥበቃ ዩኒፎርም የለበሱት በዕድሜ ጠና ያሉ ዘበኛ።

"አይ ሰላም ነው ሰው ልጠይቀው ፈልጌ ነው። አሰለፈች የምትባል ኦፕሬተር እዚህ ነበረች እንዴ እርሶ ያቋት ይሆን?" አሉ አቶ ያደታ እስኪመጡ ቢያቋየን በሚል ድምፅ፡፡

"እንዴ ታዲያስ ... እርሶም ያቋቸዋል እኮ። ትንሽ ቆዩ ጡረታ ከወጡ አንድ ሰባት ዓመት አይሆናቸውም ብለው ነው? ነፍሳቸውን ይማርና ያቶ አደፍርስ ባለቤት ናቸዋ፣ ቀላ ያሉ ረዘም ያሉ በጣም ሰላምተኛ። አይ አሁን እንኳ አንድ ሦስት ዓመት ሆን መሰል አይቼያቸውም አላውቅ ...።" አሉ ከተቀመጡበት ያረጀች ወንበር ላይ እየተነሡና መላኩን በማጥናት ዐይነት እያዩ፡፡

"ውይ ውይ በሞትኩ እሷንማ መች አጣሁዋት፣ ደግ ሰላምተኛ የድኻ እናት። ጊዜው ሲርቅ እኮ ነው። በል በል ልጄ እኔው አሳይሃለሁ ቤቷም ከዚህ ብዙም አይርቅ። እንግዲህ እዛው ቤት ከሆን ያሉት። ብዙ ጊዜ ሆኖኛል ካየሁዋትም ለነገሩ። ለማንኛውም እስኪ አቶ ያደታንም እንጠይቃቸው።" ብለው ዘበኛውን አመስግነው ወደነሱው እየመጡ ያሉትን አቶ ያደታን ለማናገር ወደሳቸው አቀኑ። አቶ ያደታ መልካቸው ጠቆር ያለ ሽበቶ፣ ከቁመታቸው ዘለግ ያሉ ሰው ናቸው። ዕድሚያቸው ጠና ያለ ቢሆንም አሁንም ሽንቃጣ ናቸው። ወታደር ቤት የኖሩ ይመስላሉ። አጠገባቸው ሲደርሱ ሞቅ ያለ ሰላምታ ተለዋውጠው የመጡበትን ጉዳይ ባጭሩ ነግረዋቸው ስለ ወይዘሮ አሰለፈች ጠየቋቸው።

"አይ ብሬትዬ የመቼውን አንድ አራት ዓመት አይሆናትም ብለሽ ነው? ልጇ ጋ ዝዋይ ጠቅልላ ገብታለች። ያው ከዚህም ጡረታ ወጣች። ደግሞ አደፍርስ ከሞተ በኋላ እኮ ምንም አልሆነላትም፣ ጤናዋም ችግር ነበረበት። ትልቋ ልጇ ዝዋይ ናት እዛው ሄዳለች። እዚህ ያለውን ቤቷን ሳታከራየውም አልቀረም። ትንሿም ልጇ ያው ካረብ አገር ከመጣች ወዲህ እኮ ታማሚ ነው የሆነችው። ምነው በሰላም ነው?" አሉ እስካሁን መላኩን እጅግም ልብ ያላሉት አቶ ያደታ ነገሩን ሳያውቁ ብዙ መዘብዘባቸው ትንሽ ሽንቆጥ እያደረጋቸው።

"አይ ደኅና ነው። አክስቴ ናት ለሱ። በእማንነቴ ነው ያያት። ሊጠይቃቸው ካዲሳባ መጥቶ ግን ያው ምንም ስለማያውቅ የት እንዳለች እዚህ ቴሌ ትሠራ ነበር ስላለኝ አንተ መቼም የማታውቀው ሰው የለም ብዬ ነው። ለነገሩ እኔም አስታውሼያታለሁ፣ እንዴት አይነት ጥሩ ሰው ናት።" አሉ የሚያደርጉት ግራ እየገባቸው።

"አዎን ወርቅ ሰው ናት። ባለቤቷም መሬት የሆነ የሥራ ሰው ነበር። ደግ ሰው መቼም አይበረክት። ታዲያ ምንም ስልካቸውም የለህም እንዴ ልጄ?" አሉ ወደ መላኩ ዞረው፡፡ "በጣም ረጅም ጊዜ ነው ካየኋቸው። በጣም ልጅ ነበርኩ መሰል። የልጇን ስምና እዛ የት እንደምትሠራ ወይም አድራሻቸውን የሚያውቁት ነገር አለ?" አለ መላኩ አሁንም ተስፋ ሳይቆርጥ።

"ትልቋ ልጇ መሀዛ ነው ስሟ መሰል። እሷ እዛ አንድ አስተማሪ አግብታ ነው የምትኖር። ልጅም የዚሁ የመቂ ልጅ ነው፣ አይ የኔ ነገር ማን ነበር የሱ ስም ልጅ ... አፌ ላይ እኮ ነው ... አዎን ዘነበ ... እዛ ሁለተኛ ደረጃው ትምህርት ቤት ነው ብላኛለች የሚያስተምረው። እንግዲህ ከቻልክ እተማሪ ቤቱ ሄደህ እሱን ከጠየቅህ ይመሩህ ይሆናል። ቅዱስ ሚካኤል ይርዳህ እንግዲህ። ሌላ ማን ይኖራል የሚጠየቅ?" ብለው ሐሳባቸው እንዳለቀባቸው ሁሉ ዝም አሉ።

"ልጄ ዛሬ ዐርብ ስለሆነ ጊዜው ሳይሄድብህ ቀጥ ብለህ እተማሪ ቤቱ ሂድና ጠይቅ። እዛ ካሉ አታጣቸውም። ተማሪ ቤቱ የት ጋ እንዳለ መንገደኛ ብትጠይቅ ማንም ያሳይሃል።" አሉ ወይዘሮ ብሬቱም ያቶ ያደታን ፍንጭ በመከተል። መላኩም የተሻለው አማራጭ ይሄው እንደሆነ በማሰብ ወደ ዝዋይ ቶሎ በመሄዱ ላይ አዘነበለ። ከዛም ትንሽ አውርተው አቶ ያደታን ተሰናብተው ወደ ሆቴሉ እያወሩ ተመለሱ። ወደ ሆቴሉ እየተመለሱ እያሉ

"አንተ እዛ እስክታጣራ እኔም የድሮ ሰፈራቸው ከሥራ በኋላ ሄጄ እጠይቃለሁ፣ እኔ ሰፈርም ያሉ የሚያውቋት ሰዎች ስላሉ እነሱንም እጠይቃለሁ። ለማንኛውም ስልክህን ስጠኝ የኔንም ውሰድ። እመ ብርሃን ታምሯን እንዴት እንደምትሠራ ማን ያውቃል? አይዞህ እሷ ትረዳሃለች።" አሉ ሴትዮዋ ባዘኔታ መልክ እያዩት።

"መቼም በጣም በጣም ነው የማመሰግነው። ሥራዎትን ትተው ለኔ ብለው ይህንን ሁሉ ስላደረጉልኝ። እንዳሉኝ እዛ ደርሼ ያጋጠመኝን ሁሉ ደውዬ እነግሮታለሁ። ሳልፍም ካሉ በዚሁ ቆም ብዬ ሰላም እልዎታለሁ።" አለ መላኩ ስልካቸውን ከተለዋወጡ በኋላ ሲሰነባበቱ።

"ኧረ ልጄ ምናደረኩልህና። እመብርሃን እሷ አለሁ ትበልህ። እንዳልኩህ እኔም እዚህ ያለውን ጉዳይ አጣራለሁ። አሁን ፀሐዩም ሳይሞቅብህ በጊዜ ውጣ።" አሉ እየጨበጡት።

መላኩ ተሰናብቶአቸው ዝዋይ ደግሞ ምን እንደሚያጋጥመው እያሰላሰለ ሳያስበው ደረሰ። መኪናውን ካንድ ትልቅ ሱቅ አጠገብ አቁም የከተማይቱን ድምቀት እየተመለከተና ቆሚነሳው አቧራ ጋር እየታገለ ትምህርት ቤቱ

የሚገኝበትን አቅጣጫና አካባቢ ጠያየቀ። ዝዋይ ሞቅ ደመቅ ያለች ከተማ ናት። ትምህርት ቤቱን እንዳገኘ የመዐዛን ባል የሚያውቅ አንድ አስተማሪ አገኘና ዘነበ እየሰከረ ትምህርት ቤት በመሄዱ ከሁለት ዐመት በፊት ከሥራ እንደተባረረና ከሚስቱም እንደተፋታ፣ እሷም ልጆቿን ይዛ ብዙም ሳትቆይ ከተማውን ለቃ እንደወጣች ነገረው። ምናልባት ግን የመቂ ልጅ ስለሆነች ቤተ ሰቦቿ ጋ እዚያው ተመልሳ ይሆናል የሚል ግምት ሰጠው። ነገሩ ውሃ ቅዳ ውሃ መልስ ስለሆነበት አስተማሪውን አመስግኖ ቀጥሎ ምን ማድረግ እንዳለበት እያሰበ ጉዞውን ወደ ላንጋኖ ቀጠለ። ላንጋኖ ዐረፍ ብሎ ለማሰብ፣ ካስፈለገም አድሮ ወዳዲሳባ ለመመለስ አቀደ። አንድ ልቡ ተስፋው ሁሉ ውሃ እንደፈሰሰበት ቢነግረውም ሌላኛው ልቡ ደግሞ አሁንም ተስፋ እንዳይቆርጥ ሲያበረታታው ተሰማው።

አመሻሹ ላይ ላንጋኖ ደረሰ። በሓይቁ ዳርቻ እየተዘዋወረ ብዙ ነገሮችን አወጣ አወረደ። ዐርብ ማታ ስለነበር ከየቦታው በመጡ እንግዶች ቦታው ደመቅመቅ ብሏል። የቦታው ድምቀት ግን የሱን ብቸኝነት አላረገበለትም። ስለ እናቱ ቤተ ሰቦችና ስለ አባቱ ብዙ አውጠነጠነ። አብዛኛው ሐሳቡ ግን ስለ ሰሎሜ ነበር። ከሄደች በኋላ ለመጀመሪያው አንድ ወር በየቀኑ ያወሩ ነበር። ከዛም እሱም ሥራው ሲበዛበት፣ እሷም በሶለን ጉዳይ ተጠምዳ ሁሉ ነገር እየተረጋጋ ሲሄድ በስልክ ማውራታቸው ቀንሶ በየቀኑ በኢሜይል ነበር የሚገናኙት። ከቅርብ ጊዜ ወዲህ ግን ብዙም እንደ ድሮው ቅርብነታቸው ስለጠፋበት ግራ ገብቶታል። ግንኙነታቸው ያልለየለትና መልኩ ያልታወቀ መሆኑ ደግሞ ችግሩን ይበልጥ አባባሰበት። እሷ ስሜቱንና ሐሳቡን እንዲገልጽላት መንገድ ብትከፍትለትም፣ እሱ ግን ፍቅሩ ዛሬም በልቡ ተንሰራፍቷል እንጂ አፍ ሊፈታ አልቻለም። ከዐይን የራቀ ከልብም የራቀ የሚለው ተረት ትዝ አለው።

አንድ ዛፍ ስር ቁጭ ብሎ ዘለግ ላለ ጊዜ ሕይወቱን ማውጣትና ማውረድ ቀጠለ። ከዚያም ፀሐዩዋ እንደጠለቀች ደግሞ ዳገቱን ቀስ እያለ ወጣና ወደ ምግብ ቤቱ ሲደርስ ከመስኮት አንጻር ያለ መቀመጫ ላይ ተቀምጦ ራት አዘዘ። እስኪመጣለት ድረስ አምቦ ውሃ እየጠጣ ማርቆስ ጋ ደውሎ ስለቀን ውሎው አወሩ። ማርቆስም ተስፋ እንዳይቆርጥ ብዙ ምሳሌዎችን እየሰጠ አበረታታው። ከዚያም የባጥ የቆጡን ተጨዋውቱና በማግስቱ ሊደዋወሉ ተስማምተው ተለያዩ። ራቱን ከበላ በኋላ ድካም ስለተሰማው ወደ ክፍሉ ገብቶ በመንግሥቱ ለማ የተጻፈውን መጽሐፈ ትዝታ የተባለውን መጽሃፍ ማንበብ ቀጠለ። ልቡ እየሸፈተ ቢያስቸግረውና ደራሲው የአባታቸውን ትዝታ ያቀረቡበት አጻጻፍና የታሪኩ ጣፋጭነት ቀልቡን ቢስበውም በየመሃሉ ግን ስለማያውቀው ስለ ራሱ አባት እያሰበ ነበር። ሳያውቀው ሰዓቱ ብዙ ሄዶ ነበርና ሌሊት ወደ አምስት ተኩል ላይ ለመተኛት ሲዘጋጅ ስልኩ ጮኸ። የማያውቀው ቁጥር ነው። ለማንሣት ብዙም ፍላጎት ባይኖረውም ለማንኛውም ብሎ ሲያነሣው ወይዘሮ ብሬቱ ሆነው አገኛቸው።

"ልጄ በጣም ደስ ስላለኝ ነው በዚህ ውድቅት መደወሌ። አሁን ምሽት ላይ እኮ አንድ ወዳጄ ታማ ልጠይቅ ሄጄ አክስትህ እዚሁ ተመልሳ መምጣቷን ነገረችኝ። እዚያው በድሮ ቤቷ ናት ያለችው አሉ። አሁን ሁለት ዓመት ሊሆናት ነው። አንተ መቼም እመቤቴ የቆመችልህ ልጅ ነህ..." አሉ ትንፋሻቸውን እየሰበሰቡና በደስታ እየተፍለቀለቁ ያልጠበቀውን ዜና እያዘነቡበት።

መላኩም ያላሰበውን በመስማቱ "የሚገርም ነው! በጣም ደስ ይላል። መቼም ቃል የለኝም እርሶን ለማመስገን። እኔማ በቃ ተስፋ ቆርጬ ነበር። ልደውልዎት ነበር እኮ። እዚህ ያለው ነገር ምንም ፍሬ አልነበረውምና በቃ እዚሁ አድሬ አዲሳባ ነገ ልመለስ ነበር። በዚያውም አግኝቼዎት ልሄድ ነበር ዕቅዴ" አለ ሐሳቡ ሁሉ እየተደበላለቀበትና ለስሜቱ ምን ዐይነት ስም መስጠት እንደሚችል ግራ እየገባው።

"በል እንግዲህ አሁን የእንቅልፍ ሰአት ነው። ነገ ሥራ የምጀምረው አንድ ሰአት ላይ ነው። አንተ ሶስት ሰአት ላይ ድረስ። አስፈቅጄ ይገርህ እሄዳለሁ። ደህና እደር ልጄ።" አሉና ተሰናብተው ስልኩን ዘጉት። ከዚያ በኋላ የመጣው እንቅልፉ ሁሉ ጠፍቶ የሚያደርገውን አሳጣው። ለማርቆስ ደውሎ መንገሩን እንኳ ረሳው። ሲያገኛቸው ምን እንደሚላቸው፣ ያክስቱ ልጆች የት እንዳሉና ምን እንደሚመስሉ ... ወዘተ ሲያስብ ቆይቶ ደክሞት ኖሮ እንቅልፍ ገላገለው ከማያልቀው የሐሳብ ማዕበል።

ጠዋት ላይ ቁርሱን እዚያው በልቶ ለሦስት ሩብ ጉዳይ ሲሆን መቂ በቀለ ሞላ ደረሰ። ወደ አዋሳ የሚያልፉ ብዙ እንግዶች እየተስተናገዱ ስለ ነበር ወይዘሮ ብሬቱ ቡና ጋብዘውት እስኪጨርሱ እየጠበቃቸው እዚያው ዐላፊ አግዳሚውን እያየ መቁነጥነጡን ቀጠለ። ወደ ሦስት ሰዓት ተኩል ላይ ተያይዘው ወደ ወይዘሮ አሰለፈች ሰፈር አቀኑ። በየመሃሉም የማያልቀውን የወይዘሮ ብሬቱን ጥያቄ መመለሱ እምብዛም አላስጨነቀውም።

ከአስፋልቱ ወደ ውስጥ ገባ ብለው የሚጠማዘዙ የሰፈር ውስጥ መንገዶችን ከሄዱ በኋላ ብዙ ሕፃናት ውር ውር ወደሚሉበት ሰፈር ገቡ። ትንሽ እንደ ሄዱ እየተጠራጠሩ በወዳደቀ የእሾህ አጥር ወደ ታጠረ አንድ ግቢ ሲደርሱ ወ/ሮ ብሬቱ "ይሄ ነው መሰል እስቲ እዚሁ አቁም ልጄ" አሉትና መኪናውን አበራፉ ላይ አቆመ። በዚህ ጊዜ ብዙ ሕፃናት መኪናውን እየተንጫጩ እንደንብ ከበቡት። ብዙዎቹ በባዶ እግራቸው ስለሆኑ አቧራው ከሰውነታቸውም ከልብሳቸውም ጋር ተቃቅሟል። የመኪናውን መስተዋት ዝቅ ሲያደርግ ልጆቹ ግር ብለው ወደ መኪናው ተጠጉ። ብዛታቸው የተወለዱ ሳይሆን የተዘሩ ነው የሚመስለው።

"ልጆች የወይዘሮ አሰለፈች ቤት የቷ ነው?" አሉ ወይዘሮ ብሬቱ። ሁሉም

እየተንጫጩ፣ ከቆሙበት ቤት ፊት ለፊት ሦስት ቤት ርቆ ያለውን ቤት እየጠቆሙ “እዛ በሩ ላይ ጣሳ የተሰቀለበት ቤት ... ግቢያቸው ውስጥ ትልቁ ዛፍ ያለበት ...” እያሉ ወደ ቤቱ አመለከቱ። በዚህ መሃል አንድ ወደ ሰባት ዓመት የሚጠጋው ልጅ “የኛ ቤት ነው ...የኛ ቤት ነው” እያለ ደስታና ኩራት በተቀላቀለው ስሜት ከልጆቹ መሃል ተጋፍቶ ወደ ፊት ቀረበ። ልጁን መኪና ውስጥ አስገብተውት ሌሎቹ ልጆች ደግሞ ከኋላቸው እየሮጡ ቤቱ ጋ ደረሱ። በመሃል የማን ልጅ እንደሆነ ጠይቀውት የወይዘሮ አሰለፈች የልጅ ልጅ እንደሆነ አወቁ። አያቱም እቤት እንዳሉ ነግሮአቸው መኪናው ቤታቸው አጠገብ ሲቆም አያቱን ሊጠራ ወደ ቤት ከነፈ።

“አንተ ልጅ እመ ብርሃን ትወድሃለች ልጄ ይሄው እቤታቸው ድረስ ሰተት አድርጋ አመጣችህ እኮ!” አሉ ወይዘሮ ብሪቱ ፊታቸው በደስታ እየተፍነከነከ። ፍንጭት ጥርሳቸው እርጅና በከፊል ከሸበሸበው ፊታቸውና ንቅሳታቸው ጋር ለሚናገሩት ነገር እናታዊ ጸጋንና መታመንን የፈጠረላቸው መሰሏል። እንደሳቸው ባይፍነከነኩም፣ የመላኩም ልብ በደስታ መደነስ ሳትጀምር አልቀረችም።

“በጣም ካሰብኩት በላይ ነው ቀና የሆነልኝ። እግዜር ከርሶ ባያገናኘኝ ግን ጭራሽም ላላገኛቸው እችል ነበር፣ ወይ ቢያንስ ብዙ መልፋቴ አይቀርም ነበር፣ እድሜ ይስጥልኝ” አለና ከልቡ አመሰገናቸው። በርግጥም እርሳቸውን ማግኘቱ በጣም ረድቶታል። ደግሞ እኮ ስራቸውን ትተው ያደረጉለት ዕገዛ ቀላል አይደለም። በዚህ መሃል ሲሮጥ ወደ ቤት የገባው ልጅ ከኋላው አንዲት ከቁመታቸው ዘለግ ያሉ አሮጊት ሴት አስከትሎ መጣ። ሴትዮዋ ቀስና አንክሰ እያሉ ሲሆን የሚራመዱት የለበሱት ቀሚስ መኾርኮርኮሩ ማደፉን ሊደብቅ አልቻለም። ወገባቸውን ጥቂት ቁልፎችን ባንጠለጠለ መቀነት ሸብ አድርገውታል። የፊታቸውና የደረታቸው ዐጥንት ወጣ ወጣ ብሎ ይታያል። ፊታቸው ጥላሸት የተቀባባ ሲሆን፣ ያይናቸውም መሞጭሞጭ ካደረጉት አሮጌ ሻሽ አምልጦ ከወጣው ነጭ ፀጉር ጋር ያሳለፉትን ጉስቁልና አግዝፎ ያሳያል። ካዲሳባ ሲመጣ አቋርጦ ያለፉትን የሞጆ ከተማና ከመንገዱ ግራና ቀኝ ተመንጥሮ ከተረፉት ጥቂት ዛፎች ላይ ያለው ጉስቁልና በሰው መልክ ከፊቱ የቆመ መስሎ ታየው። ከመኪናው ወርደው የሚመጡትን ሴት ሰላም ለማለት ወደ ደጃፉ ተጠጉ። በዚህ መሃል ከሩጫው ማለክለክ ትንፋሹ ቁርጥ ቁርጥ የሚለው ልጅ ቀድሞ ደርሶ “እማማ እየመጣች ነው ...” ብሎ መኪናዋን በባለቤትነት ስሜት ዐይነት መነካካት ጀመረ።

መላኩ ምን ብሎ እንደሚጀምር ግራ ገብቶታል። የሚያየው ሁሉ ካሰበው በላይ ሆኖበታል። ከፊቱ ያሉት አሮጊት አክስቱ መሆናቸውን ለማወቅና ለመቀበል እየሞከረ ነው። በዚህ መሃል አብረዉት የመጡት የበቀለ ሞላ አስተናጋጅ በተለመደው ፍጥነታቸው ቶሎ ማውራታቸውን ጀመሩ።

“ውይ እመቤቴ ... አ..ሰለፍ!... አንቺ ነሽ እንዴ?” አሉ ጠጋ እያሉ። ግራ

የገባቸው ወይዘሮ አሰለፈችም ዐይናቸውን የበለጠ እንዲያይ ይመስል ያንኑ ያደፈ ቀሚሳቸውን ከፍ አድርገው፣ አይናቸውንም ፊታቸውንም ጠራረጉና “አምን ነኝ። የኔ ነገር አላወቅሁሽም እኮ! ማነሽ?” አሉ ወደ እንግዳው ወጣትም በከፊል እየማተሩ።

“አይ ቆየን ከተያየንም ብሪቱ ነኝ እዚያ በቀለ ሞላ የምሠራው። የበላይሁን ሚስት” አሉ ሌላ ምን ምልክት መናገር እንዳለባቸው ፈጣኑ አእምሮአቸው እያስታወሰ። ገና ማስታወስ አለማስታወሳቸውን ለመናገር እንኳ አፍታ ሳይሰጡዋቸው ለወሬ አላደርስ ያላቸው ወይዘሮ ብሪቱ “ምሥራች ነው ይገፎልሽ የመጣሁት ... የመቤቴ ታምሯ አያልቅ! ... ትልቅ ዘመድ ነው ይገፎ የመጣሁት ... ናስኪ ጠጋ በል እንጂ ...” ብለው ወደ መላኩ ዞር አሉ። ከችኰላቸው ይሁን ከርጅናቸው የተነሣ ስሙ ጠፋባቸው።

“የስመኝ ልጅ ነኝ። መላኩ ነኝ አክስቴ” ብሎ እያመነታ ጠጋ አለ መላኩ ወዳክስቱ። ድንጋጤው ከው ያደረጋቸው አክስቱ ትንሽ እንደ መንገዳገድም ሲሉ መላኩ ትከሻቸውን በደመነፍስ ሲይዛቸው፣ እሳቸውም ዐቅፈውት እሪታቸውን አስነኩት። የትርእይቱ ስሜታዊ ጥልቀት ፈጣኗን ወይዘሮ ብሪቱን እንኳ ረትቶ አድርቆ አስቀራቸው። ድሮም እንባቸው ቅርብ ነበርና እሪ ባይሉም እንኳ በልቅሶአቸው አጀቡዋቸው። ይህ ሁሉ ሲሆን ግራ የገባቸው ሕፃናት ነገሩን እንደ ጉድ እያዩ ከበዋቸው ይቅበጠበጣሉ። ወይዘሮ አሰለፈችን ጠርቶ የመጣው ልጅ ግን አሁንም ወደ ቤት እየበረረ ሄደ። መላኩ ስሜቱ መደባለቁ ብቻ ሳይሆን ያክስቱ ጉስቁልናና እንባ ተደባልቆ የሱም እምባ ሳያውቀው መፈሰስ ጀምሮአል። እሱ ላይ የተለጠፉት አክስቱ እያገላበጡ ሲስሙት ሲታጠኑት ያረፈደው ጭስና ተደራርቦ የከረመው የጉስቁልና ጠረን ባፍንጫው ዘልቆ ልቡናውን ሰቀሰቀው።

ሽታ ከሌሎቹ የስሜት ህዋሳቶቻችን ይልቅ ለአእምሮአችን በተለይ ስሜታችንን ለሚቆጣጠረው ክፍል እጅግ ቅርብ ነው። ለዚህም ነው ጠረን ከፍቅርና ከፍርሀት ስሜቶቻችን ጋር ያለው ቁርኝት ዘመናት ያልሻረው ሐቅ የሆነው። እንኳን በሰው በእንስሳውም ዓለም ጠረን ኀይለኛ የስሜት ቆስቋሽ ነው። የሽቶ መዐዛና የጽጌረዳ ለዛ የማይገዛው ማን አለ? ክፉ ጠረንም ቢሆን ጉልበቱ ቀላል አይደለም። ምራቅ የሚያዝረበርብ የምግብ ሽታ፣ ስሜት የሚኰረኩር የፍቅረኛ መዐዛና ነፍስ ያላወቀን ሕፃን የሚያስፈነድቀውን የእናት ጠረን የሚበልጥ ግን የለም። መላኩም በአክስቱ ጠረንና ደረቱ ላይ ተለጥፈው ባንገረገሩት ቅልቅል የሥቃይና የደስታ እንባ ጉልበት ከመቃብሩ ፈንቅሎ በወጣ እሱነቱ እዚሁ እትብቱ በተቀበረበት መቂ እንደገና የመወለድ የስሜት ብኸርታ ተሰማው።

ራሳቸውን ለመቆጣጠር ብዙም ጊዜ የማይወስድባቸው ወይዘሮ ብሪቱ “ኧረ በቃ በቃ ... ዛሬ የፌሽታ ቀን ነው። በሉ ዕልልታ እንጂ የምን እሪታ ...” ብለው

የልቅሶውን ድባብ እንዴ እልልታቸውን በማስነካት ቀየሩት። ወይዘሮ አሰለፈችም ተከትለው እልልታውን ተቀላቀሉ። በዚህ መሃል ፈጣኑ ልጅ በሩጫ ወደ ቤት ሄዶ የወይዘሮ አሰለፈችን ልጆች አስከትሎ ደረሰ።

"የስመኝዬ ልጅ መላኩ ነው እኮ መዐዝዬ።" አሉ ወ/ሮ አሰለፈች አሁንም እንባቸውን ከሞጨሞጩ ዐይኖቻቸው ላይ በመቀነታቸው ጫፍ እያባበሱ።

"ውይ መልዬ ... አቤት አቤት አንተ ገብሬኤል አያልቅብህ... " ብላ እጷም ተጠመጠመችበት። ከዚያ በኋላማ በቃ ምኑ ቅጡ። ሦስቱ ያክስቱ ልጆች ናቸው። ሁሉም በተራ በተራ እየተጠመጠሙ የደስታ እንባቸውን አዘሩ። የነሱ ልጆች ደግሞ ስድስት ናቸው። ሁሉም እዚሁ ቤት ነው የሚኖሩት። መላኩ በዘመድ ተከቧል። ትናንት አንድም ዘመድ የሌለው ሰው ዛሬ በቅጽበት ዘመድ በዘመድ ሆኖ በእልልታ ታጅቦ ወደ ተወለደበት ቤት ገባ። ግንባሩ ላይ ነጭ ባል ያደረገበት ጥቁሩ ችሎማደር የተባለው ውሻም ነገሩ ባይገባውም ከኋላቸው ኩስ ኩስ እያለ ውሻዊ አጀቡን አልነፈገም። ነገሩ ደስታ መሆኑ የገባው ይመስል ጭራውን እየቆላ ወዲያ ወዲህ ግቢው ውስጥ ተሯሯጠ። እነሱ በረንዳ ላይ ሆነው ድብልቅልቅ ያለ ደስታ በናረበት ሰዓት ሳሎን ቤት ውስጥ አሥራ ሦስት ጫጩቶቿን አስከትላ የምትለቃቅመው እናት ዶሮ የእሪታ ክኩቴዋን ለቀቀችው። ጫጩቶቿም በናታቸው ዙሪያ ተሰብስበው ተንጫጩ። ግርግር ለሌባ ያመቻል እንዲሉ አንዲቱን ጫጩት ሞጭልፋ የሮጠችው ውርዬ ግን ባካባቢውም የለችም። በጓሮው በር ነው ይዛት የተፈተለከችው። ነገሩ ከሁሉም ቀድሞ የገባቸው የመላኩ አክስት ናቸው፡፡

"እዩ. አንተ ካሳሁን ጠብቂ እያልኳችሁ ይኸው ይዛላችሁ ሄደች፣ እስኪ ሂድና እይ። ጫጩት ወስዳ ነው ወይስ ምንድነው? አምስተኛዋ መሆኑ ነው እኮ። አይተ መብላቷን ትታ የቤቱን ጫጩቶች ጨረሰቻቸው እኮ። ቆይ ዛሬ እኔ አይደለሁም ጠፍሬ ነው የማስቀምጣት" አሉ ወደ ልጅ ልጃቸው እየተመለከቱ። ጫጩቶቹን የመጠበቁ ጉዳይ በተለይ የሱ ኃላፊነት ነው። እናቲቱ ዶሮ የሱ ናትና።እሱ ደግሞ የአይሱዙ ረዳት ሆኖ ረጅም ጊዜ ሲሠራ ከቆየ በኋላ፣ ከቅርብ ጊዜ ወዲህ ደግሞ ሾፌር ሆኖ በአርባምንጭ መሥመር የሚሠራው የወንዱ ልጃቸው ልጅ ነው። እናቱ በወሊድ ስትሞት ነው ልጃቸው አምጥቶ እሳቸው ጋ ያስቀመጠው። ካሳሁን መባሉም ለዚህ ሳይሆን አይቀርም።

ሰዓቱ ከጠዋቱ አራት ሰዓት አካባቢ ነው። ጥርት ባለው ሰማይ ላይ እየጋለች ያለችውን ፀሐይ ለማቀዝቀዝ ይመስል መጠነኛ ነፋስ ሽው ይላል። ዐልፎ ዐልፎ ደግሞ ዐቅሙን እየጨመረ አቧራና ሳር ቅጠሉንም እያነሳ ያገኘውን ያለብሳል። ባሮጌ ቆርቆሮ ተለጣጥፎ የተሠራው የውጭ በር ክፍት ነው። አጥሩም ያው እንደ ነገሩ ወሸልሸል ያለ ነው። ዐልፎ ዐልፎ የቆመ ዕንጨትና የኮሽም ተክል

ይታያል፣ በመሃል የተሰገሰገው ጭራሮ ቀስ በቀስ ለማገዶም ለምንም ሲባል ያለቀ መሆኑ ያስታውቃል። ቤቱ ግን ትንሽ አይባልም፣ ከሃምሳ ቆርቆሮ አያንስም። በረንዳው ሲሚንቶ ሊሾ የነበረ ቢሆንም፣ አሁን ፈራርሶ ተመልሶ ያፈር ወለል ሆኖአል። እንዲያምር በእበት ተለቅልቆ አንድ ሦስት አግዳሚ ወንበሮችና ድክም ያሉ ጠረጴዛዎች የጠላ ደንበኞችን ለማስተናገድ ተደርድረዋል። ግድግዳው የተቀባው ቀለም ከጥቂት ስፍራዎች በቀር ለቅቆአል። አልፎ አልፎ የግድግዳው እንጨት አግጥጦ ይታያል። እግቢው ውስጥ ደግሞ አጠገብ ላጠገብ የጌሾና የጠላ እህል ተሰጥቷል።

ወደ ቤቱ መግቢያ በር ሲደርሱ፣ "እስኪ ግባ የኔ አባት፣ ቤቱም እንደተተራመሰ ነው እንግዲህ" አሉ ከፊት ቀደም ብለው በሩን የበለጠ እየከፈቱ የመላኩ አክስት። መላኩና ወይዘሮ ብራቱ ተከትለው የቀረውም ሰራዊት ከነሱ በኋላ ጨለም ወዳለው ቤት ገቡ። ሳሎኑ ሁለት መስኮቶች ቢኖሩትም፣ ሁለቱም እንደተዘጉ ናቸው። በመስኮቱም ላይ ጠቆር ያለ አሮጌ መጋረጃ ተደርቦበታል።

ከወደ አንድ ጥግ ደግሞ ያልተነጠፈና የተዘብራረቀ አልጋ ይታያል። ባልጋው አጠገብ ያለው የልብስ ማጥን በላዩ ላይ የተጀመረ ፈትልና ባገልግል ክዳን ላይ የተቀመጡ ጥቂት ልቃቂቶች ተሸክሟል። የተፈለቀቀ ጥጥም ባገልግሉ ውስጥ ሆኖ ወለሉ ላይ እንደ ተዘረጋጋ ነው። ወለሉ በእበት የተለቀለቀ ሲሆን፣ እዚያና እዚህ የወዳደቁ ጣሳዎችና የልጆች ልብሶችም ቤቱን የበለጠ አዝረክርከውታል። ከበሩ ትይዩ በጉዝጓዝ ላይ የተቀመጠ ስኒ የተደረደረበት ረከቦትና የከሰል ምድጃ ጀበና እንደተጣደበት ይታያል። ትልቅ አሮጌ ጣሳ ከምዳጃው አጠገብም ተቀምጧል። የተፈጠረውን ግርግር ተጠቅሞ ከሕፃናቱ አንዱ እጁን ወደ ጣሳው ሰድዶ ለቡና ቁርስ ከተሾቀው አሹቅ ያቅሙን ያህል አፍሶ ሲሮጥ እናቱ አጠገቡ ኖራ፣

"በል ቁጭ አድርግ የምን ብልግና ነው፣ እንግዳም አታፍር እንዴ?" ብላ እጁን ልምዝግ አድርጋ ስትቆነጥጠው፣ የዘገነውን በንዴትና በዕፍረት ሲለቀው አሹቁ መሬቱ ላይ ተበተነ። የሱ እሪታ አንጀታቸውን የበላው ወይዘሮ አሰለፈች፣

"ምነው ልጄ ብትተዪው በቃ፣ ና የኔ ኩተፎ ና... ብለው እንባውን እየጠራረጉ አባብለው እሳቸው በትልቅ እጃቸው ዘግነው በሾራቡ ላይ አሹቁን ሲያስታቅፉት፣ መገንፈል የጀመረው የእንባና የንፍጥ ቋቱ ተለጐመ። የተበተነውን አሹቅ ግን ለቃሚም አላስፈለገው ዶሮቹ ከየት መጡ ሳይባል ተረባረቡበት። መላኩ ይህንን ትርኢይት ሌላ ዓለም ውስጥ እንደገባ ያህል ባግራሞት እየተመለከተ ሳየሰበው የሕፃንነት ጊዜውን አስታወሰ።

"እንዲያው እመቤቴ የፈላ አቦል ቡና ላይ እኮ ነው የደረሳችሁት። እስኪ

ቱጭ በሉ" አሉ መደገፊያ ያላቸውን አግዳሚ መቀመጫዎች እያስተካከሉ ወደ መላኩና ወደ ወይዘሮ ብሪቱ እያዩ።

"ኧረ እኔ ሥራ ጥዬ ነው የመጣሁት። ይሄንን ዓለም ያሳየችን እመ ብርሃን መቼም ምን ይሰጣታል አሉ?" እጅና ዐይናቸዉን በጢስ ወደ ጠቆረው ማገሩ ሰቅለው።

መላኩም ቀለሙ በውል የማይለየው ግድግዳ ላይ የተሰቀሉትን ፎቶዎች እየቃኘ ኖሮ ትልቋ ያክስቱ ልጅ አይታው፣ "የውልህ መጨረሻ ከስመኝዬ ጋ የመጣችሁ ጊዜ የተነሣነው ፎቶ ነው። ይሄ ነህ አንተ። የኔ እናት፣ እማዬ ላይ ልጥፍ ብለህ አልሄድም ብለህ አስቸግረህ ነበር እኮ" አለች ሣቅ እያለች። ችግር አገርጥቶ ያሳለፈችው ኑሮ ከሰውነት ተራ ቢያወጣትም፣ መዐዛ ያክስቱ ልጅ አሁንም ደስ የሚለው ፈገግታዋና የሴትነት ለዛዋ ልብ ይማርካል። በትምህርቷም በጣም ጐበዝ ተማሪ ነበረች። ኀይለኛ ስለሆነች ከእናቷ ጋር ፈጽሞ አይስማሙም ነበር። በኋላም ዐሥራ አንደኛ ክፍል እያለች በዕድሜ ከሚበልጣት አንድ አስተማሪ ጋር በፍቅር እፍ ብላ ትምህርቱን ትታው ማትሪክም ሳታልፍ ቀረች። ከዚያ በኋላ ከድጡ ወደ ማጡ እየሆነ ኑሮ ፊቷን እንዳዞረችባት ነው ያለችው።

"ኧረ ምን ሲደረግ ... ብሪቱ ... አቦል ቡናማ ትተሽ አትሄጂም። እንዲያው ዐፈር ስሆን አንድ ስኒ በቁምሽ ፉት ብለሽ ትሄጃለሽ። አንቺ ማነሽ ሠናይት፣ ቶሎ በዬ ቡናው እኮ ከፈላ ቆየ፣ የቡና ቁርሱንም ቶሎ አቅርቢ። ብሪቱ ትቸኩላለች" አሉ እሳቸውም ወደ ጓዳ እየተጣደፉ። ሠናይት አጠርና ወፈር ያለች እንዳባቷ ጐረድረድ ያለች ደግና ዝምተኛ ልጅ ናት። ዐረብ አገር ለሥራ ሄዳ ጤና አጥታ ነው ባመት ከስድስት ወሯ የዛሬ ሁለት ዓመት ግድም የተመለሰችው። ከመሄዷ በፊት ሦስት ጊዜ ብታገባም መውለድ አለመቻሉ፣ የትዳር ጠር ሆኖባት ትዳርም አልበረከት ብሎአት ነበር። በመጨረሻም ምርመራው ያሳየው በማሕፀኗ ዕንስ አቃፊ ውስጠኛው ወለል ላይ ብዙ ትናንሽ ዕጢዎች ስለነበሩ፣ ዕንስ የመያዝ ችግር የነበረባት መሆኑ ነው። ይህም በወር አበባዋ ጊዜ ብዙ ደም እንዲፈስ ከማድረጉም በላይ ሥቃዩዋንም ያበዛው ነበር። የመረመራት የማሕፀን ሃኪምም ማህጸኗን ከማውጣት የተሻለ ርዳታ ማድረግ እንደማይቻል ቢነግራትም አሻፈረኝ ብላ ወደ ጸበል ወደ ዐዋቂ መሄድና የባህል ህክምና ለማድረግ ብትሞክርም ለውጥ አላገኘችም። እንዲያውም በማሕፀን የሚከተት የባህል መድኀኒት ተጠቅማ በተፈጠረው ኢንፌክሽን ሳቢያ ከሞት ለጥቂት ተርፋ፣ እንደፈራችው ማሕፀኗም መውጣቱ አልቀረም።

ከዚያ በኋላ ነው እንግዲህ ወደ ኩዌት የሄደችው። እዚያም ምንም እንኳ ሥራ ላይ ጐበዝ ብትሆን፣ ሣቂታነቷና ተግባቢነቷ በአሠሪዋ እመቤት ላይ በፈጠረው ቅናት መከራዋን መብላት ጀመረች። ዐርፎ የማይቀመጠው ባል ደግሞ

ሠናይትን መከጀሉ አልቀረም። በኋላም ትባረር የሚለው ጉዳይ በባልና ሚስቱ መሃል ጠብ ጫረ። ፖሊስ ወንድም ያላት አሠሪዋ ባሏ ለሃይማኖታዊ ጉዞ ከሃገር ውጭ በነበረበት ጊዜ፣ ወንድሟንና ጓደኛውን ጠርታ ጀርባዋ እስኪቆስል አስገረፈቻት። በዚህ ብቻ ሳይገቱም ለሁለት በግድ ደጋግመው ደፈሩዋት።ከዚያም በኋላ ሠናይት ሕመሙ ብቻ ሳይሆን፣ የአእምሮዋ መቃወስም ጤናዋን ሙሉ በሙሉ አመሳቀለው። የግርፋቷ ቁስል እስኪድን እቤት አስረው አስቀምጠው የአእምሮዋ መታወክ ሲብስባት ወደ ሆስፒታል ወስደው ጣሏት። የድኻ አገር ዜጋ መሆን ጉዳቱ ይህ ነው፤ አለሁ የሚል አይኖርምና። ድኽነት ሰዉን እቤቱ ብቻ ሳይሆን፣ በሄደበት ሁሉ ክብሩን አሳጥቶ ከሰው አሳንሶ አጉብጦ የሚያስቀር ቀንበር ነው።

በመጨረሻም ለወገን ምስጋና ይግባው ገንዘብ አዋጥተው ፓስፖርቷንም ጥለውባት ስለነበር ኤምባሲውን አናግረው ወደ ሃገር ቤት ላኳት። እሠራለሁ፣ ያልፍልኛል ብላ ባዶ እጇን አእምሮዋንና ሰብአዊ ክብሯን ተገፋ ተመለሰች። ከዚያ ወዲያ መቼም ማለቂያ የለውም ቤተ ሰቧ ከሷ ጋር ያየው መከራ። እናቷንም ያለዕድሜያቸው እንዲህ ያስረጃቸው ይህ ጉዳይ ሳይሆን አይቀርም። አማኑኤል ሦስት ወር ተኝታ ከብዙ ህክምና በኋላ ነው ሻል ያላት። ዛሬም ሌሊት መባነኗና የአእምሮዋ መዛባት አልተስተካከለም። በየሦስት ወሩ አማኑኤል እየሄደች መድኀኒት ትቀበላለች። የመድኀኒቱ የጎን ጉዳት ነው እንዲህ ድንቡሽቡሽ ያደረጋት። ከዚያ ወዲህ እቤት ውስጥ ሥራ ከማገዝ በቀር ውጪ ወጥታ መሥራት አልቻለችም። እናት መቼም ትኑር፤ ቢቸግርም ባይደላም ይሄው ሠናይትም ሰው ሆና የምትኖርበትን መጠለያ አላጣችም።

የቀይ ጤፍና ማሽላ ቅይጥ እንጀራ በድልህ አድርገው፣ አነስ ባለች አሮጌ ትሪ ላይ ይዘው ከወደ ጓዳ መጡ የመላኩ አክስት። ፊታቸው ፍክት ብሏል። ከጠዋት ጀምሮ ናላቸውን ሲያዞር የቆየው ራስ ምታትም ለቋቸዋል።

"እስኪ ይቼን አፋችሁ አድርጉ፤ ወጥም አልሠሩ እነዚህ ልጆች" አሉ ትንሽ እንደ መሳቀቅም እያደረጋቸው። አፍለኛና ትንሽ አብሽም ተጨምሮበት የተጋገረው እንጀራ በበርበሬ ሲበሉት ደስ የሚል ጣም አለው። ጠዋት ላይ የተጋገረም ስለሆነ የትኩስነቱ ለዛ ገና አልጠፋም። ቡናውን እየጠጡ ትንሽ ከተጫወቱ በኋላ ወይዘሮ ብሪቱ ለመሄድ እየተነሡ፤

"የቀን ብሩክ... ብሩክ ዜና አሰማን። በይ እስኪ አሰለፍ እኔም ብቅ እላለሁ ሰሞኑን አሁን ደግሞ ሰዎቹ ችግር እንዳይፈጥሩብኝ ቶሎ ልመለስ" አሉ

"እሱ ጊዮርጊስ አለሁ ይበልሽ። እሱ ውለታሽን ይክፈልሽ፤ እንዲህ በማለዳው ቸር ወሬ እንዳሰማሽን ቸር ወሬውን ይላክልሽ።" እያሉ ከተቀመጡበት ተነሱ ለመሸኘት። "እስኪ ባክሽ ትንሽ ዝገኚ። እንጀራውን እኮ ምንም አልበላሽ ብሪት" አሉ አሹቁ ያለበትን ዝርግ ሰሐን እያስጠጉ። ትንሽ ቆንጠር አድርገው፡፡

"ውይ በላሁ እንጂ ቆንጆ ቡና ነበር። በሉ ያለም ያድርገው" አሉና ወደ በሩ መንገድ ጀመሩ። መላኩም መልሶ ሆቴሉ ሊያደርሳቸው ተነሣ።

"አክስቴ እትዬ ብራቱን አድርሺያቸው መጣሁ" አለ ቂልፉን ከኪሱ ውስጥ እያወጣ።

"ኧረ እኔ በእግሬ እሄዳለሁ። አንተ ቁጭ በልና ተጫወት፣ ደግሞ ቡናውንም ሳታከትም መነሣት ደግ አይደለም። እኔም የሥራ ነገር ሆኖብኝ ነው።" አሉ እንዲቀመጥ በእጃቸው ያዝ እያደረጉት።

"ኧረ በፍጹም። እርሶ ለኔ ብለው እዚህ ድረስ መጥተው ደግሞ ፀሐይዋም እየከረረች እኮ ነው፣ አይሆንም" አለ መላኩ ሌላም ያሰበው ነገር ስለነበር።

"በል አንተ ካሳ ና። ካንተህ ጋር አብረህ ሂድ። ብራቱን አድርሳችሁ ኑ።" ሲሉ ወይዘሮ አሰለፈች ካሳሁን እንደ ጆት በፍጥነት ከተፍ ብሎ የመላኩን እጅ ያዘ። ሌሎቹም ልጆች እኔም እኔም እያሉ ተንጫጩ።

"አይ ዐርፋችሁ ተቀመጡ አሁን ይመጣሉ እነሱም። የምን መተራመስ ነው? እሱ ይበቃል" አለች መዐዛ ኰስተር ብላ። ሁሉም ይፈሩዋታል። እየተነጫነጩ ዝም አሉ። መኪናው አይበቃም እንጂ መላኩ ሁሉንም ይዞ ቢሄድ ደስ ይለው ነበር።

"ማታ ላይ እንንሸራሸራለን። አሁን እትየ ብራቱን አድርሰን ቶሎ እንመጣለን" ብሎ አጽናናቸው። ከዚያም ካሳሁንን ከኋላ አስቀምጠው ወይዘሮ ብራቱን በቀለ ሞላ ሆቴል አደረሳቸው። መጥቶ እንደሚጠይቃቸው፣ ስልክም እንደሚደውልላቸው ነግሮአቸው አመስግኖ ተሰነባበቱ። የሳቸውን መውረድ በጉጉት ሲጠባበቅ የነበረው ካሳሁንም በወንበሩ መሃል ተንጠላጥሎ የፊት ወንበሩ ላይ ፊጥ አለ። ከዚያም የባጥ የቆጡን ማውራት በደስታ እየተምነሸነሸ ስለ መኪናዋ መላኩን በጥያቄ አጣደፈው። አባቱ በሚነዳት አይሱዙ ዐልፎ ዐልፎ ከመሄድ በቀር እንደዚህ ዐይነት መኪና ውስጥ ሲገባ የመጀመሪያው ነው።

"ተ ያንተ መኪና ከሁሉም ሰው መኪና ትበልጣለች እኮ። ያባቴ መኪና አይሱዙ ነው። በቃ መኣት ዕቃ መጫንና ፍራንክ ማግኘት ነው ሥራው። አንተ ሰው ታስከፍላለህ እንዴ ግን?" አለው በመቆምና በመቀመጥ መሃል ሆኖ።

"ስንት ልትከፍለኝ ትችላለህ?" አለው መላኩም እየቀለደ።

"ኧረ እኔ ምንም የለኝም። ደግሞ ትንሽ ልጅ እኮ አይከፍልም።" አለ ራሱን ነጻ ለማድረግ ይመስል።

"አይ ካስ ይሄ የቤት መኪና ነው የሚባለው። የንግድ መኪኖች ናቸው

ገንዘብ የሚያስከፍሉት።" አለው ጉንጩን እያባበሰ።

"ታዲያ አንተ ፍራንክ ከየት ታመጣለህ? ብቻህን ነው በቃ እዚህ ውስጥ የምትሳፈረው?" ብሎ የልጅ ፊቱን በጥያቄና ለመላኩ እንዳሰበ በሚመስል ትንሽ ጨምደድ አድርጎ ጠየቀው።

ጨዋታቸው እየጣመው የመጣው መላኩም "እኔ ሌላ ሥራ አለኝ። የምሠራላቸው ሰዎች ናቸው ገንዘብ የሚከፍሉኝ። አዎን ብዙ ጊዜ ለብቻዬ ነው የምሄደው።" አለው።

"ቆይ ሰዎቹ ብዙ ገንዘብ ይሰጡሃል እንዴ? መኪና እኮ ውድ ነው። አንተ የት ነው የምትኖረው ግን? ልጅ አለህ እንዴ?" ብሎ አሁንም የጥያቄ ናዳውን አወረደበት።

"እኔ የምኖረው አዲሳባ በሚባል ትልቅ ከተማ ውስጥ ነው። ልጅ የለኝም። የምኖረው ለብቻዬ ነው። አንተ አዲሳባ መጥተህ ታቃለህ እንዴ?" ብሎ እሱም በተራው ጥያቄውን አቀረበ። መላኩ ከልጆች ጋር ሲያወራ በቁምነገር ነው። ጥያቄያቸው ሁሉ ደስ ስለሚለውና ነገሮችን ባልገመተው አቅጣጫ ስለሚያሳየው እንደ ብዙ ሰው አያታክቱትም። በዚህ የተነሣ ልጆችም በቀላሉ ነው የሚወዱት። ልጆች የጥያቄ ዓለም ናቸው። ይህም ለዚች ዓለም አዲስ እንግዳ ስለሆኑ፣ ሁሉም ነገር ስለሚያስገርማቸውም ሊሆን ይችላል። ትልልቅ ሰዎች ግን የሰነበቱ የኖሩ ስለሆኑ ሞትና ሎተሪ ካልሆነ እምብዛም የሚገርማቸው ነገር የለም እያለም ይቀልዳል።

"አይ ... አባባ ሩቅ አገር ነው፣ ደግሞ ለመሄጃ የሚከፈለው ብዙ ብር ነው ብሎ ነግሮኛል። አንተ ግን መቼ ነው ከዚያ የተነሣኸው? እዚያ ብዙ ሰው አለ እንዴ? ፈረንጆችም ይኖራሉ?" የካሳሁን ጥያቄ ማለቂያም የለውም፣

የልጁን አባት ላለማሳጣት ብሎ "አዎን አዲሳባ ሩቅ ነው ሊባል ይችላል። ዋጋውም ለብዙ ሰው ውድ ነው። ብዙ ፈረንጆችም አሉ እዚያ ከተማ። በጣም ትልቅ ከተማ ነው። በጣም የሚያማምሩ ፎቆችም አሉ። ትልቅ የአውሮፕላን ጣቢያም ያለው እዚያ ነው።" ብሎ ሌላ የጥያቄ እሩምታ ከመተኰሱ በፊት "ካስ እዚህ ከተማ በግ የሚሸጥበትን ቦታ ታውቃለህ እንዴ?" አለው። ነገሩ ካሳሁንን አዘለለው።

"አዎን አቃለሁ። ከማማ ጋር ለፋሲካ ሄደን ነበር። ውድ ስለሆነ በቃ ሥጋ ብቻ ነበር የተገዛው እኛ ቤት። እኔ ግን በግ ነው ምወደው። በግ ልንገዛ ነው እንዴ?" አለ። መላኩ አቤት ልጆች ግልጽነታቸው ደስ ሲል ብሎ ዐሰበ። ይሄን ጊዜ አክስቱ ወይ ያክስቱ ልጆች ቢሆኑ፣ እየፈለጉም ቢሆን በማከላከልና በይሉኝታ መከራውን

ያበሉት ነበር። ይሉኝታ አበሻን የሚያጠቃ የዐዋቂ በሽታ ሳይሆን አይቀርም። ይሉኝታ ቢስንትም ጤና ነው ብሎ አያስብም። ሁሉም ነገር ሚዛን ያሻዋል። እውነትም ካሳሁን ያለምንም ችግር በግ ወደሚሸጥበት ስፍራ ይዞት ሄደ። የሚያምር ትልቅ በግ በስምንት መቶ ብር ገዝተው ከመኪናው ኋላ አስረው አስገቡት። ከዚያም አንድ ተለቅ ያለ ሱቅ ገብተው ሁለት ሣጥን ለስላሳና አንድ ሣጥን አምቦ ውሃ ገዝተው ወደ ቤት ሄዱ። እንዳሰበውም እቤት ሲገቡ ልባቸው ደስ ቢለውም፣ አክስቱና ያክስቱ ልጆች የደንበሩን ሶኙበት። ለምን እንዲህ ታደርጋለህ ብለው። ከዚያም አክስቱን ጠጋ ብሎ አክስቴ የውልሽ ደስ ይበለኝ ቡና ምናምን የሚያስፈልገውን ግገር ብሎ አንድ ሺህ ብር ሲሰጣቸው እንቢ አሻፈረኝ አሉ።

"እኔ ልጅሽ አይደለሁም እንዴ? ልጅ እኮ እምቢ አይባልም፡" ብሎ ይሉኝታቸውን ልክ ጤዛ በፀሐይ እንዲሟሟ አቅልጦ እንዲቀበሉ አደረጋቸው። ልባቸው ግን ከሎንቀት እፎይ ነው ያለው። እቤቱ ውስጥ ያለው ነገር ጥቂት ከመሆኑም ባሻገር ላመት በዓል የተገዛው ሥጋዉም እህሉም አልቆ ቅራሬና ደረቅ እንጀራ በቀረበት ነው ሳይታሰብ የመጣው። እንኳን ገንዘብ ሊኖራቸው ላመት በዓልም ልጆቹ እንዳይጓጉ ብለው ላንዳንድ ነገር መግዢያ የተበደሩትን አንድ መቶ አምሳ ብር እንዴት እንደሚከፍሉት ግራ ገብቶአቸው ነበር። ያ ሁሉ ባንዴ ተረሳና አሁን ደግሞ ሌላ ገንዘብ መበተኛ፣ ኅረቤት ጠርቶ ብሉልኝ የሚባልበት ምክንያት ተገኘ። አንደኛዋን ልጃቸውን ልከው ሃያ ኪሎ ነጭ ጤፍ ገዝታ አስፈጭታ እንድትመጣ ተላከች። ለወጥ የሚሆን ሽንኩርት፣ ቲማቲም፣ ቅመማ ቅመም ለመግዛት ደግሞ መዐዛ ተሰማራች።

ከጎረቤት አቶ ማዕረጉ ተጠርተው በጉን ከባረኩ በኋላ ልጆቹ እያገዙዋቸው መበለት ይዘዋል። በግ ሲታረድ አይቶ የማያውቀውም መላኩ አብሮ ለማገዝ ቀረበ። ልብሱን እንዳያቆሽሽ ተው ቢሉትም፣ ዕድሉን ማጣት አልፈለገም። ያቶ ማዕረጉ ፍጥነትና ቅልጥፍና ሥራዉን ለብዙ ዓመት ብዙ ጊዜ የሠሩት እንደሆነ ያረጋግጣል። እሱ እየጠየቃቸው፣ እሳቸውም እየመሩት ገፈፋዉን ጨርሰው መበለቱን ተያይዘዋል። ዐልፎ ዐልፎ ንዝር ንዝር የሚለው የበጉ ሰውነት ቢሞትም፣ ነፍሱ ስትወጣ የቀረ የሕይወት ጭላጭ እንዳለው ያስመስለዋል። ደሙን መሬት ላይ ነው ያፈሰሱት። መላኩም ቆዳ ገፈፋው ላይ ለማገዝ ሲሞክር አቶ ማዕረጉ እንደፈሩት ሳያውቅ ትንሽ በሳው። ይህም የቆዳዉን ዋጋ ምን ያህል እንደሚያወርደው በቁጭት ነገሩት። የበጉን የዘር ፍሬ መውጣት በጉጉት የሚጠባበቁት እነካሳሁን ልክ እሱን ሲያገኙ ብር ብለው ወደ ቤት ሄዱ።

"ምን ሊያደርግላቸው ነው?" አለ መላኩ ወደ አቶ ማዕረጉ ዞሮ የልጆቹ ፈንጠዝያና አቶ ማዕረጉም ያውላችሁ ብለው ለልጆቹ ፈገግ ብለው ሲያስረክቡ ስላየ። "አይ የኔ ልጅ ... አንተ ልጅ ሆነህ ቆለጥ ጠብሰህ አልበላህም ማለት ነው? እንዴት መሰለህ የሚጣፍጥ። ታዲያ ሴት ልጅ አትበላም፣ ደግ አይደለም። በግ

ሲታረድ እኮ ለልጆች ዋናው ደስታ እሱ ነው። ሄደው ከሰል ላይ ይጥሉትና ጨው እያለ ሲበስል ለልጆች የሚሰጥቸው ደስታ ሌላ ጉዳይ ነው። ከዚያም በቃ አፍህ ውስጥ እንዴት ደስ የሚል ጣም አለው! ልጅ ሆነን እኔና ወንድሞቼ ሽሚያችን ትዝ ይለኛል" አሉ አሁንም ከሆድ ዕቃው ውስጥ አንጀቱንና ጨጓራዉን አውጥተው ባንድ ዕቃ ውስጥ እያደረጉ።

"የሚገርም ነው" አለ መላኩ በርግጥም ገርሞት! "ሴቶች ቢበሉት ምን ይሆናሉ?" አለ ነገሩ ከንክኖት። "አይ ልጄ ይህ የወንድ ፍሬ እኮ ነው። እኔ አላውቅም ምን እንደሚሆኑ። ያው ከድሮውም ሴት አትበላም ነው የሚሉ። ያክስቴ ልጅ የሆነች ከእኛ የማትለይ እኛ ያረግነው ሁሉ አይቅርብኝ የምትል ማንያህሎሽ የምትባል ዘመዳችን ነበረች። ታዲያ አንዴ እንዲህ እኛ እየጠበስን ስንበላ ጓጉታ ኖሮ ከታናሽ ወንድሜ ላይ አፈፍ አድርጋ ወስዳ እሱ ሲያባርራት እሷም እየገመጠች ስትሮጥ መጨረሻ ላይ ልቅሶውን ለቀቀው። እናቷ መጥታ ሁኔታዉን አይታ ጉድ ጉድ ብላ ልጅቱን እንዴት እንደገረፈቻት ትዝ ይለኛል። ልጅቱ ግን የልቧን አድርሳ ስለነበር እንባ ፍንጥቅም አላላት። ኋላም ይኸው ወንድ የማይደፍራት አገር ያንቀጠቀጠች ሆነች። ካደገች በኋላም ባሏን ታሸረው ነበር። እንግዲህ የበላችው የበግ ቆለጥ ነው አሉ እንዲያ ወንዳወንድ ያረጋት ይሉ ነበር።" አሉ ላቀረቡት መላ ምት ማስረጃ ምሳሌን አቅርበው ርግጠኛነትን በሚያሳይ ፊት።

ነገሩ አሁንም የበለጠ የመሰጠው መላኩ፣ "እኔ ምለው ግንኮ መጀመሪያውንም የበጉን ቆለጥ ከልጁ ነጥቃ መውሰዷና ለመብላት መቻሏ ልጅቷ ምን ያህል ደፋርና ወኔ ያላት እንደሆነች ነው የሚያሳይ። ነገሩን መብላቷም ላይሆን ይችላል የዚያ ዐይነት ባህርይ የሰጣት።" አለ ያቀረቡትን ማስረጃ እንዳልተዋጠለት በሚያሳይ ጥያቄ የተሞላ ፊት፡፡

"እንግዲህ ምናባቱ ዐቃለሁ ብለህ ነው ልጄ። የድሮ ሰው ብዙ የማይገቡ ልማዶች አሉት። አሁን ግን እዚህ ሴቱም ወንዱም ልጅ ነው ሚበላው። ዘመን አያመጣው የለ" አሉ በጉ የተሰቀለበትን ገመድ ለመፍታትና የቀረውን ክፍል በልተው ለመጨረስ እያወረዱ። ሊያግዛቸው ሲል "ተው ተው ይንጠባጠብብሃል እኔ አወርደዋለሁ ብዙም አይከብድ" ብለው ራቅ እንዲል ነገሩት። ጥቁሩ ዐፈር ላይ የፈሰሰው ደም ከትኩሱ የበጉ ሥጋና ፈርስ ጋር የፈጠረው ሽታ አንዳች አናዋዥ ዓመት በዓላዊ ናፍቆት ይፈጥራል። ትንሽ ቆይቶ ሥጋ ተጠባብሶ ከዱለት ጋር ተዘጋጅቶ ምሳ ተበላ። ቤቱን አንዳች የሆነ ደስታ አፍክቶታል። ከሰዓት በኋላ ደግሞ ሴቶቹ ለማታ ሽርጉድ ሲሉ፣ መላኩ ካክስቱ ጋር ሲያወራ ቆየ።ብዙውን ሰዓት ግን ከልጆቹ ጋር ሲጫወት ነበር የዋለው።

ወደ ማታ ላይ ጎረቤቶችም ተጠርተው ቤቱ ሰቡ ሁሉ ተሰብስቦ የመላኩን መምጣት ምክንያት በማድረጉ ሌላ ዳግማይ ትንሣኤ ሆነ። ሁሉም ነገር ለመላኩ

አዲስ ቢሆንም ፈጽሞ እንግድነት አልተሰማውም። የሰጡት ፍቅር ከንጹሕ ምንጭ በጠዋት እንደተቀዳ ኩልል ያለ ውሃ ሆኖ ነው የተሰማው። ብቸኛነቱ ለዓመታት የፈጠረበትን የዘመድ ጥማት አርክቶለታል። የዛሬው ድግስና የተጠሩት ጎረቤቶች ብዛትና አገባበዙ ሌላ ብድርም ሳያስገባቸው አይቀር። ድኻ ድኻ የሚሆነው ገንዘብ ስለሌለው ሳይሆን፣ ገንዘብን ከማሳደር ማውደም ስለሚቀናውም ነው። የድኻ ድኽነቱ፣ ደስታውንና ኀዘኑን፣ የትኛውንም ጠንካራ ስሜቱን ተቆጣጥሮ ከስሜቱ በላይ መኖር አለመቻሉም ነው። ከለመደው የዕጦት ኑሮ ላለመውጣትም ይመስል፣ ያገኛትን ባንድ ቀን ባለው ኀይል ከዘመድ ከጎረቤት ጋር ተባብሮ ያወድማታል። ድሃ ብድር መውሰድና ፍቅር መስጠት አይፈራም። ጥላቻና ሞትም ከድኻ ያን ያህል የራቁ ነገሮች ናቸው ማለት አይደለም። ብዙ መገዳደልና መደባደብም እዚህ ይበዛል። ድኽነት የተወሳሰበ ያስተሳሰብና የአኗኗር ውጤት ነው። የማይዳሰስ ግን በቀላሉ የማይገፋ እንደ መላኩ ዘመዶች ዐይነት አሳዛኝ ሰዎች የሰፈሩበት የመከራ ተራራ ነው ። ይህንን ሁሉ መላኩ ነበር ያሰበው፣ በድግሱ እሱም እየተደሰተ፣ ድግሱን ያዘጋጁት ዘመዶቹ ግን እንጀቱን እየበሉት። እሱ ይህን ያስብ እንጂ እነሱ ግን ነገን ለነገ ትተው ዛሬን በድግስ እየዘረፉት ነው።

ወደ ሦስት ሰዓት ማታ ላይ ሰው ሁሉ እየተሰናበተ መውጣት ጀመረ። በኋላም ቤተ ሰቡ ብቻ ሲቀር የቤተ ሰብ ወሬ ተጀመረ። እንደገና ቡና ይፈላ ተባለ። መላኩ አልተቃወመም። እዚሁ እንደሚያድር ተበይኖበታል። እሱም ደስ ነው ያለው።

“አክስቴ ብዙ ሳይመሽ መኪናዋን ለማንኛውም እዚያ ሆቴል አቁሜአት ብመጣ አይሻልም?” አለ አሁንም ግድግዳ ላይ ያሉትን ፎቶዎች እያየ። መዐዛም፣ “ይሄ ማን እንደሆን ታቃለህ?” አለችው አንድ ቀሚስ ያደረገ የሚያለቅስ ትንሽ ልጅ ዕድሜዋ ዐሥር ዓመት አካባቢ የሚሆናት ልጅ ታቅፋው። “እኔንጃ .. ማነው? አልቃሻ ቢጤ ይመስላል” አለ እየሣቀ፣ በውስጡ ራሱ እንደ ሆነም ጠርጥሮአል።

“አልቃሾ ራስህ ነሃ የኔ ሆድ! አሁን እንዲህ ልትንቀዋለል” ብላ ዐቀፈችው። መላኩን እንደ ነፍሷ ነበር የምትወደው ሕፃን ሆኖ። እሷና ስመኝም ምስጢረኞች ሲሆኑ፣ እናቷ መዐዛን ሲመቷት ስመኝ ሆዷ ይንሰፈሰፍ ነበር።

“እቺ ደግሞ ነፍሷን ይማር ስመኜ ናት። አንተ እጅህን እየዘረጋህ ካልሄድኩ እያልክ የምታለቅሰው ወደሷ ነው” ብላ ዐይኗን እንባ ሞልቶት ዝም አለች። መላኩም ሳያስበው መዐዛ እንዳቀፈችው ለካ ዐይኑ ላይ እንባ ግጥም ብሎ ኖሮአል። የነበረውን ደስታ ወደ ኀዘን መለወጥ ስላልፈለገች እንደ ምንም ብላ መዐዛ ስሜቷን ዋጥ አድርጋ፣ “ኧረ አዎን... ይሄ ሰፈሩ ሰላምም አይደለም። ዘንድሮ ደግሞ ሌባ ተለቋል አሉ” አለች መዐዛ። መላኩም እንደ ምንም ብሎ ስሜቱን ለማርገብ ሐሳቡን ‘ሌባ ተለቋል’ ወደሚለው አባባል አዙሮ ጥያቄ ለራሱ አቀረበ። ማነው ሌባን

የለቀቀው? ከየት? ለምን? አፉን አውጥቶ መጠየቅ ግን አልፈለገም።

መዐዛና ሦስቱ ከፍ ከፍ ያሉት ልጆች አብረው ሄዱ። መኪናዋን አቁመው ሊመጡ። ከዚያ በፊት ግን ሻንጣውን አውርደው ወደ ቤት አስገቡ። ሲወጡ መዐዛ እንደኛዋን እህቷን “ዘለቃ በይ መኝታውንም አዘገጃጅለት። ቡናውን እያጣጣባችሁ ጠብቁን” አለችና ትዕዛዝ ሰጠች። መኪናውን በቀለ ሞላ አቁመው ለዘበኛው እንዲጠብቁላቸው አደራና ጉርሻ ቢጤ ሰጥቶ ተመልሰው እያወሩና እየተቀላለዱ ወደ ቤት ተመለሱ። ጨረቃ ስለነበርና አየሩም እጅግ ስለማይበርድ ሳይታወቃቸው ነበር ቤት የደረሱት። ልጆቹ እየተሯሯጡ ወደ ቤት ቀድመው ገቡ።

“እናንተ ልጆች እንዳትወድቁ ቀስ በሉ፣ ኧረ የምን መሯሯጥ ነው” አሉ የመላኩ አክስት ደጅ የወዳደቁ ዕቃዎችን ለማስገባት ጐንበስ ቀና እያሉ። ልጆቹ ግን ከቁብም ሳይቆጥሩዋቸው ግቢ ውስጥ አሳዶ መያዝ ዐይነት ሩጫቸውን ቀጥለዋል። ችሎ ማደርም ዛሬ የድርሻውን ጠቀም ያለ ሥጋም ስላገኘ የልጆቹን ፈንጠዝያ ተቀላቅሎ ግቢውን አድምቀውታል። አንድ ጊዜ መናገሯ የሚበቃው መዐዛ፣ “እንዴ እናንተን እኮ ነው። በሉ ወደ ቤት ግቡ የምን ሰፈር መረበሽ ነው። አንተንህ አትሰማም እንዴ” አለች የራሷን ትልቅ ልጅ። የሚከተለውን ስለሚያውቁ ሁሉም ተከታትለው ወደ ቤት ገቡ።

“እንዴት ነው ልጁ ሹር የምታደርጊያቸው” አለ መላኩ ግራ ከንዱን ይዛ አይን አይኑን እያየች የምታወራውን መዐዛን። “ምን ባክህ አንድ የሚፈሩት ሰው ከሌለ እኮ መጫወቻ ነው የሚያደርጉህ” አለች። “አየሽ እኔም እዚያ ፎቶ ላይ እኮ ሳለቅስ የነበረው ከድሮም ልጆች ስለሚፈሩሽ ነው” ብሎ ሲቀልድ ደማቅ ሣቋን ለቀቀችው።

“አንተን መላኩዬ። የኔ ጎፈሬ ... አንተን አላስፈራራህም። እንዴት ተደርጎ።” ብላ ወደ ደረቱ ተለጠፈች የጐፈረውን ፀጉሩን እያሻሸች። መዐዛ ኀይለኛ ብትሆንም ሰው መውደዷ ልክ የለውም። ኀይለኝነቷም ከዚያው ነው የሚወጣው። መላኩም ባጭር ጊዜ ከሁሉም ቅልል ያለችውና ውስጡ የገባችው እሷ ናት። ቀን ላይ ያሳለፈችውን አስቸጋሪ ታሪክ አጫውታዋለች። መዐዛ የመጀመሪያ ባሏ በኤይድስ የሞተው የዛሬ ዐሥራ አራት ዓመት ሲሆን፣ ከሱ የወለደቻት ልጇ ከቫይረሱ ንጹሕ ብትሆንም ባመቱ በተቅማጥ ሕመም ሞተች። ይህም መዐዛም በበሽታው ተለክፋለች የሚለውን ወሬ አናፈሰው። ዘወር ለማለት ብላ ወደ ዝዋይ ሄዳ ለመኖር ተገደደች፣ ወሬው አላስኖር ስላላት። እሷ ግን ከቫይረሱ ንጹሕ ነበረች።

በሁለት ዓመቱ እዚያው ዝዋይ አስተማሪ የነበረ አንድ የመቂ ልጅ አግብታ መኖር ጀመረች። በአራት ዓመት ውስጥ ሦስት ልጆችን ወለደች። እናቷም ኑሮ ከብዶአቸው እሷ ጋ ሄደው ነበር። እዚያ ያለውም ኑሮ ያልተሻለ ስለነበርና ሌሎቹም ልጆቻቸው አብረው ተደጋግፈው ለመኖር ስለ ወሰኑ ወደ መቂ ተመለሱ። መዐዛ የባሏን መቃምና መጠጣት ታውቅ ነበር። እንዲያውም መጀመሪያ እሷም ከእሱ ጋር መቃም ጀምራ ነበር። ኋላ ግን ጠጪነቱ እየባሰ ሄዶ ቤቱን ርግፍ አርጎ ተወው።

እሷንም ልጆቿንም መሳደብ፣ ብሎም መደባደብ ጀመረ። ደጋግሞ ከቤት ልጆቿን ይዛ ብትወጣም ታርቃ በገባች ቁጥር ነገሩ እየባሰ መጣ። በሥራ ሰዓት ሰክሮ ትምህርት ቤት ገብቶ ተማሪ ካልደበደብሁ ብሎ ከሥራው ተባረረ። በመጨረሻም የለየለት ከጫት ቤት የማይጠፋ ጀዝባ ሆኖ ቀረ። መዐዛም የልጆቼን አእምሮ ከሚያበላሽብኝ ብላ ጠቅልላ ከነልጆቿ እናቷ ቤት ገባች። ትንሽ ትንሽ እየነገደችም ኑሮን ለማሸነፍ እየሞከረች ነው።

የምሽቱን ቡና እኔ ካላፈላሁ ብላ የመዐዛ ልጅ ናት እየቆላች ያለችው። ሠናይትም ዕቃ ማቀራረቡን እያገዘቻት ነው። አይናፋር ብትሆንም ሰው ወዳድነቷ እንደናቷ ነው። ከትምህርት ቤት እንደ መጣች ጀምሮ መላኩ ላይ ልጥፍ ብላበት ነበር። ከንግግር ይልቅ በተግባር ነው ፍቅሯንም ኀዘኗንም የምትገልጸው።

“ጎሽ! የኔ ባለሙያ፣ አጎትሽን ዛሬ ምናይነት ቡና እደምታጠጪው ይታያል” አሉ ወይዘሮ አሰለፈች ከጓዳ አንዲት ትንሽ ማጥን መሳይ ነገር ይዘው ወደ መላኩ እየመጡ። መላኩ በልጆቹ ተከቦና መዐዛ አጠገቡ ተቀምጣ ዙሪያው በወሬ ደምቋል።

“እዚህ ጋ ሁኚ እማምዬ” አለች በመላኩ ግራ በኩል ያለውን ቦታ ካሳሁን እንዲለቅ፡፡ “አጅሬው ተንሥላት እስኪ፣ ትልቅ ሰውም ማክበር የለ? ና አንተ እዚህ እኔ ጋ” አለች እጁን እየጐተተች። መዐዛን እምቢ የሚል ልጅ የለም ስለዚህ እሷ ጭን ላይ ተቀመጠ።

“መላክዬ ጥዬህ ጠፋሁ አይደል። ዛሬ ኮ ነፍሴንም አላቅ። መድኅኔ ዓለም እሱ መቼም አያልቅበት። በሽታዬ ሁሉ እኮ ነው ጥርግርግ ብሎ የጠፋው።” አሉ ተስተካክለው እየተቀመጡና ይዘውት የመጡትን ትንሽ ማጥን እየከፈቱ። የሁሉም ዐይን ፎቶ የሞላዉን ማጥን በረበረ።

“መቼም አንተ ይህን አታውቅም። ስመኝዬ በሞተች በስምንት ዓመቱ፣ አጎትህም በዚህ በዘበኑ በሽታ ተይዞ ድንገት ታሞ ሞተ። ያው ሚስቱም እንዲህ የዋዛ እንዳትመስልህ ቤተ ሰቡን ሁሉ አንገርግባ አላስጠጋ አለችን። ያባታችንንም የቀበሌ ቤት በስሟ አዙራ ኖሮ በቃ በገረገራውም አላስደርስ አለችን። አንተም በየ ጊዜ የት እንዳለህም ማወቅ አልቻልን። ውጪ አገር የስመኝ መሥሪያ ቤት ሰዎች ወስደውታል ስላሉን በቃ ተስፋ ቆረጥን። እናም በስንት ሥቃይ ያባቴንና የስመኝን፣ የሚቹንም ወንድሜን ፎቶዎች ቅርሶች ብቻ አውጥታ ወረወረችልን። ከዚያም ወዲህ እኛም ድርሽ አላልን ወደዛ። ግን ብዙም ሳይቆይ እሷም በዛው በሽታ ሞተች አሉ።”

መላኩ ነገሩ መስጦት ዝም ብሎ ነው እየሰማ ያለው። ልጆቹም ታሪኩን በጸጥታ መስማት ጀመሩ። “እስኪ ልጆች አሁን ያዋቂ ጨዋታ ነው። ወደዛ ሂዳችሁ

ተጫወቱ” ስትል መዐዛ። “ተያቸው ይሁኑ። እነሱም ይወቁት ታሪካቸው አይደል! ደስ ካላቸው ይስሙ መዐዘዬ” አሉ ወይዘሮ አሰለፈች አጠገባቸው ያለችውን የዘለቃን ልጅ ጭንቅላቷን እየዳበሱ።

“ኧረ እማዬ … እኛ ልጆች ሆነን ምነው እንደዚህ ነጻነት አልሰጠሽን? ገና አዋቂ አፉን ሲከፍት አልነበር እንዴ እያርበደበድሽ ጓዳ የምትከቺን።” አለች መዐዛ የሰማችውን ማመን እያቃታት ፈገግ ብላ።

“ሁልጊዜ እኮ ተደንቁሮ አይቀርም መዐዘዬ። ያኔ ባለማወቅማ ስንት ነገር ጠፋ። በእኛ ይብቃ እስኪ። እናም ይሄውልህ እንግዲህ ቢያንስ ይህንን ፎቶ ለቅርስ ማስቀረት ቻልኩ ሌላው ቢቀር።” አሉና ፎቶዎችን እያወጡ ሲያዩ ትንሿን ልጁን ስታስተኛ የነበረችው ዘለቃም ተቀላቀለቻቸው። ፎቶውን አንድ ባንድ እያዩ ቡናውን እየጠጡ ሲማማቁ አመሹ። ቡናውንም እየጠጡ። ብቻ ከሌሊቱ ስምንት ሰዓት ነው መተኛት የቻሉት። መላኩም ዕድሜ ልኩን ሲናፍቀው የኖረውንና ከማሰብ በቀር ምስሉ የሌለውን ስንት የትዝታ ገደል መግጠም ቻለ፤ ባንድ ምሽት። የአያቱን፣ የእናቱንና የሌሎች አክስቶቹን ጭምር፣ የጠቅላላ ቤተ ዘመዱን ሁሉ ፎቶ አክስቱ እያብራሩ አሳዩት። ያቶ አደፍርስንም ፎቶ እያሳዩት ድንገተኛ አሟሟታቸዉንና ከሳቸው ሞትም በኋላ ቤተሰቡ እንዴት አሽቆልቁሎ አሁን ያሉበት ኑሮ ደረጃ እንደ ደረሱ አጫወቱት። የእናቱ ወገኖች አገራቸው ምንጃር ሲሆን፣ አሁን የቀሩት ጥቂት ዘመዶች እንደሆኑና የችግሩም መንሥኤ ከብዙ ሰው ጋር ደም በመቃባት አገሩን ለቀው መሄድ መገደዳቸውና መተላለቃቸው መሆኑንም ነገሩት።

ከሁሉም ፎቶዎች ግን የመላኩን ቀልብ የሳበው እናቱ ወጣት እያለች ካንድ ሸርጥ ከለበሰ ጠቆር ያለ አፍሮ ሰው ጋር አጠገብ ላጠገብ ቆመው የተነሣችው ፎቶ ነው። መልኩ ከሱ ጋር ተቀራራቢ ይመስላል። አክስቱም ፎቶውን አንሥተው “እስኪ እይ መላክዬ እነዚህን ታውቃለህ ማን እንደሆኑ?” አሉ ፈገግ ብለው።

“እም … እማዬ ናት ይቺ … ይሄ … ደግሞ …አላቀውም ግን…” ብሎ ዐፈር ሲል አይታ መዐዛ፣ “የኔ ሆድ … ምን እንዳለወቅህ ትሆናለህ አፈርህ እንዴ … አባትህ እኮ ነው። ሃሰን ነው አይደል ስሙ እማዬ?” አለች ወደሳቸው ዞር ብላ የመላኩን እጅ እንደያዘች።

“እንዴ ሃሰን እኮ የእስላም ስም ነው” አለ ካሳሁን ፈጠን ብሎ።

ሁሉም ሣቁና ወደ ካሳሁን ዞር ሲሉ እሱም ዐፈር እንደ ማለት ብሎ “እንኳን ጋሽ ሃሰን ወፍጮ ቤት ያላቸው የእስላም ክፍያ ያረገ የለ?” አለ አሁንም ሙግቱን እያጠናከረ የሣቁት በሱ ስለመሰለው። “ልክ ነህ ካስ የሙስሊም ስም ነው” አለው

መላኩም እየማቀ።

"ታዲያ አንተም እስላም ነህ እንዴ? የክርስቲያን ሥጋ ትበላለህ እንዴ? ስምህ ታዲያ እንዴት መላኩ ሆነ? እማማ እስላም ዘመዶችም አሉን እንዴ?" ብሎ ባንዴ ጥያቄውን አዥጎደጎደባቸው።

ጥያቄው ትንሽ ያሳፈራቸው ወይዘሮ አሰለፈች ቆጣ ብለው "አንተ ጣጣቲያም ... መቼም ፊት ከሰጡህ አትቻልም። እንዲያው ልጅ እኮ ዝም ሲሉት በቃ ራስ ላይ ነው የሚወጣው" አሉ መመለስ እንደከበዳቸው ወይም እንዳሳፈራቸው እንዳይታወቅባቸው። መዐዛም ቶሎ መልስ አልመጣላትም፣

"ምን መሰለህ ካስ የእኔ እናት አፋር የሚባል አገር ትኖር ነበር። እዚያ ደግሞ በብዛት ነዋሪዎቹ ሙስሊሞች ናቸው። ዘራቸው ደግሞ አፋር ነው የሚባለው። ሃሰን የሚባለው ይሄ ሰውዬና የኔ እናት ደግሞ ተዋደዱና እኔን ወለዱኝ። ነገር ግን እናቴ እዚያ ስላልተመቻት እዚህ መጥታ አክስቴ ጋ እናንተ ቤት ተወለድሁ። ስለዚህ እኔ ክርስቲያን ነኝ እንደናቴ። አባቴ ደግሞ ሙስሊም ነው። ገባህ?" ሲለው ፊቱ በደስታ ፈክቶ አንገቱን ነቀነቀ። አሁንም ግን ብዙ ጥያቄ ነበረው፣ ፈርቶ ለጊዜው ያዝ አደረገው እንጂ። እነዚህን ጥያቄዎች ቢጠይቅ ችግር መከተሉ አይቀርም ብሎ ስለሰጋ።

አያቱ ደስ ያለህን ውሰድ አሉትና መላኩ አንድ ሃያ የሚሆኑ ፎቶዎችን መርጦ ወሰደ። እሱም ከመጣ ጀምሮ ስፍር ቁጥር የሌለው ፎቶ አንስቷል። ሁሉም ስለደከማቸው እንተኛ የሚል ሃሳብ ቀረበ።

"በል ና ልጄ አረፍ በል እስኪ አደረቅንህ እኮ" ብላ መዐዛ ወደ አንደኛው መኝታ ቤት ወሰደችው። እኔ አልጋ ላይ ነው የሚተኛው ብለው ስላስቸገሩ የአክስቱ አልጋ ነበር ለእሱ የተሰናዳለት። ሳሎንም ፍራሽ ማንጣጠፍ ጀምረዋል።

"እንዴ እኔ ብቻዬን አንድ አልጋ ይደርሰኛል እንዴ?" ብሎ በቀልድ ጠየቀ። ልጆቹ ሁሉ እስተያየታቸውን እንደተጠየቁ ሁሉ ሁሉም ካረሱ ጋ ካልተኛሁ እያሉ ተረባረቡ። በመጨረሻም በስንት ትግል ለሁለቱ ተፈረደላቸው። ሌሎቹ ደግሞ አኰረፉ። ሌላ ቀን ደግሞ እነሱ እንደሚተኙ ተነግሮአቸው ተጽናኑ። እዚህ ቤት የኑሮ እንጂ የፍቅር ድኽነት የለም።

"እንግዲህ ባይደላም የናት አልጋን የሚያህል የትም አይገኝም መላክዬ አረፍ በል እስኪ። እነዚህ ልጆች ግን ሲረጋግጡህ ነው የሚያድሩት። እንደው ለብቻህ ብትተኛ አይሻልህም?" አሉ አክስቱ አሁንም እየተጨነቁ።

"አይ አክስቱ ምንም አትጨነቂ ይመቸኛል" አለ መላኩም አልጋው ላይ

ወጥተው የሚላፉትን ልጆች በፈገግታ እያየ።

"ኧረ እናንተ ልጆች ተው አልጋውን ትሰብሩት እንዴ? ሰሞኑን ተነፍቶበት ነበር... ትንሽ አንዳንድ ተባዮች ካስቸገሩህ እንግዲህ ቻለው መላክዬ" አሉ የመጨረሻውን ማስጠንቀቂያ ለመንገር ያህል። ደግሞም ሌሊት ላይ ቢበርደው እንዲደርበው ብለው የታጠበ ጋቢ ሰጡት። ልጆቹ ትንሽ አውርተው እንቅልፍ ይዟቸው ጥርግ አለ። ሁለቱም መላኩን እንዳቀፉት ነው። እሱ ግን ረዘም ላለ ሰዓት እንቅልፍ ባይኑ አልዞረም። አልጋው የሽቦ አልጋ ሲሆን ብዙ ዓመት ያገለገለ ነው። ፍራሹም ሳሳ ያለ የጥጥ ነው። ሽቦው ስለረገበ ሁሉንም ወደ መሃል ሰብስቦአቸዋል። ብርድ ልብሱና አንሶላውም ብዙ ያገለገሉ ናቸው። ይህቺ ቤት ስንት ነፍስ ይዛለች? አቤት ይገርማል! እሱ ሲወለድ ልጆች የነበሩት ሁሉ ባለልጆች ናቸው ዛሬ። ጉስቁልናቸው ግን ጥልቀቱም ስፋቱም ሕመም ፈጥሮበታል። ሌላ ብዙ ሐሳቦችም አእምሮውን እንዳወሉ ነፋስ ከወዲያ ወዲህ ሲያላጉት ቆይተው ወደ ዘጠኝ ሰዓት አካባቢ ነበር እንቅልፍ የወሰደው።

ቤቱ ጸጥ ብሎአል። ዐልፎ ዐልፎ ብቻ የውሾች ድምፅ ይሰማል። ወደ አነጋጉ ላይ ነቃ። መብራቱ ጠፍቶ ስለነበር አንገቱ አካባቢ የሆነ ነገር አሳከከው። እጁን ቢሰድ ትንሺዬ ድብልብል ነገር በጣቶቹ ያዘ። ጫን ሲላት እጁ ላይ ፈረጠች። ትኋን መሆኑን ከልጅነት ትዝታው ለማወቅ ጊዜ አልወሰደበትም። ወደ አፍንጫው በማስጠጋት ነገሩን አረጋገጠ። ቀስ ብሎ ተነሥቶ መብራቱን አብርቶ ሲያይ አብዛኞቹ ጠግበው በግድግዳው ላይ ወደ ጎሬያቸው ሲሄዱ፣ ጥቂቶች ደግሞ ማወራረጃ ይጠብቁ ይመስል ልጆቹ ላይ ሲንጐማለሉ አያቸው። ሁሉም ግን የጠገቡ መሆናቸውን ማወቅ የቻለው እያንጓ ካፈረጣቸው ጥቂት ትኋኖች ነው። ልጆቹ ለምደዋቸዋል መሰል እየተበሉ ጧ ብለው ነው የተኙት። እዚህ ተባይም፣ ዶሮ ከነጫጩቶቿም፣ ድመትም፣ ውሻም፣ ሰዉም ሁሉም ተቻችለው የሚኖሩበት ቤት ይመስላል። ተባይና ሥሥታም ሀብታም ለምን የድኻ ደም እንደሚጣፍጣቸው ማወቅ ይቻል ይሆን?

እንቅልፉ ሙሉ በሙሉ ስለጠፋ ከሻንጣው ውስጥ አንድ መጽሐፍ አውጥቶ ከጥግ ያገኛት በርጩማ ላይ ቁጭ ብሎ ማንበብ ጀመረ። የጧቱ ብርሃን በመስኮት መግባት ሲጀምር ዛሬ የቅዳሜ ጠዋት ጊዜው እንደማይኖረው ስላወቀ መጽሐፍ ቅዱሱን አውጥቶ አነበበና እዚያው በርከክ ብሎ ለአንድ አሥራ አምስት ደቂቃ ያህል ጸሎት አደረሰ። በጸሎቱ ሁሌም ስለማትቀረው ስሎሜና ስለ ሶሎንም ጸለየ። ከዚያም በሌሎቹ ጉዳዮች ሁሉ ጸልዮ ከትናንት ጀምሮ ስለሆነለት መልካም ነገር አመስግኖ ተነሣ።

ስሎሜ ይህንን ብትሰማ እንዴት እንደምትደሰት በየመሃሉ ማሰቡ አልቀረም። ወደ ማታ ላይ ሊደውልላት አስቦአል። ለማርቆስም ገና

አልደወለለትም። መጨረሻ የደወለለት ወይዘሮ ብሬቱ ደውለውለት ከላንጋኖ ወደ መቂ እየመጣ ሳለ ነበር። በጣም እንደሚያስብ ተሰምቶታል። ልቡ ጥፍት ብሎ ስልኩን ከመኪና ውስጥ አላወጣውም። አሁን መደወል ቢፈልግም ስልኩ እጁ ላይ የለም። ትንሽ ጨነቀው። ማርቆስ ደግሞ በጣም ጭንቀታም ነው። የመላኩ ነገር አይሆንለትም። ማርቆስና መላኩ እንግሊዝ አገር እያሉ ነበር የተዋወቁት። እዚያም ጥሩ ጓደኞች ነበሩ። ማርቆስ ሁሌም ስለ ንግድ ነው የሚያስበው። በዕድሜው ከመላኩ አንድ ሦስት ዓመት ይበልጣል። የተማረውም ቢዝነስ ማኔጅመንት ሲሆን እንደመጣ ነው የራሱን ሥራ የጀመረው። ለቤቱ የመጨረሻ ልጅ ሲሆን ከአያቱ ጀምሮ ቤተ ሰቡ ነጋዴዎች ናቸው። ታላላቅ ወንድሞቹ አስመጪና ላኪ ትልልቅ የንግድ ድርጅት አላቸው። አንድ ወንድሙ ደግሞ የሕንጻና የመንገድ ሥራ ተቋራጭ ካምፓኒ ባለቤት ነው። አባታቸው ደግሞ ቡና ላኪ ነበሩ፣ አሁን ከሞቱ ስምንት ዓመት ሲሆን፣ ትልቋ እኅታቸውና እናታቸው ናቸው ሥራውን የሚያስተዳድሩት። በእናቱ በኩል የሚዛመዱት አያቶቹ ደግሞ ቡታጅራ የሚኖሩ የቡታጅራ ሰዎች ናቸው።

ማርቆስ የተለያዩ የኤሌክትሮኒክስና የኮምፒውተር ዕቃዎችን ማስመጣትና ማከፋፈል ይሰራል። የሥልጠናና የማማከር ሥራውም እያደገለት ነው። ከመላኩ ጋር ምንም የሚደባበቁት ምስጢር የለም። መላኩንም አብረው ቢዝነስ እንዲሠሩ ብዙ ጊዜ ጠይቆት አሁንም እርሱ እንዳመነታ ነው ያለው። ማርቆስም ሚስት አላገባም። በጣም መራጭ ነው። ሁሉንም ሰው የሚለካው መጨረሻ ላይ ወደ‚ት በሰው ጣልቃ ገብነት በተለይት በማርታ ስለሆነም ሳይሆን አይቀርም። አስተሳሰቡ ቀጥተኛ ቢሆንም ፍልስፍናና ሙግት ብዙም አይሆንለትም። ሰውን ለማወቅ ግን ጊዜም አይወስድበት። ሉጫ ፀጉሩ፣ ቀይ መልኩና ትልቅ አፍንጫው የጣሊያን ክልስ ቢያስመስለውም እሱ ግን ከቅድመአያቱ አካባቢ ካለበት ትንሽ የአርመን ዝርያ ውጭ ድፍን አበሻ ነው።

መኝታ ቤቱን ከኮሪደሩ የሚለየውን መጋረጃ ገለጥ አድርጎ ወደ ሳሎን ለመውጣት ሲል በጠዋት ቤተ ክርስቲያን ስመው የተመለሱት ጉድ ጉድ ሲሉ የነበሩት አክስቱ፣ "ምነው ልጄ በጠዋቱ። እንቅልፍ ነሣህ እነዚህ ልጆች?" አሉ ቀና ብለው እያዩት።

"አይ አክስቴ እኔ በጠዋት ነው የምነሣው ልማድ ሆኖብኝ፣" አለ፡፡

"አይ ተው ወይ ተባዩም አስቸግሮህ እንዳይሆን፣ ደግሞ አልጋውም ትንሽ ረግቦአል መሰል" አሉ መላኩን እንቅልፍ ይነሣዋል ብለው ያሰቡትን ሁሉ በመደርደር፡፡

"አይ አክስቴ በደንብ ነው የተኛሁት። አንቺን ካልጋሽ አስወርጄ ግን በውነት ልክ አይደለም" አለ ነገሩ ክብድ ብሎት።

"አይ ልጄ ደግሞ ይሄ ትልቅ ነገር ሆኖ። መቼም ትሰነብታለህ አይደል?" አሉ አሁንም እንደቆሙ።

"ውይ አክስቴ ቶሎ መመለስ አለብኝ። ባይሆን አሁን ካገኘኋችሁ ሌላ ጊዜ በሰፊው እመጣለሁ እንጂ። ዛሬ ነው የምሄደው። ብዙ የሚጠብቀኝ ነገር አለ" አላቸው እንደሚለቁት ተስፋ አድርጎ።

"ያንቺ ያለህ! ዛሬ...? አብደሃል እንዴ? ልጆቹም አይለቁህ..." አሉ ፈጽሞ ያልጠበቁት ስለሆነባቸው።

"አዎን አክስቴ ... ግድ የለሽም ሌላ ጊዜ በደንብ ተዘጋጅቼ እመጣለሁ። አሁንማ ተገናኘን። እናንተም ትመጣላችሁ።" አለ ነገሩን እያረገበ።

"እስኪ እነመዐዝ ይነሡና እንነጋገራለን።" አሉ ሳሎን ቤት ተንጥፎ የነበረውን ምንጣፍ እየጠቀለሉ። ብዙም ሳይቆይ ሁሉም ሰው መነሣት ጀመረ። ትንሽ ሞቅ ሲል ደግሞ ልጆቹም ጫጩቶቹም መንጫጫት ጀመሩ። ሕይወት ቀጠለች ማለት ነው። ሁሉም ነፍሱን ለማቆየት የሌላውን ጆሮና ፍቅር ለማግኘት 'ተው ስማኝ አገሬ' እንዳለው ኧረ ስሙኝ ይላል አምላክ በሰጠው ድምፁ። ቁርስ ቡና ሲባል ጊዜው ሳይታወቅ ሄደ። ከብዙ ክርክር በኋላ መሄዱን ተቀበሉለት። ቶሎ እንደሚመጣ ቃል ስለገባላቸው።

"ኧረግ ኧረግ ልጄ አንድ ትልቅ ሰውማ ሳታገኝ አትሄድም... እኔን ሞት ይርሳኝ። እማማን ያዋለዱህን፣ መቼም ባታቃቸውም አንተን ሲያዩ እንዴት ደስ እንደሚላቸው ይታየኛል። ስምህን ያወጡልህም እኮ እሳቸው ናቸው። እንዲያው አየት አርጋቸው ሳትሄድ። በጣም አርጅተዋል ግን።" አሉ የመላኩ አክስት።

"ኧረ በጣም ደስ ይለኛል" ብሎ ብዙም ሳይቆይ ተከታትለው ሄዱ። በጣም ያረጁ አሮጌት ሴት በትንሽ ደሳሳ ጎጆ ውስጥ እሚቸው ደረሱ። ብዙ ያስላቸዋል፣ ድምፃቸውም የተያዘ ይመስላል። እቤታቸውም ውስጥ የሚላስ የሚቀመስ አልነበረም። ጧሪም የላቸው። የመላኩ አክስት ይዘዉት የሄዱትን ፍትፍት ትንሽ ቀምሰው ነፍሳቸው መለስ አለላቸው። አብሮአቸው የሄደውም ካሳ መላኩ ልኮት ለስላሳ ገዝቶ አምጥቶ ትንሽ ጠጡ። መላኩን ግን አላስታወሱትም። ብዙ ነገር አሁን አያስታውሱም። ቢሆንም አቅፈው ስመው መረቁት። መላኩ ልቡ በጣም ተነክቶ ነበር። ስንት አዋላጆች ይሆኑ ስንቱን ወደ ሕይወት በማምጣት ክቡር ሥራ ሠርተው፣ ሕይወታቸውንም ሁሉ ለሰው ሰጥተው ጧሪ ቀባሪ እንኳ ሳይኖራቸው የሚሠቃዩ። መላኩ በሕይወት እስካለ ድረስ የሚያስፈልጋቸውን ሊያደርግላቸው በልቡ ወሰነ። ለጊዜው ግን ምንም አላለም።

የቀረውን ረፋዱንና ከሰዓት በኋላውን ምሳና ቡና ሲሉ ቆዩ። መላኩም

ከመሄዱ በፊት ለልጆቹ ሁለት ሁለት መቶ ብር፣ ላክስቱ ልጆች አንድ አንድ ሺህ ብር ላክስቱ ደግሞ ሦስት ሺህ ብር ሰጣቸው። የልጆቹ ደስታና ፍንደቃ ልክም አልነበረው። ትልልቆቹም ውስጣቸው ደስ ቢለውም መቼም ጫና ሆንንብህ አንተስ ምን አለህ? ኧረ ይሄ ሁሉ ምንድነው? ... ወዘተ በማለት ምስጋናቸውን በይሉኝታ ቅቤ በታሽ ቁጥብነት አቀረቡ። ከዚያም ላዋለዱት እማማ አንድ አንድ ነገር እንዲያደርጉላቸው ላክስቱ አንድ ሺ ብር ጨምሮ ሰጣቸው። በመጨረሻም ተሰናብተው ሁሉም አቅፈው ስመውት ልጆቹም ቶሎ እንዲመጣ ቃል አስገብተውት ሄደ። መዐዛ ግን እስከ መኪናው ድረስ ካልሸኘሁህ ብላ አብራው ሄደች። በቀለ ሞላ ትንሽ ቁጭ ብለውም ሻይ እየጠጡ የልብ የልባቸውን አወሩ። የበለጠ የገረመው አንድም ስለ ራሷ ወይም ስለ ቤተ ሰቡ ችግር አላነሣችበትም።

"እኔ ምልህ መሌ ያንተስ ኑሮህ እንዴት ነው? አጠገብህ ሆኖ የሚያግዝህ ሰው አለ? ካሁን አሁን እጠይቅሃለሁ ስል ለመሆኑ አግብተሃል?" አለችው መዓዛ እየተፍነቀነቀች።

"እ... ም...ም ለማግባቱ እስኪ እደርሳለሁ። ይህንን ያንን ስል እስካሁን አልሆነም። አሁንማ እናንተ አላችሁልኝ አይደል?" አለ እንደማፈርም እንደመሳቅም ብሎ

"ከእንግዲህ ምን ትጠብቃለህ? ቶሎ አግባና ለኛም ወግ አሳየን አንተም አይንህን ባይንህ ቶሎ ማየት ነው እንጂ የኔ ጎፈሬ።" አለች እሷም ፈገግ ብላ

"አይደል መዐዚ እስኪ እሱ ያውቃል። እኔም የቻልኩትን አደርጋለሁ።" አለና ትንሽ እንደማሰብ ብሎ "መዐዚ የውልሽ አንቺ ለዚህ ቤት ዋነኛ ነሽ። ሁሉም ይሰሙሻል። በርቺ አይዞሽ። ይሄ ሁሉ ያልፋል" ብሎ አበረታታት። ከዚያም እንዳለ እሽግ ዐምሳ ብሮች አጠቃላይ ዐምስት ሺህ ብር ከጃኬቱ ኪስ አውጥቶ "ትንሽ ለንግድሽ ታግዝሻለች" ብሎ እጇ ላይ ሲያስቀምጠው ስቅስቅ ብላ ማልቀስ ጀመረች። ምንድነው ብሎ ቢጠይቃትም፣ መልስ መስጠት አቅቷት አሁንም እንባዋና ንፍጧ እየተዝረበረበ ልቅሶዋን ቀጠለች። ትንሽ ጋብ ሲልላት፣ "አይ ተወው መልዬ ምንም አይደለም" ብላ መሬት መሬቱን እያየች በእግሯ መቆርቆር ቀጠለች። ባደረገችው አሮጌ ሸራ ጫማ ወጥቶ የተሰነጣጠቀው ተረከዟ ይታያል። ልቅሶዋ የመላኩን አንጀት አላወሰው። እንዴት ይህንን ሁሉ ኀዘን ተሸክማ እየማቀችና እያቀፈች ለሱ ያንን ሁሉ ፍቅር መስጠት እንደቻለች ምስጢር ሆኖበታል።

"መልዬ ... አንተ አይክበድህ። አሁን የምነግርህን የምነግርህ ላመስግንህ እንጂ ላስጨንቅህ አይደለም። እኔ በቃ በሕይወቴ ተስፋ ቆርጬ ራሴን ለማጥፋት ወስኜ የአይጥ መርዝ ገዝቼ ትናንት ማታ ነበር የመጨረሻ ቀጠሮ ለራሴ የሰጠሁት። የእናቴ መከራ፣ የልጆቼ ረኀብና ሰቆቃ በቃ ምን ልበልህ ድኽነት እንዴት

እንደጠበሰን ልነግርህ አልችልም። አንዳንዴ ልጆቼ የሚበሉት ምንም ሳይኖር ትምህርት ቤት ሄደው እንዳይወድቁ ቤት ይቀራሉ። ሥናይትም ታማሚ ናት፣ ዘለቃም ያው ዝም ነው፣ አሁን ደግሞ በቅርብ ነው የወለደችው። አባቴም የሚታወቅ አይመስለኝም። ብን ብዬ መጥፋትም አምሮኝ ነበር ግን ወደየት? እናቴም በቃ ታሳዝነኛለች። በመጠሪያዋ እኛ ተዉሬ ሆነን ጀርባዋን ላጥነው። ለምሳሌ፣ ላመት በዓል ልጆቹ እንዳይጓጉ ብለን የተበደርነውን መቶ አምሳ ብር እንኳ መክፈል አቅቶን ያበደሩን ሰዎች በቃ ጉሮሮአችንን አንቀውን ነበር ዉትና ማታ። አንተ ነፍሳችንን አዳንከው።መላክዬ ላስጨንቅህ ብዬ አይደለም። እንደ መላክ ነው እግዜር የላከህ። ነፍሴን ነው ያተረፍከት" ብላ አሁንም ተጠምጥማበት እዬዬዋን ለቀቀችው። የሱም ዐይን እንባ ማመንጨት ጀመረ። እንደ ምንም ብሎ ዐቅፏት እንደ ሕፃን ልጅ ጀርባዋን በእጁ እየጠበጠበ አባበላት።

"መዐዚ ካሁን በኋላ አይዞሽ እኔም አለሁልሽ። እግዚአብሔርም ይረዳናል ይህንን ቤተ ሰብ ተጋግዘን እንቀይረዋለን። ድኽነት ጊዜያዊ ነው፣ ሕይወት ግን ትቀጥላለች። አይዞሽ" አላት ግንባሯ ላይ ሳም እያደረገና እንባዋን በጃኬቱ እየጠረገላት።

"አታስብ አሁን ዐይኔን ነው ያበራህልኝ። ሁሉም ነገር ተቆላልፎብኝ ስለ ነበር ነው ራሴን ከማጥፋት በቀር ሌላ ቀዳዳ ያልታየኝ። አሁን ግን አንተን ማየቱ ብቻ ምን ያህል የተስፋ ብርሃን ውስጤ እንደፈጠረ ልነግርህ አልችልም። አንተ ላይገባህ ይችል ይሆናል፣ አሁን ውስጤ ተስፋ አለ። ብቻ እሷ እመቤቴ አለች። መላክዬ አስጨነቅሁህ አይደል የኔ ጌታ?" አለችው ይሄንን ሁሉ ጉድ ትናንት ዘመድ ፍለጋ በመጣ ሰው ላይ ማራገፏ ውስጧን እያሳፈረው።

"ምንም አታስቢ መዐዚ... በፍጹም አስጨንቅሁት ብለሽ አታስቢ። ምንም ከባድ ቢሆን የማይለወጥ ነገር የለም።" አለ ከልቡ አምኖበት ይሁን ወይም እሷን ለማጽናናት ርግጠኛ ባለሆነ ስሜት። የገባበት ይህ ነገር ለረጅም ጊዜ በትምህርት ቤት ከተማረውና በውስጡ ያሳደገውን ስለ ለውጥ ያለውን አስተሳሰብ በተግባር የሚፈትሽበት ፈተና እንደሆነ ተገነዘበ። አሁንም እጇን እንደያዘ የተንሳቀለችውን ያክስቱን ልጅ የመዐዛን ጉዳይ ከልቡ አጤነው። "በችግር የተቀበረ ውበት፣ በኀዘን የተሰበረች ነፍስ" አለ ለራሱ።

ከዚያም ትንሽ ዝም ካሉ በኋላ እንደ ምንም ሌላ ጨዋታ አምጥተው ትንሽ ተማምቀው ተለያዩ። መዐዛ አዲስ ሰው የመሆን ስሜት ብቻ ሳይሆን በአዲስ ተስፋ ውስጧ ታድሶ ወደ ቤት ተመለሰች። እንደ ገባች ራሷን ለማጥፋት የገዛቸውን መድኀኒት ለማንም ሳታሳይ ሽንት ቤት ጨመረችው። ቀኑን ሙሉ ስታስብ ውላ ጥላ በረድ ሲል ደግሞ ቤተ ክርስቲያን ሄዳ ስትጸልይ ቆይታ ወደ ቤት ተመለሰች። ማታ ላይ ሁሉንም ሰብስባ ያሰበችውን ነገረቻቸው። መላኩ የሰጣቸውን ገንዘብ

ሳያጠፉ አንድ ላይ ቢሰበስቡ፣ ራሳቸውን የሚያስችል ሥራ ለመጀመር በቂ መሆኑንና ያሰበችውንም ነገረቻቸው።

"የትናንቱ በግ አሁን የታለ? ስንት ነው የገዛችሁት ካሳሁን?" ብላ ስትጠይቀው ፈጠን ብሎ፣

"ስምንት መቶ ብር ነው" አለ፡፡

"እሺ እማማ ስንት ሰጠሽ ትናንት ላንዳንድ ነገር መግዣ?" አለች ወደናቷ ዞራ፡፡

"ሺ ብር ሳይሆን ይቀራል" አሉ እሳቸውም ዐይናቸውን ከመዐዛ ላይ ሳይነቅሉ።

"እሺ ስንት ቀረ አሁን?" አለች፡፡

"እንጃ አምሳ ወይም ስልሳ ብር" አሉ ዐፈር ብለው፡፡

"ለዓመት በአል የተበደርሽውን መቶ ዐምሳ ብር ከፈልሽ?" አለች አሁንም ፊቷ ኮስተር እንዳለ፡፡

"ኧረ ከየት እምጥቼ ልጄ?" አሉ አካሄዷ ግን ገብቶአቸው አንገታቸውን ሰበር አደረጉ።

"እዩ ባንድ ቀን ከሁለት ሺ ብር በላይ ነው ያወደምነው። ምን ቀረ? ምንም። ነገ እንደገና ረኃብ ልመና ጉስቁልና? እኔ ግን በቅቶኛል። ጉልበት አለን ጤና አለን። ምንድነው የሌለን? ገንዘብ ይሄው፡፡ አሁን እጃችን ላይ ካስር ሺህ ብር በላይ ነው ያለን። አሁን ልብና ውሳኔ፣ ተባብረን መሥራት ነው የሚቀረን። ካሁን በኋላ ድኽነት አንገሽግሾኛል። ራሳችንን ከዚህ ዐዘቅት ካላወጣን ማንም አያወጣንም። መላኩ እንዲህ ያደርግልናል ብለሽ እያንዳንድሽ አስበሽ ከሆነ፣ እዚች ቤት ድርሽ እንዳይል ነው የማደርገው። ምን በጣው እሱ። እሱ እናቱ በልጅነቱ ሞታበት አባቱን አያውቅ ... እም ... የገዛ አጎቱ አበሳውን ሲያሳየው ... ፈጣሪ የሰጠውን ዕድል ተጠቅሞ ነው እዚህ የደረሰው። ይሄው ጠንክሮ ስለሠራ፣ ስለተማረም ባለመኪና ባለሥራ ሆኖ እኛንም ፍለጋ መጣ። እኛ ነበርን እሱን መፈለግ የነበረብን። አባታችን ከሞተ በኋላ ሁሉም ነገር ተፈረካከሰ። አሁን ያለፈው አልፏል ካሁን በኋላ ግን ከፈለጋችሁ አብረን እንስራ፣ እምቢ ካላችሁ ግን እኔም ጥያችሁ ነው የምሄደው። እዚህ በድኽነት በስብሼ አልሞትም" ብላ ዝም ስትል፣ ሁሉም አንዳች መብረቅ እንደወረደባቸው ጸጥ አሉ።

አሁንም ማብራሪያዋን በመቀጠል ጸጥታውን አደፈረሰችው። "አሁን

ሁሉም ሠራተኛ ነው ። የምንጀምረው ሥራ ባለቤቱም ሠራተኛውም ሁላችንም ነን። ትንሽ የለም ትልቅ የለም። ለአዋላጇ እማማም መልዩ የሰጣቸው ብር እዚሁ ውስጥ ይጨመራል። አንዱ ተጠቃሚው ከሚያልቅ እሳቸውም የትርፉ ተካፋይ ይሆናሉ። እኛ ነን የምንጠራቸው ካሁን በኋላ። መላኩ ምንም ዕዳ የለበትም፡፡ ይሄ ሁሉ ሰው እየተንጋጋ እዚህ።" ብላ ሁሉን ኰስተር እንዳለች ማየት ስትጀምር፣ ሁሉም እንደማያቋት ሁሉ በፍርሀት ጸጥ ብለው ያዩዋት ጀመር።

"በሉ ሁላችሁም ገንዘባችሁን አምጡ" አለች ባዶ አገልግል አቅርባ። መጀመሪያ የራሷን ገንዘብ ጨመረችው። ስድስት ሺህ ብር ስትጨምር ሁሉም ዐይናቸው ፈጠጠ። ማንም ሳያንገራግር ገንዘቡ ሁሉ ተሰበሰበ። ልጆቹ ለከረሜላና ምናምን መግዣ ብለው በዚች ቅጽበት ካጠፉት ሰላሳ ሦስት ብር በቀር ሁሉም ገንዘብ በመዐዛ እጅ ገባ። "ሰሞኑን እዚሁ ቁጭ ብለን የሥራ ዕቅድ ማውጣት እንጀምራለን አሁን መሄድ ትችላላችሁ" ብላ በተነቻቸው። እሷ ግን ከእናቷ ጋር ተያይዛ ወደ ጓዳ ገባች።

"እማዬ አንቺ ጣልቃ እየገባሽ ነገር እንዳታበላሺ።" አለቻቸው፡፡

"መዐዝዬ እኔ አንቺ ባልሽው ሁሉ እስማማለሁ። እመቤቴ ትርዳሽ ብቻ" አሉ አሁንም የመዐዛ እንዲህ ባንዴ መለወጥ አልገባ ብሎአቸው። መላኩን ልትሸኘው ሄዳ ምን ብሎአት ይሆን ብለውም አሰቡ። ግን ለመጠየቅ ወኔውን አጡ።

"በይ ይሄንን መቶ አምሳ ብር ወስደሽ አሁኑኑ አመስግነሽ ስጪ ላቶ ገላጋይ። እዚህ እየመጡ እንዳይደነፉብን። ደግሞ የሳጥኑን ቁልፍ ስጪኝ፣ እዚያ ይቀመጥና ነገ ወስጄ ባንክ አስገባዋለሁ።" ብላ ቁልፉን ተቀብላ እያጉተመተመች ሄደች። የሣጥኑን ቁልፍ ከእናቷ፣ የአእምሮዋን ቁልፍ ከመላኩ የተቀበለችው መዐዛ ሌላ ሰው ሆነች። ሰው አንዳንዴ የተስፋው ጭላጭ ስትሟጠጥና የሕይወቱ ገመድ ተገዝግዛ ልትበጠስ ስትደርስ ሞትን መጐንጨት አስፈሪ አይሆንበትም። ታዲያ በዚች ቅጽበት ጨለማውን የሚገፍ የተስፋ ብልጭታና እንደገና ጨብጦ የሚወጣጣበት የምርኲ ገመድ የሚያሳየው ሲያገኝ የሚፈጠረው ለውጥ አቻ አይኖረውም። ፈጣንና ወሳኝ ለውጥ። የመዐዛም ነፍስ በመላኩ መምጣት እንዳሰበችውም ተቆልፎበት የነበረውን የሕይወቷን ቁልፍ አግኝታው ከሆነ በጊዜና በሥራ የሚፈተን ይሆናል።

መላኩ ከመዐዛ ሲለይ ሰዓቱ ወደ ዐሥር ሰዓት ስለሆነ ዛሬውን ወዳዲሳባ የመመለስ ዕቅዱን ሰረዘ። ውስጡ በደስታና በኀዘን፣ በተስፋና በጭንቀት እየተተራመሰ ነው። እናቱ ስትሞት አክስቱ እዚህ አምጥተውት ቢያድግ ኖሮ፣ ምን ዐይነት ሰው ሊሆን እንደሚችል አሰበ። ምናልባት ሚኒባስ ሾፌር ወይም እስካሁንም በኤይድስ ሊሞት ይችል ነበር። አንድ ሁለት ሦስት ልጆችም ይኖሩት ነበር።

እነርሱም አክስቱ ጋ ሆነው እንደ ሌሎቹ ያክስቱ ልጆች የሥቃይና የድኽነት ተቋዳሽ መሆናቸው አይቀርም ነበር። በርግጥ የእናቱ አለቃ ወይዘሮ የትናየት የዋሉለት ውለታ ምን ያህል ታላቅ እንደሆነ አሁን ነው የገባው። “የሕዝብ አስተሳሰብ፣ የአገር መልክ መለወጥ የሚባለው በቃ ይሄው ነው። አንድ ቤተሰብ አንድ ልጅ መለወጥ። አቅጣጫና ተስፋ የሚሰጡ ቢበዙ፣ የስንቱ ሕይወት ይለወጥ ነበር። አንድ ቤተሰብ ቢለወጥ አገር ተለወጠ ማለት ነው” አለ አሁንም ለራሱ። መላኩ ይህንን እያሰበ ወደመኪናው ደረሰ።

ወዲያው ስልኩን አንስቶ ማርቆስ ጋ ለመደወል ሲከፍተው፣ ዐሥራ ስድስት ጥሪ እንደነበረው አየ። ዘጠኙ የማርቆስ ነበር። ሰሎሜም አራት ጊዜ ደውላለች። መጀመሪያ ማርቆስ ጋ ደወለ። እንደ ሲጠብቅ ነበር ስልኩን ያነሣው ማርቆስ፡፡

“አጅሬው ... ሰው ያስባል አትልም እንዴ ... በዚያው እልም ይባላል እንዴ ... እኔ ኮ በቃ ልመጣ ሁሉ ነበር ... በጣም ነው የተጨነቅሁት... ደግሞ ስልክህንም ሆቴልህ የረሳኸውም መሰለኝ ... እሺ እስኪ ንገረኝ ...” አለ ወቀሳውንም የጉዞውንም ውጤት ለማወቅ ያለውን መቅለብለብ በሚገልጽ ድምፅ

“ማርክ ማርክ ... በጣም ሰሪ ... ስልኬን መኪናዬ ውስጥ ረስቼው ... በቃ ... ምንም ልቤ ሁሉ ጠፍቶ ነበር ... ገምት ... የሚገርም ነው ... አገኘኋቸው ... ገና አሁን ነው የተለያየነው ... ልነግርህ አልችልም... በቃ ቁጭ ብለን የምናወራው ነው እንጂ ... አሁን በስልክ የሚያልቅ አይደለም።” ብሎ ደስታው እየፈነቀለው ድምፁን ሳይታወቅ ከፍ አድርጎ ነገረው፡፡

“Oh my God ... ይሄ የሚታመን አይደለም ... አንተ በውነት እግዚአብሔር ይወድሃል ... እስኪ በናትህ ንገረኝ ትንሽም ቢሆን...?”

ላንድ ዐሥር ደቂቃ ሁሉንም ነገር አስረድቶት ትንሽ ማሰብና ማረፍ ስለፈለገ ላንጋኖ ሄሬንና ነገን አድሮ ማክሰኞ ለመለስ እንዳሰበ ነገረው። ከዚያም ተሟሥቀውና ተተራርበው ተሰነባበቱ። ጊዜው ሳይመሽ ወደ ላንጋኖ ለመድረስ ስለፈለገ ሰሎሜ ጋ ማታ ላይ ለመደወል ወሰነ። እየነዳ ስልክ ማውራት አይወድም። ከመቂ እስከ ላንጋኖ ያለው መንገድ ደኅና ነው። አይሱዙና የሕዝብ ማመላለሻ መኪኖች፣ አንዳንድ ከባድ መኪኖችና ትንንሽ የግል ተሽከርካሪዎች ናቸው የሚበዙት። መንገዱ ለጥ ያለና የሁለትዮሽ ስለሆነ ለአደጋ የተጋለጠ ነው፤ በተለይ መሽቀዳደም የሚወዱት ሚኒባሶችና አይሱዙዎች በዚህ የታወቁ ናቸው። ተጋጭቶ የተገለበጠ አይሱዙም በመንገዱ ላይ አይቷል። ዝዋይ ከመቂ ይልቅ ደማቅም ትልቅም ናት። አቧራዋ ግን ውበቷን ደብቆታል። የዝዋይ ሐይቅም ለከተማዋ ከሚሰጠው ግሣ ባሻገር ለመዝናናት የሚሆን ምንም ነገር የለውም። ውሃው ንጹሕ አይደለም ዳርቻውም በቀጢማና በቄጥቋጠ የተከበበ እጅግም የማይስብ ነው።

ጉዞውን ቀጥሎ አንድ ሁለት ትንንሽ ከተሞችን አልፎ ፀሐይ ሳትጠልቅ ላንጋኖ አካባቢ ደረሰ። ሳባና ሎጅ ለማረፍ ነው የፈለገው፤ አንዳንዴ ግን በሳምንቱ መጨረሻ ላይ ቀድሞ አልጋ ካላስያዙ ላይገኝ እንደሚችል ገምቶአል። እንዳሰበውም አልጋው ሁሉ ተይዞአል። የቤቱ አሠራር ልቅም ያለና አጨራረሱም እንከን የማይወጣለት ስለሆነ እዚህ ቤት ማረፍ ደስ ይለዋል። ገና ብዙ ያላለቀ ነገር ቢኖርም፣ ግቢውም ገና መልማት የሚያስፈልገው ቢሆንም መንፈስን የሚያድስና የሚስብ ስፍራ ነው። በተለይ ዋናው የመመገቢያ አዳራሽ ሥጋን ብቻ ሳይሆን ነፍስንም የሚመግብ ውበት አለው። ባህላዊውንና ዘመናዊውን ባጣጣመ መንገድ ተዋሕዶ ነው የተገነባው።

እንዴ ከመጣሁ አይቀር ብሎ በሐይቁ አቅጣጫ በተከፈተ መስኮት አጠገብ ያለ ወንበር ላይ ተቀምጦ፣ አይስክሬም እየ ከትናንት ጀምሮ ያለውን በድርጊት የታመቀ ፊልምን ከስተት ማሰብ ጀመረ። በመሃል አይስክሬሙን የታዘዘው ልጅ የታመቀ ፊልምን ከስተት ...

“እሺ ሰኢድ አመሰግናለሁ። ቆየህ እንዴ እዚህ” አለው አሁንም ዐይኑን ከሱ ላይ ሳይነቅል፡፡ “አይ ሦስት ወሬ ነው።” ሲል፣ “የየት አገር ልጅ ነህ?” አለ መላኩ አሁንም ትውውቁን እያጠናከረ፡፡ “የዚሁ አገር ልጅ ነው። ሁሉም እዚህ የሚሠሩ ያካባቢ ልጅ ነው” አለ፡፡ “አ በጣም ጥሩ ነው። እዚሁ ነዋ የምትኖረው? ትማራለህ?” አለው

“ትምህርት ዐሥር ደርሶ አቁማለሁ። ግን ቤተ ሰቡ እዚሁ ስላለ እዚሁ ሰፈር ነው ሚኖር እኔ” አለ አሁንም አማርኛውን እየተቆጣጠረ።

“በጣም ጥሩ ነው ባክህ እዚህ አልጋ የለንም አሉ፤ የበቀለ ሞላን ወይም የዋቢሸበሌን ቁጥር ታገኝልኛለህ?” አለው ቅድም ሪሴፕሽን ሳይጠይቃቸው ስለ መጣ።

“እሺ አመጣልሃለው” ብሎ ሄደ ሰኢድ። አይስክሬሙ በጣም ጥሩ ነበር። ከሰሎሜ ጋር ነበር ብዙ ጊዜ አይስክሬም የሚልሱት። እሷ አይስክሬምና ቸኮሌት ነፍሷ ነው። ትዝ አለችው።

ስልካቸውን የመለሱት ዋቢሸበሌዎች ስለነበሩ አልጋ አግኝቶ ፀሐይ እንደጠለቀች ከሳባና ወጥቶ ሄደ። የዋጋው ይሄን ያህል መለያየት አስገርሞታል። ዋቢሸበሌ ገብቶ የተሻለ ክፍል ተከራየ። ቤቱ ከጥቂት ፈረንጆችና አንድ ሁለት አበሾች በቀር ጸጥ ብሎአል። ግቢው በጥሩ ሁኔታ አልተያዘም። አስተናጋጆቹም

ዝግተኞችና ግዴለሾች ይመስላሉ። ይኼ በመንግሥት ሆቴሎች ሁሉ ያለ ችግር ሳይሆን አይቀርም። ሰው ሲያስተናግዱ እንደ ውለታና ለቅጣት እንደሚሠሩት ያህል ያስመስልባቸዋል። ትንሽ ለፈረንጅ ይሻላሉ፣ የጉርሻ ተስፋቸው በፈረንጆቹ ከፍ ያለ ስለሆነም ሊሆን ይችላል። አንዳንዶቹ ደግሞ የሌላ ዘመን ሰዎች ይመስላሉ። በትዝታ የሚኖሩ ጡረታ የሚባል ነጻ አውጭ መጥቶ እስኪታደጋቸው በሠራተኛ የምርኮኛ ካምፕ ውስጥ የታገቱ ነው የሚመስሉት። በችሎታ ግን በግል ከተከፈቱ ሆቴሎች ሠራተኞች እንደሚበልጡ እማኝ ጠቀም ያለ ጉርሻ ለሰጣቸው የሚያሳዩት አንደኛ ደረጃ አገልግሎት ነው።

መላኩ እንደነገሩ የሆነ ራት በልቶ በጣም ደክሞት ስለነበር ወደ ክፍሉ በጊዜ ገባ። ክፍሉ ለመተኛት ብቻ ካልሆነ ለመዝናናት የሚሆን ነገር ነው ብሎ ለማለት ይከብዳል። እሱ ራሱ ለመደወል ሲዘጋጅ ሰሎሜ ራሷ ደወለች። ወደ ግማሽ ሰዓት ያህል አወሩ። ከሄደች እንደዚህ አውርተውም አያውቁም። በጣም ነው ደስ ያላት። የሶለንም ጉዳይ አሁን ሻል ያለው ስለሚመስል በዚህ ከቀጠለ፣ እሷም ቶሎ የመመለስ ተስፋ እንዳላትና አፋር አባቱን ፍለጋ አብረው በመሄድ እሷ እንደምታግኝለት እየቀለደች ነገረችው። ፎቶዎቹን በኢሜይል እንዲልክላትም ጠየቀችው። ያወሩት ነገር ሁሉ ደስ የሚል ቢሆንም፣ አሁንም የሆነ ስስ ግድግዳ በመካከላቸው እንዳለ ቢሰማውም ይኼ የራሴ ቅዠት ነው ብሎ አሰበ። በጣም ደክሞት ስለ ነበር ሌሊቱን ሙሉ ለሽ ብሎ ተኛ፣ ህልምም የለ መንቃትም የለ።

በጠዋት ተነሥቶ ሻወር ሊወስድ ሲል ውሃው ቀዝቃዛ በመሆኑ አመነታ። በኋላ ግን እንደ ምንም ብሎ ታጥቦ ልብሱን ለባብሶ ወጣ። ቁርሱንም እዚያው ሳባና በልቶ ለማረፋፈድ ስላሰበ አንድ ሰዓት ተኩል ላይ ቁልፉን አስረክቦ ወጣ። የሳባናውን የእሑድ የቁርስ ብፌ በጣም ይወደዋል። ቁርሱን ከበላ በኋላ ወደታች ወርዶ ከሐይቁ አጠገብ ካለ አንድ ዛፍ ስር ቁጭ ብሎ ደስ የሚለውን የጠዋት አየር እየተቀበለ ይዞ የመጣውን መጽሃፍ ማንበብ ጀመረ።

"ማንስ ሰርች ፎር ሚኒንግ" /የሰው ልጅ የሕይወት ትርጉም አሠሣ/ የሚለውን የፖላንዳዊ አይሁድ የአእምሮ ህክምና ባለሙያ የቪክተር ፍራንክልን መጽሐፍ ከዚህ በፊት ቢያነበውም እንደገና ሊያነበው ጀምሯል። ማራ ናት የላከችለት። አንዳንድ መጻሕፍት አንዴ ብቻ ሳይሆን ብዙ ጊዜ መነበብ አለባቸው ብሎ ያምናል። ይህም መጽሐፍ ዓለማቀፍ ዝና ያለው ጥልቅ አስተሳሰብንና ለሕይወት ያለንን እይታ የሚመረምር ነው። ሰውዬው ታዋቂ የአእምሮ ሃኪም ሲሆኑ፣ በናዚ ጀርመን ጊዜ ቤተሰባቸው ሁሉ የተገደለባቸውና እርሳቸውም ከማጎሪያ ካምፖቹ በአንዱ ሲማቅቁ ከርመው መጨረሻ ሂትለር ሲወድቅ ነጻ የወጡ ናቸው። መጽሐፉን ካምፑ ውስጥ ሳሉ ካጋጠማቸውና እሥቃዩ ውስጥ ከመግባታቸው በፊት ስለ ሰው ያላቸውን መላምት ፈትሸው ድምዳሜያቸውን ያቀረቡበት ሥራ ነው። አጻጻፉ ለማንኛውም ሰው እንዲሆን ታሪካቸውን

አሰባጥረው ስለጻፉት ተነባቢ ነው። ሰው ዕድሜውን ሁሉ የሚማስነውና የሚያደርገውን እንዲያደርግ ከሚገፋፉት ነገሮች ሁሉ ትልቁ ኀይል የሕይወት ትርጉም ፍለጋ ነው ባይ ናቸው። ከዚህም ሥራቸው ሎጎቴራፒ የሚባል የማማከር አስተሳሰብ ወጥቶአል። እስከ ምሳ ሰዓት ድረስ በመጽሐፉ ተጠምዶ ሌላውን ሁሉ ረስቶት ቆየ።

ባሬም አዲሳባ የመመለስ ዕቅድ ባይኖረውም፣ ትናንት ባደረበት ሆቴል ማደር አልፈለገም። ወደ አዋሳ ለመዝለቅም አስቦ ነበር። ግን ደግሞ ወዳዲሳባ መመለስ ወይም ደብረ ዘይት ማደር የሚለውም አሳብ ውስጡን እየተጫነው ነው። ይህንን እያሰበ ሳለ ስልክ ተደወለለት። ከሰሎሜ ጋር አንድ ቀን ፒያሳ ካፌቴሪያ ውስጥ ያገኙት የቀድሞ ጓደኛው ወንድም ዳንኤል ነበር። ደውሎለት ስለማያውቅና ከተገናኙም ስለቆዩ እንደ መገረምም ብሎ፣

"ሃሎ ... ዳኒ እንደምን አለህ?"

"ሃይ መሌ ... አለን ባክህ... እንዴት ነህ አንተ?"

"ምነው ድምፅህ ደኅና አይደለህም እንዴ?"

"ሰላም ነው ... ሰላም ነው፣ ምን ትንሽ ባክህ ችግር ነገር ... ቅርብ ነህ እንዴ?... የት ነህ?"

"ምነው? ምንድነው? ቤት ሰላም ነው?" አለ ድንጋጤው እያስታወቀበት።

"ማዘር ትናንት ማታ ደኅና ተኝታ ... ደም ግፊቷ ይሁን የልቧ ጉዳይ ብዙም አልታወቀ በቀኝ በኩል ፓራላይዝድ ሆና አትናገር አትሰማ ዛሬ ጠዋት ላይ... አሁን እኮ ሆስፒታል አስገብተናት ... እሱን ልንገርህ ብዬ ነው" አለ በኀዘን ድምፅ።

"Oh my God ... ... ኡ ምን አገኛቸው ባክህ? ... እኔ አሁን ከከተማ ውጪ ነኝ ... ግን አሁኑኑ እመጣለሁ ... ብዙ ሩቅ አይደለሁም... ስንኪስ ሰማች?" አለ። እቤት ቢቢ ነው የሚሏት። እውነተኛ ስሟ ግን ስንክሳር ነው። የዳንኤል እኅትና የመላኩ ጓደኛ ናት።

"አዎን ደውዬላታለሁ፣ ከቻለች ነገ ለመድረስ ቲኬት እሞክራለሁ ብላለች" አለ። የተኙበትን ሆስፒታልና የክፍል ቁጥር ነግሮት ሲደርስ እንደሚደውልለት ተነጋግረው ስልኩን ዘጉት። የዳንኤልን እናት ካያቸው አንድ ሁለት ወር ያልፈዋል። ስንክሳርም መጨረሻ የመጣችው ከዓመት በፊት ነበር። ያኔ አንድ ሦስት ወር ብትቆይም፣ መላኩ ጋር ብዙ መገናኘት አልቻሉም። የተደላደለ ኑሮ

ብትኖርም፡ እስካሁን በለስ ቀንቷት አላገባችም። ቢሆንላት መላኩን እንደገና የራሷ ከማድረግ አትመለስም። ምን ያህል ይወዳት እንደነበር ታውቃለች። አሁን ግን በመሃል ብዙ ጊዜ ዐልፎአል። እሱም ምን ዐይነት ነገር ላይ እንዳለ ብዙም አታውቅም። አሁን የምትኖረው ኢንዲያናፖሊስ በሚባል ከተማ ነው።

መላኩ የሰማው ነገር ስላስደነገጠው አዋሳ ወይም ደብረዘይት የሚለውን አሳቡን ትቶ ወደ አዲሳባ ነዳ። ከምሽቱ ወደ ዐሥራ ሁለት ሰዓት ላይ ነበር አዲሳባ የገባው። ያው ከሞጆ አዲሳባ ባለው መንገድ እንደ ሙቶ እግር መጐተት ነው። ብዙ መኪና ከመኖሩም በላይ የመንገዱ ጥበትና የሰዉ ሁሉ ልቅደም ልቅደም ማለት ጉዞውን አድካሚ ብቻ ሳይሆን፡ ደም መጣጭ ያደርገዋል። አዲስ አበባ እንደገባ በቀጥታ ጥቁር አንበሳ ሄደ። ዳንኤልም እዚያው ነበር። የዳንኤል እናት ሙሉ ለሙሉ አልነቁም። የፈሰሰው ደም ብዙ ስለነበር ሐኪሞቹ እምብዛም ተስፋ አልሰጡዋቸውም። በዚያ ላይ ደግሞ ጭንቅላት ውስጥ ለሚፈጠር እንደዚህ ዐይነት ችግር ሃገር ውስጥ ሊደረግ የሚችለው ነገር ውሱን መሆኑን ዳንኤልና መላኩ እየተወያዩ እያሉ ዳንኤል ስንክሳር ማክሰኞ ማታ እንደምትገባ ለመላኩ ነገረው። መላኩም እሱ ሊቀበላት እንደሚችል ገልጾ ትንሽ ተጫዋውተው ተለያዩ።

እኩለ ሌሊት ላይ የገባችው ስንክሳር ድክም እንዳላት ታስታውቃለች። ጥቁርቁር ብላለች። ጂንስ ሱሬና ሳሳ ያለ ጥቁር ሹራብ ነው የለበሰችው። መላኩን ስታይ ፊቷ ፍክት ብሎ አጠገቡ ስትደርስ ግን ባንዴ ልቅሶዋን ለቀቀችው ላዩ ላይ ተጠምጥማ።

"እንዴ ስንኪ ምን ነካሽ። ደኅና ናቸው እኮ። ኧረ ባክሽ..." ብሎ የሚለው ጠፋበት።

"እነጋሼና እቴቴ የታሉ ታድያ? ... ሞታለች አይደል...? ለዚህ ነው አንተን የላኩህ..." ብላ እሪታዋን አቀለጠችው። ከእናቷ ጋር ቅርርባቸው ለየት ያለ ነው። ባሕሪያቸውም ይቀራረባል ይላሉ። ሁለቱም ስሜታቸው ቅርብና ነገር የሚሳካላቸው ሲሆኑ፡ የሚጠቅማቸውን ለማድረግ የማይፈነቅሉት ድንጋይ የለም። አላማቸውን ለማስፈጸምም ስለ ሌላው ሰው ያን ያህል ደንታ አይሰጣቸውም። የማይጠቅማቸው ከሆነ፡ ሲንሰፈሰፉለት የነበረን ሰውም የፈለጉትን ነገር ከጨረሱ በኋላ ዞር ብሎ ማየት አይሆንላቸውም። ስንክሳር የሰዎችን እምነት በቀላሉ የማግኘትና የምትፈልገውን የማስፈጸም ችሎታዋ ከፍተኛ ነው። አንድ ቁጥር ጭንቅላት ጠምዛዥ ጉልበተኛ እንደሆነች የሚያዷት ሁሉ የሚያቁት ግን የሚጠሉት ሐቅ ነው። ይህን ባሕርይዋን ቢያውቅም፡ መላኩ በስንክሳር ላይ የሚጨክን ልብ የለውም።

እሱን አላምን ስላለችው ዳንኤል ጋ ደውለው እሱም እዚያው ሆስፒታል እንዳለ ነግሮአት ተረጋጋች። ከዚያም ዕቃዋን እያስገፋ ወደ መኪናው ሄዱ።

ስንክሳር ለመካከለኛ ቁመቷ ወፍራም አትባልም። ፀጉሯን ተቆርጣው ባጭሩ ተሥርታው ክብ ፊቷን የበለጠ አሳምሮታል። ዐይኖቿ ተለቅ ተለቅ ያሉ ሲሆኑ የዐይን ብሌኗ ደግሞ ትልቅ መሆኑ የበለጠ ዐይኗን አጉልቶታል። ድንቡሽቡሽ ባለው ጉንጯ መሃል ቀጭንና ስልክክ ያለች አፍንጫዋ ከጠባብ አፏ በላይ በጥንቃቄ የተቀመጠች ነው የምትመስለው። በሥሥ ከንፈር የተሸፈኑት ነጫጭ ጥርሶቿ ተገልጠው ሲሥቁ ድምቅ ያለች የደም ግምበ ያስመስሉዋታል። ሰንገቷ ረዘም ያለ መሆኑ ቁመቷን ረጅም ያስመስለዋል፡ በተለይ ከፍ ያለ ጫማ ስታደርግ። የከራንቻ ጥርሶቿ ሾል ሾል ማለታቸውም ስትሥቅ ለየት ያለ መልክ ይሰጧታል ከትንሽ አገጯ ጋር።

ሆስፒታል ሲደርሱ ዳንኤልና ትልልቆቹ እኅቶቿ አቅፈው ተቀበሉዋት። እናቷ ግን አሁንም ማንንም አይለዩም። ፊታቸው ላይ ተኝታ ብታለቅስም፡ ምንም የሰጡት ምላሽ አልነበረም። እንደምንም አባብለው ጥያቄዎቿን መመለሳቸውን ቀጠሉ። መላኩም ትንሽ ቆይቶ ጠዋት ስብሰባ እንዳለው ነግሮአቸው ይቅርታ ጠይቆ ከሌሊቱ ስምንት ሰዓት አካባቢ ወደ ቤቱ ሄደ። በማግስቱ ወደ ማታ ላይ የስንክሳር እናት አረፉ። መላኩም ከዚያው ሳይጠፋ ከረመ። ከስንክሳር ጋር በመጀመሪያው ሳምንት የተቻለውን ያህል ጊዜ ነበር ያጠፋው። እሷም የመላኩን ዐብሮ መሆን ሳትወደው አልቀረችም። ማርቆስም ለቅሶ ደርሷል። በዚያው ሰሞን ውጪ ራት አብረው በልተው እሷን እቤት አድርሰው ሲመለሱ ማርቆስ፡ "ስማ መላኩ እኔ ይቺን ልጅ በርግጥ አላውቃትም። ግን በቃ ውስጤ ምንም አልወደዳትም። በናትህ ሁለተኛ አትጥራኝ ከእሷ ጋ ስትሆን።" አለ አንዳች ነገር እንደቀፈፈው ፊቱን አጨማዶ።

"እሺ. ደግሞ ምን አረገችህ? ያው እኔ ታሪካችንን ስለ ነገርሁህና ያደረገችውን ስለምታውቅ ነው ያስጠላችህ። ከዛ ዉጭ ግን ምን ያወቅኸው ነገር አለ?" አለው ሊከላከልላት እየሞከረ።

"መሊ አንተ ለምን ይህንን ያህል ለእሷ ጥብቅና መቆም እንዳስፈለገህ አላውቅም። በፊት ስለሷ የነገርኸኝም ነገር ሊሆን ይችላል ግን እኔንጃ። እየው ለእኔ በቃ ... ሹል አፍንጫዋ፣ ስስ ከንፈሯና ሚጢጢ አገጯ ... ደግሞ ይሄ ከራንቻ ጥርሷ አይተኸዋል? ሹል ሹል ነገር ነው ... ጥፍሯን ደግሞ የምትቀባው ጥቁር ቀለም ... አላውቅም እኔ ደም መጣጭ ቫምፓየር ነው የምትመስለኝ ... ይቅርታ በእናትህ ተሳስቼ ይሆናል ... ግን በቃ አልወደድኳትም አለቀ።" ብሎ ራሱን ይዞ ወደ ኋላ ተለጥጦ ተኛ መኪናው ላይ።

መላኩ ለረጅም ጊዜ ከት ብሎ ሣቀ ... "ወይ ማርክ ... ብለህ ብለህ የሰው ልጅ ጭራቅ ትመስለኛለች አልክ ... እኔንም እኮ አስፈራኸኝ .." አለ አሁንም እየሳቀና ፊቱን እያባበሰ።

"በቃ መሌ እኔና አንተ እንለያያለን ማለት ነው በዚህ። አንተ በምክንያት ነው ሁሉን ነገር የምታምነው። እኔ ደግሞ መጠርጠሪያዬን በጣም ነው የማምነው። ይሄን እንተወው። እንዴት ነች ሰሎሜ? በቅርብ ተደዋውላችሁ ነበር?"

"አዎን በስልክ ብዙ አውርተናል። ደኅና ናት። ሶለንም ሻል እያለው ነው። ከትናንት ወዲያ ስትደውል ደስ ብሎአት ነበር፡፡"

"ለምን እኔ ጋ አድረህ አትሄድም። አሁን በጣም መሽቶአል እኮ?" አለ ማርቆስ ዘና ብሎ።

"ይሻላል ... እሺ. እንዲያውም በጣም ነው የደከመኝ...ጥሩ" ብሎ ወደ ማርቆስ ቤት አመሩ።

በሚቀጥሉትም ቀናት መላኩ ስንክሳርን ማግኘቱን ቀጠለ። ስለ ሰሎሜና ሶለንም አሜወጋት። ለሰሎሜ ያለውን ፍቅር ገምታ ውስጧ በቅናት አረረ። ስሜቷን ደብቃ እሷም ብታውቃት ደስ እንደሚላትና ቶሎ ብሎ ሳታመልጠው እንደሚወዳት ሊነግራት እንደሚገባ አስጠነቀቀችው። እሷ የምትኖርበት ከተማም ከዚያ ብዙም ስለማይርቅ ብትተዋወቃት ደስ እንደሚላት ገልጻለት ስትሄድ ስልኳን እንደሚሰጣት ሲነገራት ደስ አላት። ሁለተኛ ስሕተት እንዳይሆንባት ልታገባው ዳር ዳር የምትለው ሃኪም ብልጣብልጥ እንደሆነና እንድትጠነቀቅ መከሮአታል። እሷም ብዙ ነገር ተከታትላ እንደደረሰችበትና ልጁ አሜሪካ ዕጬኛ ያለው ሰው መሆኑንና እሷን እንደ ደረጃ ሊጠቀምባት እንደሆን ደርሳበት "ዐፈር ቅመስ" ብላ ጥግ አሲይዝፎዋለሁ ብላ አሳቀችው። ቶሎ ማግባት እንደምትፈልግና የሚሆን ሰው ካወቀ እንዲያስተዋውቃት ነገረችው።

ማርቆስን መከጀሏንም ስትነግረው በውስጡ እየሣቀ "ምን እንዳለሽ ብታውቂ" አለ በሆዱ። እሷም ማርቆስ አካባቢ ምቾት አልተሰማትም፣ ጥያቄዋም የስለላ እንጂ የፍቅር አልነበረም። እንደ ማርቆስና ስንክሳር ዐይነት ሰዎች ያላቸው ብስለትና የዕውቀት ዐይነት መላኩ እጅግም የማያውቀው ነው። ትምህርት ቤትና መጽሐፍ ውስጥ የሚገኝ ሳይሆን ኑሮ የሚሥለው የልብ ሙያ ነው። ከዩኒቨርስቲ ፕሮፌሰሮች ይልቅ ኪስ አውላቂ ወይም 'ቄጭ በሉ' የሚባሉት ዐይነት ሰዎች ጋ ነው የሚገኘው። ያንዳንዶቹ ብልጣብልጥነት ሊባል ሲችል ራስወዳድ ያልሆኑት የእንደነማርቆስ ዐይነቶቹ ግን ልባምነት የሚለው ቃል የተሻለ ይገልጸዋል። ይህ ዐይነቱ ዕውቀት በምክንያትና በመረጃ ላይ የተደገፈ ከሂሎት ሳይሆን፣ ማርቆስ እንዳለው የመጠርጠሪያና የስሜት አንባቢነት ችሎታ ነው።

ሽኝት

ሶለን ተመልሶ ሆስፒታል ከገባ በኋላ የመጀመሪያው ሣምንት ቀን አተነፋፈሱ ጥሩ ስላልነበረ በመተንፈሻ ማሽን መረዳት ነበረበት። ከምግብ ቧንቧው በትንታው ምክንያት ወደ አየር ቧንቧው የገባው ምግብ ኢንፌክሽን እንዳይፈጥርበት ስለተሠጋ የተለያዩ መድኃኒቶች እየተሰጡት ነው። በሣምንተኛው ቀን በመጠኑ ስለተሻለው በራሱ መተንፈስ፣ ቁጭ ማለትና ትንሽ ትንፋሹ ጋብ ሲልለትም ማውራት ችሎአል። ሆኖም አልፎ አልፎ እየመጣ የሚሄደው ሳልና ትኩሳት ሃኪሞቹን አሳስቦአቸዋል። ሆስፒታል በቆየ ቁጥር ደግሞ ሌላ ኢንፌክሽን እንዳይዘው ፈርተዋል።

ሰሎሜ ከአጠገቡ አልተለየችም። ውሎዋና አዳሩዋ እዚያው ሆኖአል። እናቷ ተተክተውላት እቤት ሄዳ ለማረፍ እንኳ እንቢ እንዳለች ነው። እያሳየ ያለው መሻሻል መጽናናት ሆኖአት እንጂ አንድ ነገር ቢሆን ኖሮ ሰውም አትሆን ነበር። ምክንያቱን በቅጡ ባታውቀውም፣ ከክብሮም ጋር በብዛት በመሆኑዋ ሶለንን ጣል ጣል እንዳደረገችውና ይህም እንደገና ለመታመሙ አስተዋፅኦ ያደረገ መስሎ ተሰምቷታል። እንደዚህ ጠባይዋን ባንዴ ምን እንደቀየረው ክብሮም ብዙ አልገባውም። ከሆስፒታል ባይጠፋም፣ ከሰሎሜ ጋር እንደወትሮው ወሬያቸው አልሞቅ ብሎት ተብከንክኗል።

ሶለን ሆስፒታል ከገባ ሰባተኛ ቀን ሆነው። አሁንም በደም ሥሩ የተለያዩ መድኃኒቶችን እየወሰደ ነው። ትንሽ ሻል ሲለውና ጤና ሲሰማው በመስኮት ወደ ውጪ እያየ ትንሽ ትንሽ ያወራል። ጠዋት ላይ የተነገው ራጂ እንደሚያሳየው ሳምባው ላይ ያላጠገገ ኢንፌክሽን ይታያል። አብረው ያለችው ሰሎሜ ብቻ ናት። የተለያዩ ነገሮችን እያወሩ ላፕቶፗ ላይ ኢንተርኔት ከፍታ ኢሜይል እያነበበች ነበር። "ጤኒ አንድ ነገር ... ላስቸግርሽ..." አለ ደከም ባለ ድምፅ።

"ምን ቤቢዬ ... ምን ችግር አለ...ምን ላርግልህ...?"

"ከኢሜይሌ ውስጥ አንድ ፋይል ልሰጥሽ ፈልጌ ነበር...እስኪ ፓስዎርዱን ካስታወስሁ እንሞክረው። ምናልባትም ብዙ ኢሜይልም ይኖረኝ ይሆናል።

ምናልባት ሶፊ ጽፋስ ቢሆን ማን ያውቃል?" አለ አኒጋገሩ በትንፋሹ ማጠር ከላይ ከላይ ቢሆንም፣ የአእምሮውን እየተሻለው መምጣቱ ከንግግሩ ደነቃት።

"እሺ .. ላቅርብልህ ኮምፒዩተሩን?.."

"አይ ጤኒ በምን አቅሜ ...ፓስዎርዱን ልንገርሽ... በትክክል ትዝ ካለኝ...ተሳክቶ ከተከፈተ ለማንኛውም አንዳንድ ሥራዎቼን ... እዚያው ውስጥ ስላሉ... ፓስዎርዱ አንቺ ጋ ቢሆን ጥሩ ነው... በዚያውም በየቀኑ ኢሜይሌን ታይልኛለሽ። ያው ባለፈው እንደነገርሽኝ ላፕቶፔም ተወስዷል፣ ዶክመንቶቼን ሁሉ ባክ አፕ ያደረግሁበት ዲስክም የት እንደገባ አላውቅም። ቤት ይሁን ሶፊያ ጋ አሁን ትዝ አይለኝም በደንብ። ግን ለማንኛውም ብዙ ለራሴ ኢሜይል አድርጌው ስለነበር እስኪ ከተከፈተ ቼክ እናርገው።" አለ ጉጉቱ ፊቱ ላይ እየተነበበበትና በከፊል አሁንም ደጅ ደጁን እያየ፡፡

"እሺ ካልህ... ይሄን ያህል ካመንከኝ ..." ብላ እየቀለደች ፓስወርዱን እስኪሰጣት ሌላውን መረጃ አስገብታ መጠበቅ ጀመረች።

"እህ ... አኡህ አኡህ ... ኡፍ ... አሁንስ ይሄ ሳል ራሴን በጠበጠው እኮ... ካንቺ በላይ ማንን አምናለሁ ... ጤኒ ... ለዚያውስ ምን አለኝ ብለሽ ነው ... ሁለት የሌሉኝ ነገሮች ... ሀብትና ምስጢር ናቸው ... አይደል እንዴ ...?" ብሎ ከላይ ከላይ መተንፈሱን ቀጠለ።

"እንዳንተ ብልጥ የለም ባክህ ቢቢዬ...፣ ሃብትህንም ሚስጥርህንም ልብህ ቀብረህ ነው የምትኖረው...?" ብላ ዐይን ዐይኑን እያየች ወደርሱ ጠጋ ብላ ተቀመጠች።

"አዩ.... እሱን አይደል .. ያለችኝ ትንሽ ሀብቴም ምስጢሬም የምላት በኢሜይሌ ውስጥ ተቀብራለች ... እንዳልኩሽ ላፕቶፔ ላይ ያሉ ነገሮች ነበሩ፥ እሱም ጠፍቶአል እንግዲህ። ከዚህ በፊት ባክ አፕ ዲስክ ከጠፋብኝ በኋላ በጣም የምጠነቀቅላቸውን ሥራዎቼን ኢሜይሌ ውስጥ ነው ያስቀመጥኳቸው። ፓስወርዱ ...ካልተሳሳትኩ አ ኤች... ኤች ...ኤስ ...ኤስ እምምም ከዛ ምን ነበር ባክሽ ... ? ጋሽ ... ይሄንንም ማስታወስ አቃተኝ እንዴ ስንት ዓመት ሙሉ የተጠቀምኩበት ... እኮ ነው ... እምም ... እዎን እስኪ ... ዋን ኤንድ ፋይቭ ብለሽ ሞክሪው፣ ካፒታልና ስሞል ሌተር በተራ በተራ እያደረግሽ። ኤንድን በምልክት አድርጊያት።" አለ ትንፋሹ ቁርጥ ቁርጥ እያለ።

"እስኪ ... እም ... አንተ ልክ ነህ ... ወይኔ ...ባንድ ጊዜ ... ዩ ሲ ... ቢቢዬ በጣም እየተሻለህ ነው ... ደስ ሲል!" ላፕቶፑን ባለበት ትታ ዘላ ተነሥታ የደስታ ሲቃ እንደያዛት እላዩ ላይ ተጠምጥማ አንገቱን ጉንጩን ሳመችው። ደስታዋ ልክ

አልነበረውም። አሁንም ፊቷ እየተፍለቀለቀ፣ "ግን ምን ማለት ነው ፓስ ወርዱ ከተፈቀደ ?..." ብላ ጥያቄዋን አቅርባ የተከፈተውን ፋይል ማየት ጀመረች።

"አይ ምን ምስጢር አለው ብለሽ ነው፣ ያው የቤተ ሰባችን የስማችን የመጀመሪያ ፊደላትና አንድም አምስትም ነን ማለት ነው... አለ አይደል ...ገባሽ ... ለዛም መሰለኝ ሳልረሳው የቆየሁት..." አለ እሱም ፊት ላይ የደስታ ፍካት እየታየ፡፡ "እውነት ነው መቼም አይረሳም ... ዋው ቢቢዬ አሪፍ ነው... እሺ ከፈትኩት... የትኛውን ፋይል ነው... የፈለግከው...? አቤት ብዙ ኢሜይል ነው ያለው ያልተከፈተ..."

"በናትሽ እስኪ አዩ ሶፊ ላቭ የሚል ወይም ከሶፊያ የመጣ ኢሜይል የለም? ሊላውን ተይው እሱን አግዜር ፈቅዶ ከዚህ ሁሉ ነገር ውስጥ ከወጣሁና እንደገና ሰው ከሆንኩ ይከፈታል... ወይም እኔን ወክለሽ አንቺ ትመልሺልኛለሽ ... ግን እስኪ በናትሽ መጀመሪያ እንዳለ ሁሉንም ቼክ አድርጊው... ከአደጋው ቀን ጀምሮ ሶፊ ላቭ የሚል የተላከልኝ ኢሜይል ካለ።" አለ ጉጉቱ ፊቱ ላይ እየተነበበ።

"በጣም ብዙ ኢሜይል ነው ... ደግሞ በናትህ እንደዚህ አትበል ... በጣም ነው የምፈራው... ምንም አትሆን ... ራስህ ነህ የምትመልሳቸው..." አለች እሷም ፊቷን የኀዘን ደመና እየጋረደው። ኢሜይሉን በፍጥነት ማየት ጀመረች። ወደ አንድ ሺህ አንድ መቶ ስልሳ አራት ያልተከፈተ ኢሜይል አለ። ቶሎ ቶሎ ብላ ብታየው ምንም የለም ከሶፊ የተላከ። ጀንክ ሜጥን ውስጥም ብትገባ ምንም አላገኘችም። ሁሉቱም አዝነው ለጥቂት ጊዜ ዝም አሉ ልክ እንደ ተንፈሰ ፊኛ ተስፋቸው ተጨራመተ።

አሁንም ፊቱን ቅጭም እንዳደረገ... "በቃ ምንም የለም። ወይኔ ሶፊ ሞታ ነው ማለት ነው እንጂ አትጨክንም ነበር። እኔንጃ ጤኒ በቃ እኔስ እንደዚህ ሆኜ መኖር ምን ያደርግልኛል? ... ለምን እንደሆነ አላውቅም ... ብዙም ጊዜ ያለኝ አይመስለኝም... አይ ዶኖ ... በቃ ... ተይው እሱን አሁን ለማንኛውም... ፐርሰናል የሚለው ... ፋይል ውስጥ ግቢና ሁለት ጽሑፎች አሉ ... አገኘሻቸው?" አለ እንባው እንዴት እንዳመለጠው ሳያውቀው ጠብ ጠብ አለ።

ስሎሜ ድንብርብሯ ወጣ። ላፕቶፑን አስቀምጣ "እንዴ ቢቢዬ ኧረ በናትህ አይዞህ። ምንድነው ወይ እሷም እንዳንተው ታማ አንድ ሆስፒታል ሆና ይሆናል። ምናለ ትንሽ ታገስ ደግሞ አሁን አሞህ እንደዚህ ተስፋ ከቆረጥክ እኮ ጥሩ አይደለም... በናትህ ቢቢዬ ..." ብላ እንባውን ጠራርጋለት፣ እርሱ ዊልቼሩ ላይ ቁጭ እንዳለ እቅፍ አድርጋው ራሱን እያሻሸች ማባበሉን ቀጠለች።

ትንሽ ጋብ ሲልለት እንደገና ወደ ኮምፒዩተሩ እየመለከተ "እም እስኪ ... እንግዲህ ምን ማድረግ ይቻላል። ሶሪ አንቺንም አሠቃየሁሽ። ፐርሰናል የሚለው

ፍይል ውስጥ ... አንዱ 'Solen's Note የሶለን ማስታወሻ' የሚል ነው?... እም ሌላው ደግሞ ' The Four Romantic Pearls አራቱ የፍቅር ፈርጦች' የሚል፡፡ ... እነሱ ማለት ... በቃ ብዙ የደከምኩባቸው ...ምናልባትም ልጆቼ ማለት እችላለሁ ... ድንገት አያርገውና ብሞት እንኳ መታሰቢያዎቼ ናቸው፣ ... የትዝብቱና የሕይወቴ ጭማቂዎች... ኡሀ ኡሀ..እክክ ... ኡፍፍፍፍ" ብሎ ትንሽ ደም የተቀላቀለውን ዝግት መሰል አክታ አጠገቡ ባለው ስኒ መሳይ ማጠራቀሚያ ውስጥ ተፍቶ ወደ ውጪ እያየ ... ተክዞ ዝም አለ...።

ትካዜው ተጋባባት። ብዙም አልወደደችውም አካሄዱ... ንግግሩም መሰላት... በጣም ደግሞ የምሩን ሆኖ በቁም ነገር እያወራት ስላለ ልታስቆመው ወይም ሐሳቡን ልታኮላሽበት አልፈለገችም። ስለዚህ "እሺ ..." ብላ ወደሱ እያየች ቀጥሎ የሚለውን መጠበቅ ጀመረች።

"እም ... ምም ... ያው ከማስባቸው አሳቦችና ...ካነበብኳቸው መጻሕፍትም ሆነ በሕይወቴ ካሳላፍኳቸው አንዳንድ ነገሮች ... ላለፉት አመታት ያጠራቀምኳቸው የአስተሳሰቤ ጭማቂዎች ናቸው ... የሶለን ማስታወሻ በሚል ሥር የተጻፉት... እነዚህን መጻፍ የጀመርኩት... ትዝ ይለኛል የዛሬ ሰባት ዓመት ነው። ያው ቁጥራቸው ከዕድሜዬ እንዳይበልጡ ስለወሰንኩ አሁን ያሉት ሃያ ስምንት ብቻ ናቸው። ቢያመቱ የጻፍኩዋቸውና የነበሩት እየተጨመቁ የዕድሜዬን ቁጥር ያህል ብቻ ወደሚቀጥለው ዓመት ይሸጋገራሉ። አርባ ዓመት ሲሆነኝ ነበረ ላሳትማቸው ያሰብኩት።... እኔንጃ ካነበብሽው... የፈረንሳዊው ፈላስፋና ሳይንቲስት ፓስካል ዕሳቤዎች /thoughts/ የሚለውን መጽሐፍ ካነበብኩ በኋላ ነው ይህ አጻጻፍ የማረከኝ። እሱ ያው ባደረበት ሕመም ሳይጨርሰው ነው የሞተው። ወዳጆቹ ናቸው አሉ ከየኪሱና ስርቻው ለቃቅመው ያሳተሙት። ስለብዙ ጉዳዮች ስለሆን የጻፍሁት ወጥ ላይመስል ይችላል። ግን ካንድ ጭንቅላት ውስጥ ተጨምቀው የወጡ ስለሆኑ... አንድም ሃያ ስምንትም ናቸው...። ሁሉም ካንድ አረፍተ ነገር እስከ አንድ አንቀጽ ርዝመት ነው ያላቸው። እስኪ ካነበብሻቸው በኋላ እናወራለን... ኡፍ...ብዙ አወራሁ መሰል ድክም አለኝ ..."

"እሺ ... ትንሽ አረፍ ትል እንዴ ... ቢቢዬ ... የሚጠጣ ነገር ልስጥህ እንዴ ... ወይስ ጋደም ትል ... ?" አለች የምታደርገውም የምትለውም ጠፍቶባት።

"እም ... አይ ይሁን ... ልቀጥልልሽ ግዴለም...እናም ይህ ጽሑፍ አለ አይደል ... እ...ም ልጄ ማለት ነው ወይም ያለኝ ብቸኛ ሀብቴ ስለሆነ በደንብ ያገርው... ምናልባት ወደፊት አንድ ሰውም ቢሆን ይጠቅም ይሆናል... ለዚሁ ብዬ ራሴን አማርኛ ለማስተማርና በተቻለኝ መጠን ጥሩ ለመጻፍ በጣም ነው የደከምሁት... ባማርኛ የጻፍኩት ደግሞ ያው ለሃገራችን ሕዝብ ቢጠቅም ብዬ ነው ...። እም...ም... ሌላው ጽሑፍ ደግሞ ... አራቱ የፍቅር ፈርጦች... ሀብቴ

ባልለውም ከዚያ ባላነሰ የእኔው ክፋይ ... ምስጢሬና የኑሮዬ ፍሬ ነው። ያው ዝርዝሩን ባታውቂም ... የፍቅር ሕይወቴ ያጠነጠነው በአራት ልጆች ዙርያ ነበር። የጀርመን ዝርያ ያላት አሜሪካዊቷ ካርላ፣ የሂንዱ እምነት ተከታይዋ ህንዳዊቷ ፕርያንካ፣ የእኛው ቢጤ አበሻዪቷ ሳሮንና በመጨረሻም ምናልባት አታውቂ ይሆናል ላለፉት አንድ ዓመት ተኩል አካባቢ ዐብረን የነበርን የዚሁ አገር አፍሪካን አሜሪካንና ግሪክ ክልስ የሆነችው ሶፊያ ናቸው። ከሁሉም ጋር ያሳለፍኩትን ሕይወትና የሕይወት ልምድ ያወራሁበት ጽሑፍ ነው። በአንድ ወቅት ሩቅ ምሥራቅና ላቲን አሜሪካ፣ ምሥራቅ አውሮጳና አውስትራልያ አካባቢ እደርሳለሁ የሚል ምኞትም ነበረኝ። ግን ይህ ያለመብሰልና ከንቱ ዝላይ እንደሆነ ሶፊን ካገኘሁ በኋላ ነው የተረዳሁት። ሴት መቀያየርና እዚህም እዚያም መባለሉ ሳይሆን ከትክክለኛው ሰው ጋር እውነተኛ ፍቅርን መስጠትና ማጣጣሙ እንደሆነ ዋናው ነገር እስኪገባኝ የሄድኩበት የድካም መንገድና ምኞት ነበር። ከሶፊ ጋር ከሆንን በኋላ ግን የሆነ የማረፍና አደብ የመግዛትም ነገር ተፈጠረብኝ። እሷ ሁሉም ነገሬ ሆና ነበር።" አለና ከሶፊያ ጋር እንዴት እንደተገናኙ ሊያወራላት አስቦ "ሶፊን እንዴት እንዳገኘኋት ማወቅ ትፈልጊያለሽ?" አለ አሁንም ስሜቱ ጋል እያለና ውስጡም ሶፊያን ያገኘ ያህል ፈካ እያለ

"ነሊስ ቢቢዬ ... በማሚ... እኔም ልጠይቅህ ነበር።" አለች የሷም ፍላጎት እየታወቀባት

"አንድ ቀን እንዲሁ ብዙም ስራ ስላልነበረኝ ሳልፍ የስዕል ኤግዚብሽን ፖስተር አየሁና ወደ አዳራሹ ገብቼ ወዲያ ወዲህ እየተንከላወስሁ ሳማትር አንድ ስዕል ቀልቤን ሳበውና ጠጋ ብዬ ሳላውቀው ዘለግ ላለ ጊዜ ቆይቼ ኖሮአል። ስዕሉ አንዲት ሴት ህጻን አዝላ እህል ስትወቅጥ የሚያሳይ ሲሆን ኢትዮጵያዊ ለመሆኗ ምንም ጥርጥር አልነበረኝም። ለካ ሰዓሊዋ ሶፊያም ብዙ መቆየቴን አይታ ስለስዕሉ ምን እንደማስብና ምናምን ስትጠይቀኝ በዛው ተግባባን። እሷም ከኢትዮጵያ ከመጣች ገና ስድስት ወር አካባቢ ስለነበር ብዙ የምናወራው ነበረን። ደግሞ ያን ጊዜ ከሳሮን ጋር ያለን ግንኙነት በቋፍ የነበረበት ጊዜ ስለነበር ከሶፊያ ያለን ጓደኝነት በፍጥነት ነበር ያደገው። በጣም ብዙ ነገሮችን አብረን ማድረግና ማውራት ጀመርን። ምን ልበልሽ የሆነ ለመጀመሪያ ጊዜ የምትረዳኝና ሁሌም አብሬያት መሆን የምፈልጋት ልጅ ሆና አገኘሁዋት። ማለቴ ካንቺ ቀጥሎ!" ብሎ ፈገግ ሲል

"አሄ አጅሬው ... ለዚህ ነዋ የጠፋህብኝ ... እኔም እኮ መጠርጠር ነበረብኝ" ብላ ራሱን እያሻሸች "እኔ እምልህ ያንተና የሳሮን ጓደኝነት በጣም በቃ ዘላቂ ይመስለኝ ነበር። ግን ምን ገባ በመካከላችሁ?" አለች ከሳሮን ጋር ምን እንዳለያዩቸው ለማወቅ እየጓጓች።

"እ...ምም... ሳሮን ያው እንደምታውቂያት በጣም የምትገርም ቅመም ልጅ ናት። ጭንቅላቷ ፈጣን የምትፈልገውን ማግኘት የምታውቅና ለኑሮ ቆቅ የሆነች

ልጅ ናት። አንዳንዴ አሳንሶ የፈጠረሽ በጣም ውድ ከሆነ ማቴርያል ስለተሰራሽ ነው እላት ነበር። እንዴ በሃያ አራት አመቷ ሁለት ማስተርስ መጨረስ፣ እንደገና አራት ቋንቋ አቀላጥፋ እኮ መናገሯ ... በዛላይ ደግሞ ምንም የማታውቀው ነገር የለም እኮ። አሁን ሳስበው ግን እሷም እኔም ሃይለኞች ሆነን መሰለኝ። ሁለታችንም መሸነፍ አቃተን። በተለይ እሷ ቶሎ ማግባትና እዚሁ አገር ትልቅ ኑሮ መኖር ምናምን ነው የምትፈልገው። መጀመሪያ ያያያዘን የህይወት አላማ የመሰለኝ ነገር ሁሉ ተናነብኝ። ደግሞ ቶሎ እንጋባ አለበለዚያ እኔ ብዙ እየተንገታገቱ መጠበቅ አልችልም እያለች ንዝንዝ ስትጀምር እኔም ፍላጎቴ እየቀነሰ ላገባት የምፈልጋት ልጅም አልመስልህ እያለችኝ መጣሁ። በዚህ የተነሳ ተኳርፈን ተለያይተን ጥቂት ወራት እንደቆየን ሶፊያ ሳላስበው ሕይወቴ ውስጥ ስትመጣ ሁሉም ነገር ተቀያየረ” አለና ዝም አለ።

“እሺ ... ከዛስ ከሶፊያ ጋር ስላለው እስኪ ንገረኝ። ማለቴ ካላደከምኩህ። ከደከመህ ግን አረፍ በል፣ ሌላ ጊዜ ይደርሳል።” አለች እንደደከመው ከፊቱ ላይ ስለተረዳች።

“አሁን ትንሽ ሁሉም ሳይደባለቅብኝ አልቀረም። ነገሩ እንደዚህ ያልቃል ብዬ ዐስቤም አላውቅ። ደግሞ የኔንና የሷን ታሪክ ጅማሬውን እንጂ አደጋው ከመድረሱ በፊት ያለውን አራት ወር የጻፍኩት አልመሰለኝም። እሷ የመጨረሻዬ እንደሆነች እያወቅሁ መጣሁ መሰለኝ። ደግሞ በጣም ጠቃሚውና ብዙ ነገር የተከናወነበት ጊዜ ያለፈው አራት ወር ነበር። ሁሉም ነገር ተሰንካክሎ ቀረ።” አለና ትንሽ ቆዝሞ ቆየ ከምን ጀምሮ ምኑን እንደሚነግራት ግራ ገብቶት። በርግጥ የረጅም ጊዜ ነገሮችን ማስታወስ በቀላሉ ከጭንቅላት አይፋቅም። በአደጋው አካባቢ ወዲህና ወዲያ ያሉ ነገሮች ግን በእንደዚህ ዐይነቱ የጭንቅላት አደጋ ፈጽመውም ሊጠፉ ይችላሉ። ቢሆንም የሶለን መሻሻል አስገራሚ ነው። አሁን ደግሞ ሆስፒታል ገብቶ ከተሻለው ወዲህ የበለጠ በፍጥነት ነገሮችን የማስታወሱ ሁኔታ ጨምሮአል። ይህም በቤተሰቡ ላይ የበለጠ ደስታን ነው የፈጠረው።

“ከዚያ የተረፈው ያን ያህል እዚህ ግባ የሚባል ቁምነገር የለውም። እንግዲህ እኔ ባልችል እንኳ አንቺ እንደሚሆን እንደሚሆን አርገሽ በሆስፒታል ካሳለፍኩት መራራ ትግልና በልጅነታችን ካሳለፍነው ጣፋጭ ትዝታ ጋር ቀላቅለሽ መጽሐፍ አርጊው... ኡፍፍፍፍፍፍፍ ደከመኝ አሁንስ እስኪ አልጋው ጋ ልሂድ አግዢኝ....ፕሊስ.. ጢኒ...ኡፍ ኡፍ ኡህ...” አሁንም አፏ እንደተለጎመ ደገፍ አርጋው በቀስታ ወደ አልጋው ተመለሰ። ምንም ልትለው ያልፈለገችው አሁን እሱን አታካሮ ውስጥ መክተቱ አስፈላጊ ስላልመሰላት ነው። ደግሞ በመዳኑ ጉዳይ ላይ ተስፋ እየቆረጠ እንዳለ ስለተሰማት ቅፍፍ የሚል አንዳች ነገር የተጫናት መሰላት። ቢሆንም ከሱ ይልቅ እሷ ጠንካራ መሆን እንዳለባት ስላሰበች ሁሉንም በሆዷ ውጣ እሱኑ ማስታመሙ ላይ ለማተኮር ፈለገች። ግን እንዴት ነው ተስፋውን

እንዲህ ከተፈረካከሰበት እንደገና ቅርጹና ሕይወት ልትሰጠውና ልታለመልምለት የምትችለው?

“ቢቢዬ አሁን እስኪ አረፍ በል... ደግሞ አስብ እስካሁን የመጣኸውን መንገድ ... የባሰው እኮ አልፎአል። ደግሞ ስንት ሀልም ስንት ራእይ ያለህ ሰው ነህ። እንደዚህማ ቶሎ እጅ መስጠት የለም። ደግሞም አስበው ሶፊያም ብትሆን ለመትረፍ አንተን ተስፋ እያደረገች ትንቅንቅ ላይ ትሆናለች እኮ ማን ያውቃል?” አለች አልጋው ላይ እያስተካከለችውና ግንባሩ ላይ እየሳመችው ለእኔ ብለህም ባይሆን ለሶፊ ብለህ ያለች በሚመስል ሐሳብ።

“እስኪ እናያለን። ለምን እንደሆነ እንጃ ተመልሼ ሆስፒታል ከገባሁ ጀምሮ ቶሎ ነው ድክም የሚለኝ። ሁሉም ነገር መጨረሻው ላይ ያለ ይመስለኛል። መሞት አልፈራም ነገር ግን ደግሞ እናንተን ሚስ አደርጋችሁዋለሁ። በጣም ጭር ባለ የብቸኝነት መንገድ ላይ እንዳለሁ ነው የሚ...ሰ...” ብሎ አሁንም ሳሉ አቋረጠው።

እጁን ግንባሩ ላይ እንዳደረገች “ቢቢዬ ግድ የለህም ይህንንም ታልፈዋለህ... ቀላል እኮ አይደለም... ደግሞ ማንም ቢሆን አንተ ባለህበት ሁኔታ ውስጥ ቢሆን ይህንንም ያህል አይቆይም። ፕሊስ በእናትህ ... በባቢ ይገፍሃለሁ...ስለ ሞት አታውራ... ከቻልክ እንደዚያ አታስብ...” ብላ እንባዋን ለቀቀችው። እሱም ዝም እንዳለ እንባው ይፈስ ጀመረ።

“ጢኒ እንደዚያ ማሰብ ስለፈለግሁ እኮ አይደለም... በጣም ነው የፈራሁት... አላውቅም ለምን እንደሆነ... ግን ደግሞ እኮ ሳወራው ነው ትንሽም ቢሆን ቀለል የሚለኝ...ይቅርታ ... I don't mean to make you cry...” ብሎ ባየሩ እሎልቆ በጣራው አሻቅቦ... በሐሳቡ ሊመጥቅ ሊያርግ ጀመረ...። በሞት ጉዳና ላይ ያለ ወይም የሞት ጥላ የሚያስፈራው ሰው የሚያወራው ይፈልጋል። ፍሪ ደግሞ ፈሪ ነው። የሞት ወሬ ነፍሱን ያርዳታል። ስለዚህ ከሞት ጋር እየተሻሹና እየተናነቁ በሕይወት ድር ላይ የተንጠለጠሉ ታማሚዎች ስለ ሞት የሚሰማቸውን እንዳያወሩ የታፈኑ ያህል ተለጉመው ይሞታሉ።

“I know ቢቢዬ... I know የፈለግኸውን አውራልኝ... እኔም አታውራልኝ ማለቴ አይደለም ብላ....” እሷ ደግሞ ወለል ወለሉን እያየች... ወደ ሰማዩ ለማሻቀብ እንደፈራች ሁሉ ወደ ምድር ሥር ጋ በሐሳቧ ነጐደች። ብዙም ሳይቆይ በሩ ተንኳኳ። ወላጆቻቸው ተከታትለው ገቡ። ሰሞኑን ሁሉ እጅግም እንቅልፍ ባይኑ ያልዞረው ሶለንም አልቅሶ እንዳባበሉት ልጅ ከሐሳቡ መንኰራኩር ወርዶ ከእንቅልፍ የጠፈር ጣቢያ እንደደረሰ ሁሉ ከንብል አለ። ኡተንፋፋሱ ከላይ ከላይ ቢሆንም ብዙም ጭንቀት አይታይበትም እንደ ሰሞኑ። እናቱ ሲያዩት አንጀታቸው

ተንሰፈሰፈ። ግንባሩ ላይ እጃቸውን ሲያሳርፉ ብዙም ትኩሳት ስለሌለው ደስ አላቸው። ትንሽ ላብ ብቻ አቸፍችፎአል።

"እንዴት ኖቹ የኔ ጢኒ ...? ውይ እንዴት ጥሩ ነው፣ ቆየ እንዴ ከተኛ...? ተመስገን" አሉ ወይዘሮ ሕይወት ረጋ ባለ ድምፅ ላቶ ኦላና ወንበር ቀረብ እያደረጉና የሶለን መተኛት እፎይታ ሰጥቶአቸው።

"እም ... አይ አሁን ነው ...አሁን ነው የተኛው... ቁጭ ብለን ብዙ ተጫወትን.. እንደ ዛሬውም አውርተን አናውቅ ከታመመ... ብዙ ነገሮችን የተሻለ ማስታወስ ችሎአል። ሌላው ቀርቶ አይገርምሽም የኢሜይል ፓስወርዱን እንኳ ባንዴ ነው ያስታወሰው። ከዚያ ደከመው መሰል ማሚዬ... ገና አሁን ነው ሸለብ ያረገው" አለች እንዴ እናቷን አንዴም አባቷን እያየች። እናቷ ወደ መታጠቢያ ክፍሉ ሲሄዱ እሷ ደግሞ እንደለመደችው አባቷ ላይ ተጠምጥማ "ዳዲዬ እንዴት ነህ?" አለች ዐይናይናቸውን እያየች።

"ደኅና ነኝ ጢኒ... አንቺ ግን አላበዛሽውም እንዴ... በድካም ልትሞቺ ነው እንዴ...?... እይው ...አሁን ተሽሎታል.. እስኪ ቤት ሂደሽ ትንሽ ዐረፍ በይ... ጉስቁል አልሽ እኮ የኔ ልጅ..." አሉ እሳቸውም ፀጉሯን እያባበሱ እንደ ልጅነቷ ዕቅፍ አድርገዋት።

"አይ ባቢዬ እያወቅህ... እኔና ሶለን ካሁን በኋላ ከዚህ አብረን ነው የምንሄደው.... ደግሞ ምንም አልተኮሳቆልኩኝም.... ደስ አይልም ዛሬ አት ሲስት ተኛ እኮ...ኡፎይ... አንተስ ምን አዲስ ነገር አለ?"

ሶለን እንደተኛ ሦስቱ ድምፃቸውን ዝቅ አድርገው የባጥ የቆጡን እያነሡ መጫወታቸውን ቀጠሉ። በሁሉም ላይ የሶለን ለመጀመሪያ ጊዜ እንደዚህ መተኛት ትንሽ እፎይታን ሳይፈጥር አልቀረም። ሰሎሚ ወላጆቿ ለመጀመሪያ ጊዜ በፍጥነት ያረጁ መሰላት። እነሱን ለማሳደግና ቁም ነገር ላይ ለማድረስ የማሰኑትና የራሳቸውን ፍላጎት መሥዋዕት ያደረጉት ሁሉ ወለል ብሎ ታያት። አንዳቸውም ስላላገቡ ደግሞ እስካሁን የልጅ ልጅ አላዩም። ምንም እንኳ ይህንን ምኞታቸውን ጫን አድርገው ልጆቻቸው ላይ መከመር ባይፈልጉም፣ ቢሆንላቸው የልባቸው ደስታ መሆኑን ታውቃለች። ሶለን ነበር ቶሎ ያገባል ተብሎ የተጠበቀው፣ ምክንያቱም ከልጅነቱ ጀምሮ በቃ ማግባት ለሱ ትልቁ ግቡ የሆነ ያህል ካፉ አይጠፋም። ኋላ ላይ ግን ካገባሁ ላደርገው አልችልም፣ አሁኑኑ የምፈልገውን እስካውቅ ብሎ ቢያንስ ከያንዳንዱ አህጉርና ዋና የዘር ሐረግ ሂዋናውያንን ማወቅ አለብኝ ብሎ ነው ማግባቱን ለማዘግየት የወሰነው።

በመጨረሻ የተወዳጃትን ሶፊያን ጥሎ መሄድ ግን አልሆነለትም።

እንዲያውም ለመጋባት ወስነው ባለበት ሰዓት ነው ይሄ አደጋ የደረሰው። ሕያው ደግሞ የጀመረው የአእምሮ ቀዶ ህክምና ጥናት ገና አልተገባደደም። ጓደኛም የለውም። የእናቱ ልጅ ነው። እናቱን የመሰለች ልጅ ካልተገኘች ላያገባም ይችል ይሆናል። ቢጤውን እያጣም። ደግና ያልተወሳሰበ ጥሩ ባል የሚሆን ታማኝ ሰው ነው። ጠንካራ ሠራተኛ ሲሆን በመጠኑ ግን ዐይናፋርና ቁጥብ መሆኑ እምብዛም ከሰው አያገናኘውም። ሰሎሚም ለሱ ይሆናሉ ብላ ካሰበቻቸው ሁለት ጓደኞቿ ጋር ልታስተዋውቀው ያደረገችው ሙከራ አልተሳካም። አሁን ግን እናቱ ሊድሩት ታጥቀው ተነሥተዋል።

ሰሎሚ ናት እንግዲህ የቀረችው። እሷም አሁን አሜሪካ ከመጣች ወዲህ ከኮብሮም ጋር ያላቸው ቅርርብ ልቧን እያለሳለሰው ነው። የምር ይወራ ከተባለ፣ ከልቧ የምታከብረውና ነፍሷ አምርራ የምትወደው መላኩን እንደ ሆነ ታውቀዋለች። ኮብሮም ውለታው፣ ደግነቱ እና ቁምነገረኛነቱ ነው የሚማርካት። ግን አንዳንዴ ውለታው ከብዶአት እንጂ ፍቅር ይዞአት እንዳልሆነ ልቧ ያውቀዋል። ደግና ቅን ሰው ያሸንፋታል። ደግሞ ዛሬን በጥልቀትና በድምቀት የምትኖር ዐይነት ስለሆነች አካባቢዋ ያለው ደኅና ነገር ካይኗ የራቀውን የተሻለ ዕድል የሚሸፍንባት ያስመስልባታል። ወላጆቿ አንድም አሜሪካ ብትኖር እንደሚሻላት ስለሚያስቡ፣ ደግሞ ከልጅነቱ ጀምሮ ስለሚያውቁትና እንደ ልጃቸው ስለሚያዩት ኮብሮምን ብታገባ ደስተኛ ትሆናለች ብለው ይመኛሉ። ኮብሮምም ከልቡ እንደሚወዳት ሳያውቁ አይቀሩም። ሕያውም ቢሆን ኮብሮም ለሰሎሚ ጥሩ ባል ይሆናል ባይ ነው። ከሶለን ጋር በዚህ ጉዳይ ላይ ብዙ ጊዜ ተሟግተዋል።

ሶለን ደግሞ ሕያውም ኮብሮምም እጅግም አይመስጡትም። የተራቀቁ ቴክኒሻኖች ነው የሚላቸው። ጥልቅ ውይይትንና የሕይወትን ምስጢራዊ ውበት ሊረዱ የሚችሉበት ያስተሳሰብ መሥመር በጭንቅላታቸው አልተዘረጋላቸውም ብሎ ያምናል። የኅብረተ ሰብ አድማቂና የስኬት ተደናቂዎች እንጂ ረቂቅ ውበትን የማጣጣምም ሆነ በጥበብ የመዋኘት ተፈጥሮ አልፈጠረባቸውም ብሎ ያስባል። ሰሎሚ ደግሞ በውስጧ የተቀመጠ እንደ ኮብሮም ዐይነት ሰዎች ሊረዱትም ሆነ ሊያደንቁት የማይችሉት የጥበብ ዘር አለ ብሎ ይሟገታል። እንደሷ አይነት ሰዎች በምኞት መቀጨት የለባቸውም ብሎ ስለሚያምን ሁሌም ራሷን ፈልጋ እንድታገኝ ያበረታታል። ሶለን ገና ከልጅነቱ ሰውን በእቅጩ የመመዘንና ሚዛኑ የነገረውን አሳቡን ያለ ይሉኝታ መናገር ልማዱ ብቻ ሳይሆን ስጦታውም ነው። ብዙ ሰዎች ቢበሳጩበትም፣ ልባቸው እውነቱን ውሎ አድሮ ማወቁ አይቀርም።

የሰሞኑ ድንጋጤ ከአእምሮዋ ሰውሮት የነበረ ነገር ድንገት ብልጭ አለላት። "ነገ እኮ የሶለን ልደት ነው። ሃያ ዘጠኝ ዓመት ሆነው ማለት ነው።" አለች። ከዚያም ቀስ ብላ ሶለንን ለማስገረም ልደቱን እንዴት እንደሚያከብሩለት ከወላጆቿ ጋር ትንሽ ተማከረች። አሁን እሱ ተኝቶ ባለበት ሰአት እናቷ እያሉ አንዳንድ

ነገሮችን ለማድረግ አሰበች። የቅርብ ጓደኛዋ ጋ ብትደውል ከከተማ ውጭ እንደሆነች ነገረቻት። ቤት ሄዳ ልብስ ቀያይራ ወጣ በማለት ለልደቱ የሚሆኑ ነገሮችን ለማዘገጃጀት አሰበች።

"በቃ እናንተ እዚህ ካላቹ እንድ አፍታ ደረስ ብዬ ልምጣ... በዚያውም ቤት ደረስ እላለሁ... ብዙ አልቆይም ከተነጣ ለቢቢ ንገሩት..." ብላ የመኪና ቁልፍ ከእባቷ ተቀብላ ጣደፍ ጣደፍ እያለች ሄደች። ሶለን ከገባ ጀምሮ እዚሁ ሆስፒታል ስለነበረች ውጪውን ምን ያህል እንደራቀች ያወቀችው የመኪናዋን መስኮት ከፍታ ወደ ቤት ስትነዳ ነው። ቺካጎ በዚህ ወቅት በጣም ነው የምታምረው።

ከብሮምና ሕያውም በጊዜ ከሥራ ወጥተው ሌሎች ጓደኞቻቸውንም ጠርተው የሶለንን ልደት በድምቀት አከበሩለት። የሆስፒታሉ ነርሶችም አበባና ካርድ አምጥተው መልካም ምኞታቸውን ገለጹለት። በርግጥም ሶለን ፊቱ በፈገግታ ተሞልቶ ከልቡ ደስ ብሎት ነበር ያመሸው። ምናልባት አደጋው ከደረሰበት ወዲህ እንደዚህ ደስ ብሎትም አያውቅ። ልደቱ እንደ ነበር ፈጽሞ ረስቶትም ስለነበር ሊሆን ይችላል። የሥራና የትምህርት ቤት የቅርብ ጓደኞቹም ተገኝተው ስለነበር ስሜቱ ድብልቅልቅ ማለቱ አልቀረም። ምናልባት ሶፊያም መጥታ ሰርፕራይዝ ታደርገኛለች ብሎ አስቦ ስለነበር ዐይኑ ቢዋትትም ቆይቶ ግን ልቡ ተስፋ ቆረጠ።

ቅርርባቸው ከዕለት ዕለት የልብ ልብ የሰጠው ከብሮም የሰሎሜ ልደት ጥቂት ሳምንታት ስለነበር የቀረው በልቡ ነገር ሳያስብ አልቀረም። አሁን ሶለንም እየተሻለው ስለሆነ ያበጠው ይፈንዳ ሰሎሜን ሊጋብዟ ሊጥይቃት ቆርጧል። ሶለን ከተሻለው ወደ ኢትዮጵያ እንደምትመለስ ያውቃል። ልቡ ፍርሀት ፍርሀት ሲልበት ደግሞ ሰው በፍርሀት ከሚሞት፣ እምቢ ተብሎ ቢታመም ይሻላል እያለ ራሱን ያደፋፍራል። አንድ ቀን እራት ለመብላት እጁን ሲታጠብ በቀኝ የቀለበት ጣቷ የምታደርገውን ቀለበት እመታጠቢያ ቤት ትታው አገኘ። መጠኑን በወረቀት ላይ አስደግፎ ለማስቀረት ሞከረ። ከዚያም ሐሳብ ብልጭ ብሎለት ቀለበቱን ሲሞክረው ለግራ ትንሿ ጣቱ ልክ ስለሆነችው እንደተጨማሪ እሱንም ያዘ። አሁንም እርግጠኛነት ያልተሰማው ከብሮም ቀና ሲል ባየው ያልተከፈተ ሳሙና ላይም የቀለበቱን መጠን ቀርጾ ለማስቀረት ሞከረ። ነገሩ የሰሎሜን ጣት ያገኘ ያህል ነው ከብሮምን ያተረማመሰው። ሳሙናውን በጃኬት ኪሱ ውስጥ ከተተው።

ሶለን ደኅና ከሆነ ራት ሊጋብዛት ነው ያሰበው። ሌላ ዕቅድ እንዳትይዝ አሁኑኑ መንገርም ይኖርበታል። በዚያው ሦስት ቀን ውስጥ ነው ቀለበቱን ከብዙ እሥጣ በኋላ የገዛው። ነጭ ፕላቲኒም ሲሆን በላዩ ላይ በልብ ቅርጽ ተቆርጦ የተገጠመ ሳፋየር የተባለ ቀለሙ ሰማያዊ የሆነ ክቡር ድንጋይ አለው። ሳፋየሩ ደግሞ ዙሪያውን በጥቃቅን ነጭ የአልማዝ ፍንጣቂዎች አጊጦአል። ትወደዋለች ብሎ ከልቡ አምኖአል። ዋጋውም ቀላል የሚባል አይደለም።

ሰሎሜም ከኢትዮጵያ ከመጣች ሁለት ወር ተኩል እንዳለፋት ስታስበው ገረማት። ሶስናና ብርቄ በጣም እንደናፈቁዋት ሁሌ ታወራለች፣ አልፎ አልፎም በስልክ ታወራቸዋለች። የመሳኩ ነገር ግራ ግብት ብሏታል። እንደ ድሮው ልብ ለልብ የተገናኙ አይመስላትም። አንዳንዴም ሩቅ ይሆንባታል። ይጻፉል የተባለውም መጽሐፍም አልተጀመረም። የኢሜይሉም ጉዳይ ሁለትና ሦስት መሥመር እየሆነ ነው።

*　　　　*　　　　*

መሳኩ በየቀኑ ካላገኘሁህ የምትለውን ስንክሳርን ቀስ በቀስ መራቅ ጀምሯል። ኩርፊያ እንደማይሠራ ስለገባት አሁን ሰበብ እየፈጠረች ነው እሱን የምታገኘው። ሰበብ አያልቅባትም። አንድ ቁጥር ጭንቅላት ጠምዛዥ ናት። ከሱ ጋር ምንም ነገር ሊኖራቸው እንደማይችል በግልጽ ደጋግሞ ነግሯታል። ከእሱ ምን እንደምትፈልግ ግን አሁንም በውል ሊገባው አልቻለም። ያው የእናቷ ሞት የፈጠረባት ባዶነትና ኀዘን ሊሆን እንደሚችል በመገመት በነገሩ ብዙም አልተጨነቀበትም። ስንክሳር የሰሎሜን ስልክና ኢሜይል ወስዳለች። ለሰሎሜም በስልክ የስንክሳርን እናት ድንገተኛ ሞት አጫውቷት ከቻለች ስንክሳር ወደ አሜሪካ ስትመለስ እንድታገኛት፣ ብቻዋን ስለሆነችም በስልክ እንድታጽናናት ነግሮአታል።

ወደ አሜሪካ ለመሄድ ሦስት ቀን ሲቀራት መሳኩ ቢሮ ሄዳ ነበር። ሻይ እየጠጡ ለሰሎሜ የሚልከው ነገር እንዳለ ጠየቀችው። የሱንና የሰሎሜን ግንኙነት በተመለከተ ከዚያም በፊት ካወሩት በላይ ብዙ አወሩ። ከብዙ ክርክር በኋላ በዚህ አስቸጋሪ ሰዓት እርሱ ለእሷ ያለውን ፍቅር ገልጾ ቢጽፍላት ጥሩ እንደሆነ አሳመነችው። የርቀት ግንኙነት ለሴት ልጅ ምን ያህል አስቸጋሪ እንደሆነ አስረዳችው። ደብዳቤ ከካርድ ጋር ቢልክላት ግንኙነታቸውን ወደሚቀጥለው ደረጃ ሊያሻግረው እንደሚችልም የፈጠራ ምሳሌዎቿን እየደረደረች አብራራችለት። ኢሜይል ስሜት አልባ የሆነ ደረቅ ፍቅርን ለመግለጽ የማይችል የመረጃ መለዋወጫ ብቻ ስለሆነ ጥሩ መንገድም እንዳልሆነ በቀላሉ እንዲቀበላት አደረገችው። በተጨማሪም ደብዳቤ ለሴት ልጅ ምን ያህል ትልቅ ነገር እንደሆነ እሱም ራሱ ተጨንቆና ተጠቦ በራሱ እጅ ጽሑፍ የጻፈው በመሆኑም ያለውን ፋይዳ አጋንና ነገረችው። ደብዳቤ እንዲያውም እየተያዩም ከመነጋገር የበለጠ አቅም ያለውና የሚቀር ቅርስም እንደሆነ ገለጸችለት።

ይቺ ልጅ አሜሪካ ሄዳ ኑሮም ዕድሜም ቀይሮአታል ብሎ በቀና ያሰበው መሳኩ ለእሱ በምታሳየው መጠበብ ተደንቋል። በግልጽ ባል ፈልግልኝ ብላ ስለነገረችው ለሷም የሚሆን ሰው ፍለጋ ጀምሯል። በምትሄድበት ቀን ማታ ቆንጆ

ካርድና ለሰሎሜ ያለውን ስሜት ሁሉ ዝክዝክ አድርጎ የጻፈውን ረጅም ደብዳቤ እንድታደርስለት ሰጣት። ከደብዳቤው ጋርም የምትወደውን ኤልሳ ቶሎም ልኮላታል። ስንክሳር ከሄደች በኋላ ግን ለሰሎሜ ያለውን ፍቅር በደብዳቤ በዚህ ሰአት በተለይ ደግሞ በስንክሳር በኩል መላኩ የሆነ ደስ የማይል ስሜትና ቁጭት ሳይፈጥርበት አልቀረም።

ስንክሳር ደብዳቤውን ለሰሎሜ የማድረስ ሐሳብ አልነበራትም። ደብዳቤውን እንዲጽፍ የገፋፋችው መላኩ ለሰሎሜ ያለውን እውነተኛ ስሜት ለመሰለልና መረጃ ለመቃረም እንጂ። አውሮፕላኑ ውስጥ ገብታ ትንሽ እንደቆየች ከፈተችው። ካርዱ ላይ የጻፈውም ሆነ በደብዳቤው ያንቆረቆረው የፍቅሩ ኑዛዜ እያዝናናት እየሣቀች አነበበችው። "አይ መሌ ዛሬም የዋህ የግዜር በግ ነህ። አሁን ይሄን ሁሉ ዐሥር ሴት የሚያሰክር ፍቅር ላንድ ምንነቷ ለማይታወቅ ልጅ ታባክናለህ?" አለችና ለራሷ ራሷ በፈጠረችው ቀልድ ፈገግ አለች፣ ውስጧን ያልሞተ ቅናት እያንጨረጨረው። መጀመሪያ ቀዳድዳ ጥላው ከሻንጣዬ ውስጥ ጠፋ ልትለው አሰበች። ኋላ ግን የተቀመጠ ነገር መቼ እንደሚጠቅም አይታወቅም ብላ ቦርሳዋ ውስጥ አስቀመጠችው። ብዙም ሳይቆይ የሰሞኑ እንቅልፍ ተደራርቦ አውሮፕላኑ ሮም እስኪቆም አልነቃችም። ደብዳቤው ያጠገባት ይመስል የሚጠጣ ነገር እንኳ አልወሰደችም።

ስንክሳር አሜሪካ በገባች በማግስቱ መላኩ ጋ ደውላ ቶሎውንና ደብዳቤውን የያዘው ሻንጣ እንደጠፋና ፈጽሞ ሊያገኙት እንዳልቻሉ፣ ነገር ግን እስከ ሳምንት ተስፋ እንደሚኖር እያዘነች ነገረችው። መላኩም እሷ ከሄደች በኋላ ደብዳቤውን በሷ መላኩ ቆጭቶት ስለነበር መጥፋቱ በውስጡ ደስ እያለው " አትጨነቂ! መጥፋቱ ለበጎ ነው" ብሎ ቅሬታ እንዳላደረበት ገለጸላት። በሆዷ እየሣቀች 'ለበጎ ነው!' አለች ለራሷ። ሳሎን ቤት ልቅሶ ሊደርሱ ለመጡ ዘመዶቿና ጓደኞቿ የቀረበው ግን እሱው ለሰሎሜ የላከው ቶሎ ነበረ። ለሰሎሜም ስለ ደብዳቤው እንዳትነግራት አሳሰባት፤ ስንክሳር የምትፈልገው ይህንኑ ነበር። በማግስቱም ደውላ ከሰሎሜ ጋር በስልክ ብዙ ተጫውተው ሆስፒታል ሄዳ ሶለንን ለመጠየቅ ብላ ተቀጣጠሩ ። በዚህ ጊዜ ነበር ክብሮምንና ሕያውንም የተዋወቀቻቸው። አንዳንዴ ክብሮም ከሆስፒታል ቤቷ ያደርሳት ስለነበር በመጠኑ ተቀራርበዋል። ሕያው ግን በጣም ሥራ ይበዛበት ስለነበር ካንድ ወይም ከሁለት ቀን በላይ አላገኘችውም።

የሰሎሜን እናትና አባትም ተዋውቃቸዋለች። ባንድ ጊዜ ቤተኛ ሆና ከቤቱ የጐደለውን ሣቅና ጨዋታ ፈንጥቃባቸው ሠራሽ ሰው በቀላሉ የሚወዱት ወይዘሮ ሕይወት ለሕያውም ሳይመኟት አልቀሩም በልባቸው። ከክብሮምና ከሰሎሜ ጋርም እፍ ብለዋል። ለየብቻም ስታገኛቸው ላንዳቸው ስለ ሌላው ያለ የሌለ ጥሩ ነገር እያወራች በመካከላቸው ያለውን ግንኙነት ለማጋም ጥረቷን ቀጥላለች። ከሰሎሜ ጋ ብቻ ስትሆንም መላኩ ጋ ትደውልና በቃ እየተቀባበሉ ያወሩታል። መላኩንም

'አንተ ባል አላገኘህልኝም እንዴ?' እያለች ትቀልድበታለች። እሱም የሁለቱ መቀራረብ ደስ ብሎታል። ለሰሎሜ ኢትዮጵያ ሄዳ በነበረ ጊዜ፣ መላኩ እንዴት ሰሎሜን እንደ ንጹሕ እኅቱ እንደሚያያትና ለሷ ያለው ክብር ታላቅ መሆኑን ደጋግሞ ይነግራት እንደነበር በነገር መሃል ጣል ታደርጋለች። ይህም የሰሎሜን ልብ እንደሚያጨራምተው ስለምታውቅ ነገሩን ወዲያው ትቀይርና ታግሥስቃታለች። መላኩ በሁለቱ ጓደኝነት ልቡን እንዳረጋጋ ስታውቅ ስለ ክብሮምና ስለ ሰሎሜ ቅርርብና አብሮ አደግነት፣ አብረውም ብዙ ጊዜ እንደሚወጡ ለሱ ተቆርቋሪም ሆና፣ አንዳንዴም እንደ ተራ ወሬ እያደረገች ትነግረዋለች። ይህም ቀስ በቀስ ሳያውቁት በሰሎሜና በመላኩ መካከል ያለውን የልብ መቀራረብ ሳያቀዘቅዘው አልቀረም። ቢያንስ እንደ ድሮው ቶሎ ቶሎ አይደዋወሉም።

*   *   *

በሚቀጥሉት ቀናት ውስጥ የሶለን ጠቅላላ ሁኔታ የተሻሻለ ቢመስልም፣ አልፎ አልፎ የሚታይበት ትኩሳት እየባሰ መጥቶ አዲስ መድኀኒት ተጀምሮለታል። አንድ ቀን ጠዋት ላይ ሶለንን ቁርሱን እንዲበላ እያገዘችው ከቆየች በኋላ ላፕቶፗን ከፍታ የራሷን ኢሜይል ስታይ ቆየችና የሶለንንም ቼክ ለማድረግ ከፈተች። ያየችውን ማመን አልቻለችም። ሳታስበው "እኔ አላምንም" ብላ ጮኸች።

"ምንድነው ጢኒ? ሰላም ነው?" አለ ሶለንም ፉት ሊል የያዘውን ውሃ መልሶ ጠረጴዛው ላይ እያስቀመጠ።

"ቤቢዬ ሶፊ ሶፊ .. ሁለት ኢሜይል ... ዛሬ ጠዋት ነው የተጻፈው። እስኪ..." ብላ አሁንም በደስታ ድንጋጤ እንደሰከረች መልእክቱን ለመክፈት ሞከረች። ሶለን ዐይኑ ፈጠጠ...

"ሪሊይ ... እስኪ ክፈችው ... እ...ህ...ኡሁህ.." ሳሉ አቋረጠው።

ኢሜይሉን ከፍታ ጎን ለጎን ቁጭ ብለው አነበቡት። እንደዚህ ነው የሚለው፡

ሁል ጊዜም በጣም የምወድህ የኔ ፍቅር ሶል

በምን ዐይነት ሁኔታ እንዳለሁ በትክክል ባላውቅም አንድ ቦታ እንዳለሁ ግን አምናለሁ። የደረሰብን አደጋ ምን ዐይነት ጉዳት ይሆን አንተ ላይስ ያደረሰው? እንድትተርፍልኝ ግን የቀንና የሌሊት ጸሎቴ ነው። ለረጅም ጊዜ ሆስፒታል ቆየሁ። መትረፌ ራሱ ተአምር ነው። በአደጋው ጊዜ ከደረሰብኝ ቃጠሎ ለማገገም ጊዜ ፈጀብኝ። ሆዴ ላይ በመታችኝ

ጥይት ጦስ ሳቢያ ባፈያዬም መውጣት ነበረበት። የቀኝ እጄና ሳምባዬም ላይ ከፍተኛ ቁስለት ደርሶብኝ ነበር። ጭንቅላቴም የተወሰነ ቅጥቅጥ ደርሶበት ስለነበር ለዐሥር ቀን ያህል ራሴን ሳላውቅ አይሲዩ ቆየሁ። ሕይወቴን ለማትረፍ የተደረገው ህክምና እንደተሳካ፣ የቃጠሎውንና የማገገሙን ህክምና ለመጨረስ ወደ ሌላ ግዛት የሚገኝ ሆስፒታል አዛወሩኝ።

የአደጋው መንሥኤ በጣም የተወሳሰበ በመሆኑ አሁን በኢሜይል መግለጽ አልችልም። እስካሁን ኢሜይል እንዳላደርግ ምርመራውን የያዘው ክፍል አልፈቀደልኝም ነበር። አንድ ሁለት ጊዜ በድብቅ ኢሜይል ላደርግልህ ያደረኩትን ሙከራ እንዴት እንደሆነ ባላውቅም አስቁመውታል። ያንተን ኢሜይል አድራሻ ወንጀለኞቹ ሊያነቡት እንደሚችሉና መረጃንም ሊሰጣቸው ይችላል በሚል ሰበብ ነው። ስልክህም የተዘጋ ይመስላል። ኢሜይል እንዳልጠቀም ለደኅንነት በሚል ከልክለውኝ ነበር። አሁን ህክምናዬን ከሞላ ጎደል ጨርሼ በተመላላሽ ህክምናዬን እየተከታተልኩ የቅርብ ሰው ጋ ነው ያለሁት። አሁን ምርመራቸውን ኢያገባደዱ ስለሆነ ለመደወልም ሆነ ኢሜይል ለማድረግ ተፈቅዶልኛል። መገናኘት የምንችልበትን ሁኔታ ስልክ ብትደውልልኝ ወይም ሌላ ኢሜይል ላክልኝ በናፍቆትህ ልሞት ነው።

ሶለንዬ እወድሃለሁ። መትረፌም ሆነ ይህንን ሁሉ ሥቃይ ማለፍ መቻሊ አንተም እንደኔው አንድ ቦታ እንዳለህ እንዳምንና ልንገናኝ እንደምንችል እንዳስብ አድርጎኛል። ቀንና ሌሊት ነው ስላንተ የማስበው። እስክምንገናኝ ቸኩያለሁ። እንደገና አንተን ለማየት ያለኝ ጉጉት ብቻ ነው ነፍሴን ያቆየት። ወንጀሉ ፈጽሞ ልታስበው ከምትችለው በላይ የተወሳሰበና በዋናነት እኔን ለማጥፋት የታቀደ ከቀድሞ ታሪኬ ጋር የተያያዘ ነው። አሁን በአብዛኛው ምርመራው አልቆ የፍርድ ቤት ሂደቱም በቅርብ እንደሚጀምር ነው የሚታወቀው። አሁንም ወደፊትም ከማንም በላይ ከውስጥ ከልቤ እወድሃለሁ። ሶለን የኔ ብዙ መሳሞቼና ፍቅሬ ይድረስህ። ደኅና ሁንልኝ። መልስህን እጠብቃለሁ። ሶፊ ያንተ ብቻ

ይላል። ኢሜይሉን አንብበው ሲጨርሱ ሶለንና ሰሎሜ ተቅቅፈው አለቀሱ። ሁለተኛውም ኢሜይል ተመሳሳይ ይዘት ያለው ሆኖ ብዙ ማበረታቻና የፍቅር ሐሳቦችን የያዘ ነው።

ይህ ደግሞ ከአንድ ቀን በፊት ለነሰሎሜ የምርመራ መኰንኑ መጥቶ ከነገራቸው ጋር የሚሄድ ነው። ከዚያ በፊት ምንም ዐይነት ኢሜይልና ስልክ ቢደርሳቸው ወዲያው እንዲነግሩት አስጠንቅቆአቸዋል። ምክንያቱም የሶለንን

ጓደኛ ሶፊያን ወይም ስለሷ ጉዳይ የሚያውቁ መስለው ከወንጀሉ ጋር የተያያዙ ሰዎች በሷ ስም ኢሜይል ሊያደርጉ ስለሚችሉ እንዲጠነቀቁ ነግሮአቸው ነበር። ለነሰሎሚም ባይነግሩዋቸው የሶለንንም ደኅንነት የሚጠብቁ የደኅንነት ሰዎች በስውር ሆስፒታሉ ውስጥ ተመድበው ነበር ለመጀመሪያው ስድስት ሳምንት። ከአንድ ቀን በፊት ግን የወንጀሉን መሠረትና ዋና ዋና ወንጀለኞቹን ከበቂ ማስረጃ ጋር በቁጥጥር ሥር እንዳደረጉዋቸውና ከአሁን በኋላ ለደኅንነት የሚያሠጋ ነገር እምብዛም እንደሌለ ነግረዋቸዋል። ለማንኛውም ብላ ሰሎሜ ስለ ኢሜይሉ ለምርመራ መኰንኑ ደውላ ስትነግረው ትክክል ሊሆን እንደሚችልና ችግር እንደሌለው አረጋግጦላታል።

ሶለን ሕመሙ ቢያሠቃየውም ደስታው ግን ወደር አልነበረውም። ወዲያውኑ አዲስ በሰጠቻቸው ኢሜይል ስልኩንና ሌላ ኢሜይል ለሶፊያ ላኩላት። የሶለንንም ኢሜይል ፓስዎርድ ሰሎሜ ቀየረችው፣ ድንገት ከፍቶ የሚያየው ሰው እንዳይኖር ብላ። እስካሁንም ይህንን ለምን እንዳላደረገች ገርሞአታል። ብዙም ሳይቆይ ከአንድ ሰዓት ተኩል በኋላ የሰሎሜ ስልክ ጮኸ። አንስታ "ሀሎ" ስትል ድምፁ የአንዲት ወጣት ሴት ድምፅ ነው፣ ከንግግር ለዛዋ ደዋይዋ የዚህ አገር ሰው እንደሆነች ያስታውቃል። ቁጥሩም የቨርጂኒያ ግዛት አካባቢ ነው።

"ሰላም። ሶፊያ እባላለሁ። ሶለንን ማግኘት እችል ይሆን?" ስትል ድንግጥ ያለችው ሰሎሚም ቀበል አድርጋ ትንሽ በተርበተበተ ድምፅ "እም…ምም … እኅቱ ነኝ … አሁን ኢሜይሉን እኮ ደርሶን ስናነብ ነበር። ስለ ደወልሽ እናመሰግናለን። አንቺ እንዴት ነሽ…" ወዙ እያለች ቀባጠረች። መደንገጧ ያስታውቃል።

"ደኅና ነኝ። ሶለን ስላንቺ ብዙ ብዙ ነው የነገረኝ። በእንደዚህ አይነት ሁኔታ በመገናኘታችን ዐዝናለሁ። ሶለን እንዴት ነው ግን? አሁንም ሆስፒታል ነው እንዴ?" አለች አዲሷ ልጅ።

ከቅጽበት ዝምታ በኋላ "አዎን ሆስፒታል ነው ያለው። ቆይ አንድ ጊዜ" ብላ ፊቱን አዙሮ ወደ ግድግዳው ተኝቶ ያለውን ሶለንን "ሶለን ሶለን… ሶፊያ ነች… ሶፊያ…" ስትለው ከየት እንዳገኘው በማይታወቅ ዐቅም ብድግ ብሎ "እም … ምን… ደወለች…. እስኪ…." እያለ እጁን ዘረጋ ስልኩን ሊቀበላት። አሁንም ግን ትንፋሹ እጥር እጥር እንዳለ ነው። ሲቃ፣ ናፍቆት፣ ፍቅርና ሥቃይ ሲቀላቀሉ የሚፈጠረውን ስሜት መግለጽ ያዳግታል። እዚያ ሆስፒታል በስልክ ለሚቀጥሉት ደቂቃዎች የነበረውን የሶለንና የሶፊያን የስልክ ንግግር ላደመጠ ሰው ሌላ ማብራሪያ አያስፈልገውም። አሁን ሜሪላንድ አካባቢ የቅርብ ሰዎች ጋ እንዳለችና መቅረት የማትችልበት የህክምና ቀጠሮ ስላላት፣ በሁለት ቀን እንደምትመጣና እንደሚገናኙ ተነጋግረው፣ ከሰሎሜም ጋር ትንሽ አውርተው ስልኩ ተዘጋ። የሶለን ተስፋ መቁረጥ እንደ ጉም የበነነ ይመስላል። ከሰሎሜ ጋር ብዙ ሲጫወቱ ቆይተው በጣም ደክሞት

ወደ ምሳ ሰዓት ላይ ትንሽ እረፍ ለማለት ለመተኛት ሞከረ። ነፍሱ ያልጠበቀችውን የምሥራች ብትሰማም፣ ሥጋው ግን ብዙም ጤንነት አልተሰማውም።

ወደ አመሻሹ ላይ ከፍተኛ የደረት ውጋትና የትንፋሽ ማጠር ይዞት እያጣደፉ ወደ አይሲዩ እንደገና አስገቡት። የተደረገለት ምርመራ እንዳሳየው ከሆነ ብዙ ካለመንቀሳቀሱና ከአጠቃላይ ሕመሙ ጋር በተያያዘ በታችኛው የሰውነት ክፍሉ የተፈጠረ የረጋ ደም ወደ ሳንባው ገብቶ ትልቅ የደም ሥር ዘግቶ ነው። ከአንድ ቀን በፊት የተደረገው የደም ምርመራ ውጤት ኢንፌክሽን በደሙ እንደተሠራጨ አሳይቶአል። ይህም የሰውነትን የደም መርጋት ሥርዐት ሊያዛባም ሊያባባስም ስለሚችል ሃኪሞቹ ተጨንቀው ነበር። በማግስቱ ጠዋት ደግሞ ኩላሊቱና ጉበቱ ሥራቸውን በትክክል መሥራት አልቻሉም የሚል አስደንጋጭ ዜና ይዘው መጡ ሃኪሞቹ። የምታደርገውን ያጣችው ሰሎሜም ሶፊያ ጋ ደውላ ነገሩን ነግራት ከቻለች በምትችለው ፍጥነት እንድትመጣ ሁኔታውን አስረዳቻት። ሶፊያም የምትይዘውን የምትጨብጠውን አጥታ ባገኘችው የመጀመሪያ በረራ ለመጓዝ ወሰነች።

የኩላሊቱና ጉበቱ በትክክል አለመሥራት ደግሞ የሚያስፈልገውን መድኀኒት የሚፈለገውን ያህል እንዳይሰጠው ዕንቅፋት ሆነ። የደም መርጋት ሥርዐቱም መዛባት በሳንባው ውስጥ ገብቶ ትንፋሹን እንዲያጥርና ልቡም ላይ ተጽዕኖ እያደረገ ያለውን የረጋ ደም ለማሟሟት የሚሰጠውን መድኀኒት እንዲፈሩ አደረገ። ምክንያቱም በጭንቅላቱ ውስጥ ያለው ቁስልና ያልተረጋጋ ሁኔታም በቀላሉ አእምሮው ውስጥ ደም ፈስሶ ሕይወቱን አደጋ ውስጥ ሊጥለው ይችላል። ብቻ ሁሉም ነገር ውስብስብ ሆነ። ወደ ማታ ላይ ጀምሮ ደግሞ ምንም እንኳ ሙሉ በሙሉ አቅሉን ባይስትም፣ በትክክል ማሰብ እያቃተው ወሰድ መለስ ያደርገው ጀምሮአል። በተደጋጋሚ የሶፊያን ስም መጥራት፣ ደግሞም ሰሎሜ ካጠገቡ እንዳትርቅ እጇን ይዞ ትንሽ ረጋ ብሎ ይቆይና ርብሽ ይላል። ከካቴተሩ የሚወጣው የሽንት መጠንም በጣም ቀንሶአል። መልኩ ወደ ጥቁር ሻይ ያደላል። የነገሩ እንደዚህ በፍጥነት ማሽቆልቆል ቤተሰቡን ሁሉ የሚይዘውን የሚጨብጠውን አሳጣው።

የዛሬው ሁኔታ ስላስፈራቸው ወይዘሮ ሕይወት፣ ሰሎሜና ሕያው እዚያው ሆስፒታል አደሩ። አቶ አላና ትንሽ ጉንፋን ቢጤም አሟቸው ስለነበር፣ በግድ ወደ ቤት ሄዱ። ሌሊቱን የሶለን ሁኔታ እምብዛም አልተለወጠም። የሶፊያንም ጉዳይ ሰሎሜ ለሕያውና ለእናቷ አጫውታቻቸው። በጠዋት ልትመጣ እንደምትችልም ነግራቸዋለች። ባንድ በኩል እሷን የዚህ ሁሉ መንሥኤና ጦስ አድርገው ማሰባቸው አልቀረም። በሌላ በኩል ደግሞ ሰሎሜ ስለ አደጋው ውስብስብነት ከነገረቻቸው በኋላ፣ ሶለንም አሁን ያለበትን ሁኔታ እያዩ ስለ ሶፊያ ምን ማሰብ እንዳለባቸው እርግጠኛ እንዳይሆኑ አድርጎአቸዋል። ሶፊያን በዚህ ሰአት በደስታ ለመቀበል

አዳጋች ሆኖባቸዋል።

ሰሎሜ ግን ሶለን ስለሶፊያ ከነገራትና ጥቂት ጊዜ ሶፊያን ካወራቻት በኋላ አስተሳሰቧ ተቀይሮአል። በተቻላት አቅም ነገ ስትመጣ ቤተ ሰቡ እንደልጃቸው ገዳይ እንዳያዩዋት ሐሳባቸውን ለማስቀየር ብዙ ጥረት አድርጋለች። ሶፊያ ጠዋት ሁለት ሰዓት እንደምትደርስ ደውላ ለሰሎሜ ነግራታለች። ኪብሮም ሥራ እንደሌለው ስለ ነገራት እንዲቀበላትና ሆስፒታል በቀጥታ ይዞአት እንዲመጣም ተስማምተዋል። የምትመጣው ኤየርትራን በሚባለው አየር መንገድ እንደሆነና ሚድዌይ አየር ማረፊያ እንደሆነም ነግራታለች። እንደደረሰች እንድትደውልለት የኪብሮምን ስልክ ሰጥታታለች።

ሶፊያ ከሶለን ቤተሰብ ጋር መገናኘቱ ሰቆቃ ሆኖባታል። ትንሽም ቢሆን ሰሎሜ ትረዳኛለች ብላ ብታምንም፣ የሶለን ጤና ደግሞ በመጥፎ ሁኔታ መገኘቱ ይባስ ነገሩን አመሳቅሎባታል። ማነኝ ልትል ነው? የደረሰውንስ አደጋ እንዴት ነው የምታስረዳቸው? ባጠቃላይ ለሶለን እንዲህ መሆን ከእሷ ሌላ ተጠያቂ ማን ይሆናል? ምን ያህል ሰዓት ነው ሆስፒታል የምትቆየው? ሶለንንስ እንደ ፍቅረኛ ነው ወይስ በቃ እንደ ጓደኛ የምትቀርበው? ናፍቆቷንና ፍቅሯን መደበቅ ትችላለች? በተለይ እናቱንና አባቱን በጣም ፈርታለች። ቺካጎ ኤልጂን አካባቢ አንድ የአባቷ እኅት ብትኖርም መምጣቷን አልነገረቻትም። የምታደርገውን እስኪታውቅ ድረስ ከሆስፒታሉ አካባቢ ባለው ሼራተን ሆቴል ነው አልጋ የያዘችው። የኪራይ መኪናም ሪዘርቭ አድርጋለች። ግራ እጇ ላይ ያለው ቁስለት ትንሽ ቢሰማትም፣ ላለፈው አንድ ሳምንት ትንሽ ነድታ ስላየችው ብዙም አላስጨነቃትም። ምንም እንኳን ቺካጎ ከተማ መንዳት አንዳንዴ ሦስተኛ እጅ የሚያስፈልገው ቢሆንም። በተለይ ከተማ ውስጥ ሰዉ ትግሥት የለውም። ክላክሱን በላይ በላዩ ነው መንፋት የሚወዱት፣ ታክሲዎቹማ አይጣል ናቸው።

ስትደውልለት የመኪናውን ዐይነትና የለበሰውን ልብስ ነግሮአት ስለነበር ከኪብሮም ጋር በቀላሉ ነበር የተገናኙት። አየር ማረፊያውም እጅግም ትልቅ ስለማይባል ሰው ለማግኘት እምብዛም አያስቸግርም። ይሄኛው አየር ማረፊያ በደቡባዊ የቺካጎ ክፍል እከተማዪቱ ውስጥ ነው ያለው። "ኪብሮም?" አለችው ወደርሱ ጠጋ ካለች በኋላ ለማረጋገጥ ብላ።

"አዎን ሶፊያ?" አለ እርሱም እጁን እየዘረጋላት ለመጨበጥ።

"አዎን፣ በጣም በጣም ነው የማመሰግነው።" ብላ እሷም ጨበጠችው። "በመገናኘታችን ደስ ብሎኛል" አለ ኪብሮምም እንደ አገሩ ወግ ሻንጣዋን ተቀብሎ ከመኪናው ኋላ እያስገባ። እርሷም ያንኑ ባገሩ ወግ ደገመች ልታግዘው እየሞከረች። በሩን ከፍቶላት ከገባች በኋላ ወደ ሆስፒታሉ ከነፉ።

ጥቁር ጂንስ ሱሪና አንገቷን ሙሉ በሙሉ የሚሸፍን ሳሳ ያለ ጥቁር አረንጓዴ ሹራብ ነው ያደረገችው። ኸርትርትር ሻሽ የምታክል ያንገት ልብስም በተጨማሪ አንገቷን ሸፍኖአል። ቁመቷ ረጅም፣ ፊቷ ጥርት ያለ የቀይ ጠይም ስትሆን፣ ፍፁም አበሻ ትመስላለች። ጠጋ ሲሏት ግን የፈረንጅና የጥቁር ክልስ መሆኗን የሚያሳብቁ ነገሮችም አሏት። ቀጭን ባትባልም እንከን የማይወጣለት የሚያምር ቅርጽ ነው ያላት። ቁንጅናዋ የፊት መልክና የሰውነት ቅርጽ ብቻ አይደለም፣ የሚስብ ለዛና የሴትነት ሞገስም አላት። የባጥ የቆጡን እያወሩ፣ የሶለንንም ሁኔታ እያስረዳት አንዳንድ ጥያቄዎቿንም እየመለሰ ሆስፒታል ደረሱ። ስለ በረራውና አሁን እንዴት እንደሆነች ከመጠየቅ በቀር ስለ እሷና ሶለን ግንኙነት ምንም አልጠየቃትም።

መኪናቸውን አቁመው ወደ ሊፍቱ ሲገቡ ልቧ ልትፈነዳ ደረሰች። ስም የሌለው ስሜት ውስጧን አንዘፈዘፈው። የውስጥ እጇና ጀርባዋ በቀዝቃዛ ላብ ርሷል። ሶለን ያለበት ቦታ ስትደርስ ምን እንደሚጠብቃትና ምን እንደምታደርግ አታውቅም። ጭንቅላቷም ቅልል ያላት መሰላት። ወደ ውስጥ በረጅሙ እየተነፈሰች ራሷን ለማረጋጋት ሞከረች። "ፈጣሪዬ ባክህ ርዳኝ" አለች ከልቧ። ደግነቱ መቼም ሳይደግስ አይጣላም እንዲሉ ሕያውና ወይዘሮ ሕይወት ቡና ለማምጣት ወደ ካፊቴሪያው እንደሄዱ ስለነበር የደረሱት ክፍሉ ውስጥ ያሉት ሰሎሜና ሶለን ብቻ ነበሩ። ሰሎሜን በፎቶ ታውቃት ስለነበር ማንነቷን ወዲያው ነው የለየችው። ሶለን ደግሞ ሕይወቱን የሚደግፉለት ሽቦዎችና ቱቦዎች በያይነቱ ተገጣጥመውለት አልጋው ላይ በጀርባው እንደተኛ ነው። ጢጥ ጢጥ የሚሉ ድምፆች አሁንም አሁንም ይሰማሉ። ልክ ወደ ክፍሉ ከመግባታቸው በፊት መስተዋት በመስተዋት ከሆነው ክፍል ከሰሎሜ ጋር ዐይን ላይን ተጋጩ።

ሰሎሜም ክፍሉ ሲገቡ ቆማ ጠብቃት ግራ የገባትን ሶፊያን አቀፈቻትና፣ "እንኳን ደኅና መጣሽ፣ ስለ መጣሽ ደስ ብሎኛል" ብላ ሰላምታ ስትሰጣት የፍርሀቷ ግማሽ የተቀነሰላት መሰላት። እንባም ተናነቃት። ከዚያም ሰላምታቸውን እንደቀጠሉ የሁሉቱም ዐይን ወደ ሶለን ዞረ። ሶፊያ ከሩጫ ባልተናነስ አካሄድ ወደ ሶለን ሄዳ እንባዋን እያዘራች እጁን ያዝ አድርጋ ከሽቦና ቱቦ ነጻ የሆነውን ግንባሩን እየሳመች መናገር አቅቶአት ማልቀሷን ቀጠለች። የእንባዋ እርጥበት ይሁን ትኩሳት ወሰድ መጣ እያደረገው ሰመመን ውስጥ ያለውን ሶለንን ያነቃው ይመስል ለቅጽበት ዐይኑን ከፈት አድርጎ አያት። ፈገግ ብሎ አይቶአት እንባው ሲፈስስና የያዘችውን እጇን ጭምቅ ለማድረግ ሲሞክር እንዳወቃት አወቀች። በቅርብ ሆና ነገሩን ስትከታተል የነበረችው ሰሎሜና ክብሮምም ሳያውቁት እንባቸው አመለጣቸው። የመተንፈሻ ቱቦው አፉን የለጎመው ሶለን ምንም መናገር አይችልም። ከትናንት ማታ ወዲህም ይህ የመጀመሪያ ጊዜው ነው ነቅቶ ሰው ሲያውቅ። ወዲያው ግን ዐይኑን ከድኖ እንደ መወራጨት አለ። በዚህ ጊዜ የተወሰኑት የመድኀኒት መሥመሮች ሲዘጉ የተፈጠረውን የመቆጣጠሪያ ማሽኑን

ድምጽ ስምታ ነርሷ እየሮጠች መጥታ ማስተካከል ጀምረች።

ከሶለን አልጋ አልፍ ብለው ቆመው እያወሩ ሳለ እነሕያውም መጡ። አዲስ የመጣችው ልጅ ሶፊያ እንደሆነች ሁሉቱም ዐውቀዋል። ክብሮም ሊቀበላት ወደ አውሮፕላን ማረፊያ እንደሄደ ዐውቀው ስለነበር። ወይዘሮ ሕይወት ድብልቅልቅ ያለ ስሜት ስለተሰማቸውና የሶለንም ነገር የፈጠረባቸው ፍርሀት ስላለ እንዴት ብለው እንደሚያናግሩዋት አላወቁም። ብቻ በሰሎሜ ብርታት ውጥረቱ ረግቦ ሰላምታ ተለዋውጠው በመሃል በመሃሉ ትንሽ እየተወራ ቆዩ። ለሁሉም የሚከብድ ዝምታ ክፍሉን አድብቦት ቆየ። ወይዘሮ ሕይወት ወደ ሶለን ሄደው አንድ እጁን ይዘው፣ እየጸለዩም ዐይን አይኑን እያዩም ከነሶፊያ ራቅ ብለው ተቀመጡ። ሶፊያ አሁንም ግራ ገብቶአታል። ልጄን አትንኩብኝ ይመስል ከሶለን አጠገብ የተሰየሙትን እናቱን መጋፋት እንዳይሆንባት ፈርታ ወደ ሶለን መጠጋቱን ልቧ ቢናፍቀውም አልቻለችም፣ ከሩቅ ከማየት በቀር። በሳቸው ዓለም የልጃቸው አጥፊ እንዲህም የመሆኑ ምክንያት ከሷ ሌላ ማን ሊሆን ይችላል? ሰሎሜም ምን ማድረግ እንዳለባት ግራ ግብቷታል። እናቷ ለሶፊያ እጅግም ግድ እንዳልሰጣቸው ምናልባትም ውስጣቸው እንዳልወደዳት አውቃለች። ወይዘሮ ሕይወት ሰውን ከጠሉ ማራቅና ግዴለሽነት ማሳየት ነው የሚቀናቸውና። ከልባሰባቸው አልፈው ክፉ ቃል አያወጡም።

ሕያውና ክብሮም የተፈጠረው ደባች ስሜት አስጨንቋቸው ኖሮ መጣን ብለው ወጥተው ቶሎ አልተመለሱም። ሶለንም ከዚያ በኋላ የደም ግፊቱም እየዋዠቀ የበለጠ አቅሉን እየሳተ መጣ። እነሕያው ምሳ ከውጪ ለሁሉም ገዝተው መጡ። ወይዘሮ ሕይወት ሕያውን፣ "አንተ ሕያው እስኪ ና እየው አላማረኝም፣ ሰውነቱም የባለ ይመስላል ግፊቱና የልብ ምቱም ከፍ ዝቅ የሚል ይመስላል። እስኪ እየው ባክህ" አሉ ክብሮምንና ሕያውን በተራ በተራ እያዩ።

ሁሉቱም ጠጋ ብለው ሲያዩት እጅና እግሩ የባለ፣ የንቃት ደረጃውም በጣም የቀነሰ ሆኖ አገኙት። ኪሱ ውስጥ ባለው እስኪርቢቶ ባትሪ የዐይኑን ብሌን ሲያየው፣ የግራውና የቀኙ እኩል ስላልመሰለውና ለብርሃኑም ብዙ ለውጥ ስላላሳየ፣ ሕያው በድንጋጤ ተርበትብቶ ባትሪውን ለክብሮም ሰጠው። ክብሮምም ያንኑ አረጋገጠ። ወዲያው ሃኪሞቹን በፍጥነት ጠርቶ ሁኔታውን አስረዳቸው። ወዲያው የጭንቅላት ሲቲስካን ተደረገ። ከምርመራው ውጤት የተገኘው ነገር አስደንጋጭ ነበር። ጭንቅላቱ ውስጥ በጣም ብዙ ደም ፈሷል። ይህም ሁሉንም ነገር በፍጥነት አወሳሰበው። ያለበት የደም መርጋት ሁኔታና የሰውነቱ ጠቃሚ አካላት ሥራ በከፍተኛ ደረጃ ተዛብቶ ስለነበር ቀዶ ህክምና የማይታሰብ ሆነ። ሶፊያ እንባዋ እንደወራጅ ጅረት ሳያቋርጥ ይፈሳል፣ በመጨረሻም ሄዳ እጁን ይዛ ያለቀሰችው ልቅሶና የልብ ስብራት የወይዘሮ ሕይወትንም ልብ ሳይገለባብጠው አልቀረም።

የተደረገው ቢደረግም የሶለን ሁኔታ በፍጥነት እያሽቆለቆለ መጣ። ቤተ ሰቡ ሁሉ ተስፋቸው እንደ ጭላንጭል ኩራዝ ሆነ። አቶ አላናም ተጠርተው ባስቸኳይ መጡ። ሰሎሜ የምትይዘውን የምትጨብጠውን አጣች። ኢትዮጵያም አሜሪካም ወደ ሚያውቋት ሰው ሁሉ ጋ እየደወሉ ጸሎት እንዲያደርጉላቸው ተማጸኑ። እዚያ ያሉት ሁሉ እግዚአታቸውን አጠነከሩ። በመጨረሻም ከምሽቱ ሁለት ሰዓት ገደማ ቤተ ሰቡ እንደ ተሰበሰበ፣ የሶለን ሕይወት የጀመረችውን ሩጫ ማጠናቀቋንና ሃኪሞቹም ምንም ሊያደርጉ እንዳልቻሉ በኀዘን መርዶውን ተናገሩ። የመጨረሻውን ነገር ሳይናገር ማንም ያልገባው ፈዛዛ ፈገግታና ጥቂት እንባ ከይኑ ላይ ታይቶ ነው በዚያው የነጐደው። የሩቅ መንገደኛ የቅርብ ተሰናባች ሶለን። እንኳን ለቤተ ሰቡ ሶለንን አንድ ቀን እንኳ ለሚያውቀው ሞቱም አሟሟቱም ያንገበግባል።

አበሻ መቼም አበሻ ነው፣ በደስታውም በኀዘኑም። ሰሎሜና እናቷ ልቅሶአቸውንና እሪታቸውን ለቀቁት፣ "ወይኔ ልጄ ... እኔ ልደፋልህ... ሶለንዬ የኔ አሜዋች... የኔ አበባ.. እኔ ልቀጠፍ..." የሶለን እናት ነበሩ።

ሰሎሜ ለመያዝም ለማናገርም አስቸግራ ነበር። ነርሶቹ ምን ያህል ከሶለን ሳትለይ እንዳስታመመችው ያውቁ ስለነበር ልባቸው በጣም ነበር የተነካው። በተለይ አንደኛዋ ነርስ አብራ እያለቀሰች ልታረጋጋት ሞከረች። አቶ አላናም እንባቸው እየፈሰሰ የሆነ ነገር ያጉተመትማሉ። ሕያውና ክብሮም በኀዘኑ ቢደነግጡም፣ ያው ሃኪምም ስለሆኑ ይሁን አስከሬኑን የመረከቡን ሂደትና ከሆስፒታሉ ጋር ያሉትን ጉዳዮች ለመፈጸም ጭክን ብለው ነገሮችን መልክ መልክ አስያዙ። ቤተ ሰቡን ወደ ቤት የማድረስና መስማት ላለባቸውም ሰዎች እየደወሉ የመንገር ኀላፊነቱን የወሰዱት እነሱ ነበሩ። ሶፊያ በመሃል ከሁሉም እኩል የተጐዳች ብትሆንም እሷን ግን አይዞሽ የሚልም ይሁን የሚደግፋት አልነበረም። ክብሮም ወይዘሮ ሕይወት ከሰሎሜ ጋር ተቃቅፈው ወደሚላቀሱበት ሲፈራ ሲቸር ጠጋ ብሎ "አሁን ወደ ቤት መሄድ ይሻላል።" አለ ድምጹን ዝቅ አድርጎ።

"እባክህ ክብርሽ ሶፊያን አብረኻት ሁን። ወደ ሆቴሏም መሄድ ካለባት አድርሳት። የምትፈልገውን አድርግላት፣ አደራ አትለያት።" አለች እንባዋን እየጠረገች ሰሎሜ። እሷ ያለችውን ማድረግ ለክብሮም ምንም ቢሆን አይከብደውም። ሶፊያም በጣም ነው ያሳዘነችው። ሰሎሜ አሁንም ግራ እንደገባት ልቅሶዋን ቀጥላለች። ሌሎች የሚያውቋቸው አበሻ ወዳጆች ደግሞ ቀድመው እቤት ደርሰው ነበር። ሰሎሜና ወይዘሮ ሕይወት ግን አሁንም ለያዥ ለከልካይ አስቸግረዋል። እነሱን ላየ ደግሞ አለማልቀስ የሚቻል አይደለም። አቶ አላናም መንፈሳቸው ሰብር ብሎ ላያቸውና በአራት መንታ የሚፈሰውን እንባቸውን ለተመለከተ፣ የሶለን ሞት ምን ያህል የነፍሳቸውን አጥንት እንዳደቀቀው መረዳት አያዳግተውም።

አቶ አላና ከሶለን ጋ ለየት ያለ የነፍስ ቁርኝት ነበራቸው። አንዳንዴ አባትና ልጅ ሳይሆን ጓደኛሞች ይመስላሉ። ከዓለም ፖለቲካና ኢኮኖሚ ጀምሮ እስከ ታሪክና ፍልስፍና፣ ሃይማኖትና ዕለታዊ ክንውኖች ድረስ በአንድነት ሊያወሩት የማይችሉት ርእሰ ጉዳይ አለ ማለት አይቻልም። ስፖርትና ኪነ ጥበብ አፍቃርያንም ስለሆኑ አብረው የሚያደርጉት ነገር ብዙ ነው። ልጅ ሆኖ ሶለን ሁሌ አባቱን ማሸነፍ ነበር የሚያስፈነድቀው ምክንያቱም የሁሉም ነገር መለኪያው አባቱ ነበሩ። በኋላ ደግሞ የቅርብ ጓደኛውና ምስጢረኛው ሆኑ። ያለፈው አንድ ዓመት አካባቢ ግን ሶለን ከውስጡ ጋር የገጠመው ትግል ካባቱም አርቆት ነበር። እስካሁንም ቢሆን ሶለን የደረሰበት አደጋ መንሥኤና ከጀርባው ያለው ታሪክ ለቤተ ሰቡ ሙሉ በሙሉ ያልተፈታ እንቆቅልሽ እንደሆነ ነው።

ክብሮም ሶፊያን ሆቴሏ ካስገባት በኋላ አብሮአት አንድ አርባ ደቂቃ ቆየ፣ እንደዚያ ሆና ጥሎአት መሄዱ በጣም ስለከበደው የሚችለውን ያህል አጽናናት። አልፈልግም ብትለውም ምግብ ክፍሏ ድረስ አዘዘላት። በማንኛውም ሰዓት ከፈለገችው ሳትሳቀቅ እንድትደውልለት ነግሮአት እሱም ወደ ቤት አቀና። ሶፊያ ግን አሁንም በህልም ውስጥ ያለች መስሏታል። ክብሮም ከወጣ በኋላ ሃያ አራተኛ ፎቅ ላይ ካለው ሆቴሏ በመስኮት ከታች የሚርመሰመሰውን መኪናና ሰው፣ ከማዶም የጨለማውን ግርማ ለብሶ ጸጥ ብሎ የተንጣለለውን የሚቺጋንን ሐይቅ አየችው።

በዚህ ስፍራ ብዙ ጊዜ ከሶለን ጋር በዚሁ ሰዓት አካባቢ አብረው ማምሸት ያዘወትሩ ነበር። አሁንም እንባዋ ዝም ብሎ ይፈሳል። ዐይኗ አባብጧል። ያልጠበቀችው ሐሳብ አእምሮዋን ወጥሮ ስለያዘው፣ ከመስኮቱ አጠገብ የደመነፍሷን ዞር አለች። "ራሴን ብወረውርስ" አለችና በውስጧ ወደታች ተመለከተች። ወዲያው ደግሞ የክፍሉን ተከፋች መስኮት ተደራራቢ መስተዋት መስበር አስቸጋሪ ሳይሆን አይቀርም አለችና ወደ መታጠቢያ ክፍል ገብታ በመስተዋቱ ራሷን አየት አድርጋ፣ ፊቷን ታጠበችና ክፍሏን ለቃ ወደ ታች ወረደች።

ከሆቴሉ ወጥታ ለአንድ ሰዓት ያህል በአካባቢው ዘወር ዘወር ካለች በኋላ እዚያው አካባቢ ካለ ሃያ አራት ሰዓት የሚሠራ ሱቅ ገብታ ለእንቅልፍ የሚረዳ መድኀኒትና የሕመም ማስታገሻ አንድ አንድ ብልቃጥ ገዝታ ወደ ክፍሏ ተመለሰች። ከሶፋው ላይ ቁጭ ብላ ያልተነካውን ምግብ እየተመለከተች ጆሮ የሚበጥሰውን ጸጥታና የሐሳቧን ሁካታ ማዳመጥ እንደ መረራት ሁሉ፣ ጆሮዎቿን ይዛ ወደ መታጠቢያ ቤት ገባች። ትንሽ ቆመችና ተመልሳ ጠረጴዛው ላይ የተቀመጠውን ውሃ ከፍታ በጁ ያዘች። ከዚያም ሁለቱንም የመድኃኒት ብልቃጦች እያፈራረቀች ተመለከተች። ሁለቱንም ከፍታ መወሰን አቅቷት ፈዛ ቀረች። መድኃኒቶቹን ልትቅማቸው ወደ አፏ አስጠግታ የተወሰነ ጊዜ ከውስጧ እየታገለች ቆየች።

በዚህ መሃል ከኪሷ ውስጥ ደንገት ስልኳ ሲጮኽ ልክ ሲሰርቅ እንደተያዘ ሰው ክው ብላ ደነገጠች። ሰሎሜ ነበረች። እየተርበተበተች ስልኩን አነሳችው። እንዴት እንደሆነች ለማወቅ እንደደወለችና የቀብሩ ሥነ ሥርዐትም በነጋው እንዲሆን መወሰኑን ነግራት ትንሽ አውርተው ስልኩን ዘጉት። ከዚያም እውነቱን ማወቅ ለሚገባው ሁሉ ሳትናገር ራሷን ማጥፋቱ የሶለንንም ሕይወት ክብር ማሳደፍ መስሎ ተሰማት። ይህም ለመሞት ያላትን ጥድፊያና ድፍረት አጠፋው። ከሁለቱም ኪኒኖች ሁለት ሁለት ፍሬ ውጣ በሰላምም ባይሆን እንደነገሩ ስትገላበጥ ነጋላት።

ያሜሪካን አገር ዕድር ከኢትዮጵያው ይለያል። ሁሉም ንግድ ነው እዚህ አገር። Funeral home (አቃባሪ ድርጅት) ይባላል ያገሩ ዕድር። ድንኳን በየቤቱ አይተከልም። ድርጅቱ ሬሳውን ለቀብር ከሆስፒታል ጀምሮ ያሰናዳል፣ የቀብር ቦታውን ያዘጋጃል፣ የቀብሩን ሥነ ሥርዐት በሚቹ ቤተሰብ ሃይማኖትና ፍላጎት መሠረት ያስተባብራል። ለዚህ ሁሉ ገንዘቡ አንድ ላይ ይከፈላል፣ ይህም የማይከስም ገቢ ያለው ቢዝነስ ነው ይባላል። ለነገሩ የሚሞት እንደሁ ሊጠፋ አይችልም፣ ሟች ውሎ አይግባ እንጂ። የሶለንም የቀብር ሥነ ሥርዐት ከነዚሁ ያገሬው አቃባሪ የፈረንጅ ዕድሮች ባንዱ ተቀናብሮ እሁድ ከሰአት በኋላ ተፈጸመ።

እዚህ አገር ሰው ከመቀበሩ በፊት በደንብ ለብሶ ተውቦ ነው የሚሰናበት። ያው በሣጥኑ ተሰድሮ አይለማ አይሰማ እንጂ። ቀባሪም ተቀባሪም ዝንጥ ብሎ ነው የሚሰነባበት፣ እዚህ አገር ደረት መምታት የለም፣ አስለቃሽ ጠርቶ "ዋይ ዋይ ..." አይባልም። ሶለንም ከሥቃይ ህመሙ ዐርፎ በፍጥነት የጀመራትን የሚወዳትን ሕይወት ባጭሩ ተሰናብቷል። የሚወደውን ጥቁር አረንጓዴ ሙሉ ልብስ እንደለበሰ በተከፈተው የሚያምር ሣጥን ውስጥ ለተሰናባቾቹ እይታ ቀርቦአል። ለመጀመሪያ ጊዜ ዝምታ ገዝቶት ጸጥታ ውጦት የምድር ጉዞውን አጠናቆ መሄዱ የምር መሆኑን ለሁሉም አረጋገጠ። ለወላጅ ግን ትናንት በዕቅፍ ውስጥ የነበረን ልጅ ዛሬ በሣጥን ውስጥ በድን ሆኖ ማየቱ መቼም ወደር የሌለው ሥቃይ መሆኑን ማን ይክዳል?

ከቤተ ክርስቲያን መልስ በቀጥታ አብዛኞቹ ሰዎች እነአቶ አላና ቤት ሄዱ፣ ሌሎቹ ደግሞ የቀብር ሥነ ሥርዐቱ በሚፈጸምበት አዳራሽ በሰዓቱ ተገኝተዋል። ከተለያዩ ግዛቶችና ከተሞች ብዙ ዘመዶችና ጓደኞቻቸው ለቀብሩ መጥተዋል። ከፓስተሩ የመጽሐፍ ቅዱስ የማጽናኛ ስብከት በተጨማሪ ጥቂት መዝሙሮችም ተዘመሩ። የተለያዩ የቤተ ሰብ አባላት የስንብት ንግግር ያደረጉ ሲሆን፣ ዋነኛ ተናጋሪና የሕይወት ታሪኩን ያቀረበችው ሰሎሜ ንግግሯ በስሜትና በእንባ የታጀበ ብቻ ሳይሆን፣ ከልጅነት እስከ ዕለተ ሞቱ ያለውን ጊዜ ሥዕላዊ በሆነ መንገድ ነበር ያቀረበችው።

በመጨረሻም "ሶለን በሥጋ ቢሞትም በእኛ ልብ ውስጥ አይሞትም።

ማንም ያላያቸው ውድ ሥራዎችን ትቶልን ነው የሄደው። ይህም የሶለን ማስታወሻ ለእኛ ብቻ ሳይሆን፣ ለትውልድ ሁሉ በሚቆይ መልኩ መቅረቡ አይቀርም። ሶለን ሕይወቱ ሁሉ የጥድፊያ እንደነበር እኛ ቤተ ሰቦቹ እናውቃለን። ነገር ግን በጥድፊያም ቢሆን ብዙ ሰዎች በሰባና በሰማንያ ዓመት በማይደርሱበት ያስተሳሰብ ደረጃ ላይ የደረሰ ሰው ነበር። ይህም እሱን ማሞገሻ አይደለም። እርሱ አሁን እዚህ የለምና በማሞገስ አንጠቅመውም። በመጨረሻዎቹ ቀናት የሰጠኝን ለሰባት ዓመታት የሠራቸውን የሕይወቱና የአስተሳሰቡ ክፋይ የሆኑ ሥራዎቹን ከሕይወቱ መዘክር ጋር ታትመው እንዲወጡ እናደርጋለን። ሶለን ወንድሜም መካሪዬም ጎሲናዬም ተሟካካሪዬም ... መንትያዬና ... መስተዋቱ ..." ብላ ልቅሶዋ ቀድሞ መናገር ስላቃታት ሕያው ደግፎ ወደ መቀመጫዋ ወሰዳት።

ለብቻዋ ከወደኋላ ተቀምጣ የነበረችው ሶፊያ ሥነ ሥርዐቱ አልቆ ሰው ሲሰናበት ወደ ቤተሰቦቹ ጠጋ አለች። መጀመሪያ ሕያውን፣ ከዚያም አባቱን "በጣም አዝናለሁ፣ በጣም አዝናለሁ.." እያለችና እያለቀሰች ኀዘኗን ገልጻ እናቱ ጋ ስትደርስ ሳታስበው ዐቅፋቸው፣ "አውቃለሁ ምን ያህል እንደ ተጎዱና የልጅዎ ሞት አንጀትዎን እንዳሳረረው። እኔም ለዚህ ምክንያት እንደሆንኩ ቢያስቡ አልፈርድብዎትም። ግን እውነቱ እሱ አይደለም። ባይሆንም ግን ሶለን የለምና ምን ጥቅም አለው? ግን አንድ ቀን እውነቱን ማወቁ ይጠቅምዎት ይሆናል። እኔን ግን ይቅር ይበሉኝ። እኔ ምን እንደምሆን ከዚህ በኋላ አላውቅም። ሶለንን ግን ከማንም በላይ እወደዋለሁ።" አለችና እያለቀሰች እንዳገኮነበሰች ዐይናቸውንም ሳታይ ወደ ሰሎሜ ዞረች። ወይዘሮ ሕይወት እንደ ድንጋይ ሆነው ምንም ሊሏት አልቻሉም።

ከሰሎሜም ጋር እንዲሁ ተቃቅፈው ትንሽ አለቀሱና፣ "አሁን የማይመችና ከባድ የኀዘን ጊዜ ነው ለኔም ለሁላችንም። ሰሞኑን እደውልልሻለሁ ብዬ አስባለሁ። አሁን ግን መሄድ አለብኝ። እዚህ ያለውን ሥቃይ ከዚህ በላይ መቋቋም አልችልም" አለችና ዞር ብላ በፍጥነት ፊቷን አዙራ የሩጫ ያህል አካባቢውን ጥላ ተፈተለከች።

ሰሎሜም ተከትላት፣ "ሶፊያ ቆይ እንጂ ... አንድ ጊዜ.." እያለች ስትጣራ፣ "እባክሽን ተመለሺ. እኔ ታክሲ እየጠበቀኝ ነው። እባክሽ ተመለሽ" ብላ ሳትቆም በፍጥነት ካካባቢው ራቀች። ሰሎሜም ተመልሳ ከወላጆቿ ጋር እንግዶችን ማሰናበቱን ቀጠለች። አንድ ልቧ ግን ከሶፊያ ጋር እንደሄደ ነው።

ስንክሳር ከቀብሩ ቀን ጀምሮ ካጠገባቸው ሳትጠፋ እስከ ሰልስቱ አብራቸው ከረመች። ሶፊያን ቀብሩ ላይ ያየቻት ቢሆንም፣ ያን ያህል ቀልቧን አልሳበችውም ነበር። ስንክሳር ሰው የሚጠቅማት ካልመሰላት ቀልቧን አይስበውም። የሚጠቅማትን ግን አይጥ ጉድጓድ ውስጥ እንኳ ቢገባ ገብታ የማግኘት ጥንካሬው አላት።

ጥልፍልፍ

የወይዘሮ የትናዬት ልጅ ዶክተር ማራ ከሳምንት በኋላ አዲስ አበባ ትገባለች። መላኩ ማራን ለመቀበልና ለማስተናገድ በዝግጅት ተጠምዷል። ደግነቱ ሥራው ከወትሮው ትንሽ ጋብ ስላለለት ትንፋሽ ሰጥቶታል። መካኒሳ ሰፈር ካስፋልቱ ብዙ ሳይገባ ቆንጆ ግቢ ያለው ቤት ከነሙሉ ዕቃው የማርቆስ ታላቅ እኅት ስለምታከራይ፣ ያንን ነው ለማራ አዘጋጅቶ የጠበቃት። ከባሏ ዘመዶች ጋር ብዙም ስለማይግባቡ በብዙ ጭንቅ ነው ከአየር ማረፊያው በቀጥታ ወደ ተዘጋጀላቸው ቤት የሄዱት። የባሏም የሷም ዘመዶች እኛ ጋ ካላረፋችሁ ብለው አስቸግረው ነበር። ማራ ደግሞ ትንሽ ልጃቸው ታማሚ ስለሆነ ሰው ቤት ሆና ልጇንም ራሷንም ማሠቃየት አልፈለገችም። መላኩም በነገረችው መሠረት ቀንና ማታ የሚያግዟት ሁለት ሞግዚቶች፣ አንድ ምግብ የምትሠራና የምታጸዳ ሠራተኛ አስናድቶላቸዋል።

ለስድስት ወር እነርሱ ጋ ከርመው የመጡት የባሏ የምንተስኖት እናት ውሃ ቀጠን ባይ ጨቅጫቃና አኩራፊ ሴት ናቸው። እሳቸው አሜሪካ የቆዩበት ጊዜ ለማራ ስድስት የሥቃይ ወራት ነበሩ። ድሮም በቋፍ የነበረው ከባሏ ጋር ያለው ግንኙነት ለመበጠስ ጥቂት ሲቀረው ነው ባለቤታቸው ታመሙ ተብለው የመጡት። ሁለት የክፍለ ሀገር ከቻማሊ መለስተኛ አውቶቡስና አንድ የጭነት መኪና ያላቸው የምንተስኖት አባትም ትምህርት በዞረበት ያልዞሩ፣ በራሳቸው የተሞሉ አንድ ቁልል ተራራ ናቸው። በተጨማሪም ሰባት የሚደርሱ ወፍጮ ቤቶች በየገጠሩ አሏቸው። ከደብረ ማርቆስ ጠቅልለው ዐዲሳባ ከገቡም አሥራ አምስት ዓመታቸው ነው። የቀሩት ልጆቻቸው ሁሉ ሴቶች ሲሆኑ ሁሉም አግብተው ደብረ ማርቆስና ባሕርዳር ነው የሚኖሩት። በናቱም ባባቱም ዐይኑ እስኪጠፋ ተሞላቆና ቀብጦ ያደገው ምንተስኖት ብቻ ነው የቤቱ ባለዲግሪና አሜሪካም ኗሪ። በዚህም የተነሣ ማራን ለእንግሊዝ ልዑል የዳሯት ያህል ነው የሚንቀባረሩባት።

ማራና ምንተስኖት የተዋወቁት ደግሞ አልባከርኪ ኒው ሜክሲኮ የሚባል ከተማ በአእምሮ ህክምና ስፔሺያላይዝ ስታደርግ በነበረ ጊዜ ነው። እርሱ ደግሞ እዚያው ዩኒቨርስቲ ኦፍ ኒው ሜክሲኮ በኢንተርናሽናል ደቨሎፕመንት የማስተርስ ዲግሪ ትምህርቱን ገና መጀመሩ ነበር። ለአንድ ዓመት ተኩል ያህል ምንም አበሻ

ያላገኘችው ማራ ድንገት ዩኒቨርሲቲው መጻሕፍት መደብር ውስጥ ምንተስኖትን ስታየው፣ አበሻ መሆኑን ብቻ ገምታ ፊቷ ጥርስ በጥርስ ሆነ። ከዚያም ጠጋ ብላ የሚያወራውን ስልክ ስትሰማ ግምቷ ልክ እንደሆነ አወቀች። አበሻ መሆናቸውን ሲያውቁ ሁለቱም የሚሠሩትን ሁሉ ጥለው እስከ እራት ድረስ አብረው ቆይተው እሷው ቤቱ አደረሰችው። ሁለቱም አበሻ ተርበው ኖሮ በዚያ የተጀመረው ትውውቃቸው ወደ ፍቅር ለመለወጥ ጊዜም አልወሰደበት። ከቤተ ሰብ ርቃ ለማታውቀውና የመጀመሪያ ፍቅሯ ለነበረው ለማራ ሁሉም ነገር ፊንጠዝያ ሆነ። ብዙ ታሪክ ላለውና በዕድሜም ዐሥራ ሁለት ዓመት ለሚበልጣት ምንተስኖትም ዕድሉ የሎተሪ ያህል ነበር። ቆንጆና የቤት ልጅ ዶክተር አግኝቶ ልቡ ስለሰከረ አገር ቤት መጥቶ ሊያገባት የነበረችውን የረጅም ጊዜ ዕጮኛውን የሌለች ያህል ዘጋት። ሁለቱም ትምህርታቸውን እንደጨረሱ ነበር በደመቀ ሰርግ የተጋቡት። ከዚያም ወደ ካንሳስ ሲቲ ሄደው ኑሮ በመጀመር አሁን የሦስት ልጆች ወላጆች ለመሆን በቅተዋል።

ከመጋባታቸው በፊት ግን ሶስቱም ወንድሞቿ ሆኑ እናቷ ምንተስኖትን የማግባቷን ሐሳብ አንቀበልም ብለው ድርቅ ብለው ነበር። ማራ ግን አሻፈረኝ ብላ አግብታው ይኸው አሁን መከራዋን ትበላለች። አንድ ልጅ ከወለደችለት በኋላ የናቱ ቢጤ ጨቅጫቃ ያባቱ ልጅ ማናለብኝ ባይ ሆነ። ቀድሞውንም እንዳልወደዱት አውቋልና ቤተሰቦቿን ደጇ እንዳይደርሱ ብሎ ከቤተ ሰቧም አቆራርጧታል። እነሱም ድሮም አንጀታቸው ያርር ስለነበር የልባቸውን ነግረውት ነው ዐይንህ ላፈር ያሉት። የመጨረሻው ታማሚ ልጅ ከተወለደ በኋላ ጭራሽ እንደ ሰውም አያደርጋት፣ አገሩ አሜሪካ ሆኖበት እንጂ ለመደባደብም ይከጅለዋል።

ካገር አገር እየዞረ በየፖለቲካ ፓርቲው ስብሰባ ላይ ሲደሰኩርና ሲቆራቆስ ከርሞ ብስጭቱን የሚወጣው እሷና ልጆቹ ላይ ነው። በተለይ ለእናቱ ተቆርቋሪ የሆነውን ትልቁን ልጁን ጥሎበት አይወደውም። ብዙ ጊዜ በቀበቶ ይገርፈዋል። ልጁ አባቱን እንዳይጠላ በማሰብ ብትመክረውም ምንተስኖት የሚሰማ አልሆነም። ሁለተኛ ልጃቸው ግን ያባቷ ልጅ ናት፣ እሱም በግልጽ ለሷ ያዳላል። በጣም ተናዶ ካልሆነ በቀር ተቆጥቶአትም አያውቅ። እሷም ለናቷ አስቸጋሪ ሆናለች። የመጨረሻውን ልጅ እንደ ልጁ ታቅፎትም ሆነ ተንከባክቦት አያውቅም። እንዲያውም ኦቲዝም ያለበት ልጅ እንዳለው እንኳ መናገር ስለሚያሳፍረው፣ እሱን ይዘው የሆነ ቦታ እንኳ ሲሄዱ ንጭንጭ ነው የሚለው። ለሊት ተነሥቶ እያለቀሰ አላስተኛ ሲለው ማራን 'ይህንን ልጅሽን ወደዚያ ወስደሽ አባብይው' ማለት ይቀናዋል።

ቤተ ሰቡ ሙሉ በሙሉ የሚተዳደረው በማራ ደሞዝ ቢሆንም፣ ገንዘቡን እንደፈለገ ከማድረግ ግን አይመለስም። በተማረበት ሙያ ሥራ ሊያገኝ ካለመቻሉም ባሻገር ለሌላ ሥራ አሻፈረኝ ብሎ ነው የተቀመጠው። ካለፉት ሦስት

ዓመታት ወዲህ ደግሞ ማራ ወደ ፕሮቴስታንት ቤተ ክርስቲያን ተመልሳ መቀላቀሏና እዚያ አባል መሆኗ ጭራሽ ኤሌክትሪክ አስጨብጦታል። የሱም ሆነ የናቱ ንቀትና ስድብ መንሥኤ አንድም ይህ ነው። ከተጋቡ ጀምሮ ይሄ ነው የሚባል ሥራ ሠርቶ ባያውቅም፣ ኩራቱን የሚቀንስ ነገር አልተገኘም። አሁን ያለውን መንግሥት አምርሮ የሚጠላ ስለሆነ፣ ስለዚህ መንግሥት በጎ የሚያወራ ሁሉ አገር የሸጠ፣ ወገን የከዳ አድርጎ ነው የሚያስበው። በዜግነቱም አሜሪካዊ ከሆነ ብዙ ጊዜ ሆኖታል። ከአገር የወጣው በደርግ ጊዜ ሲሆን በተለይ ባለፉት ስድስት ዓመታት ደጋግሞ ወደ ኢትዮጵያ ተመላልሷል። የሚመላለሰው ቢዝነስ እጀምራለሁ በሚል ቢሆንም የሱ ዋና ሥራ አዲሳባ ካሉና ካሜሪካም አብረውት ከሚመጡ ጓደኞቹ ጋር ሲጨፍሩና የሴት ጭራ ሲከተሉ መዋል ነው። እሱ እንደፈለገው ለመሆን ባለመብት እንደሆነ ቢያስብም፣ በጣም ቀናተኛ ከመሆኑ የተነሣ ማራን ከማንም ወንድ ጋር ቢያያት ሊያብድ ነው የሚደርሰው። ከኬንያ ጀምሮ አገባችኋለሁ እያለ የተጠቀመባቸው ሴቶች ቁጥር ጥቂት አይደለም። ከማራ ጋር አብረው ወደ ኢትዮጵያ ሲመጡ ግን ይህ የመጀመሪያ ጊዜያቸው ነው።

መላኩ የማራ ነገር ሆኖበት እንጂ ምንተስኖትን ጭራሽ ባያገኘው ይመርጣል። ማራም ለምን እንዳገባችው አይገባውም። አንዳንዴ "ጠንቋይ ለራሱ አያውቅም እንዲሉ እሷም እንዲህ አይነቱን በራሱ የተሞላ አእምሮ ቢስ ማግባቷ አይገባኝም።" ይላል መላኩ። አንዳንዴ ደግሞ "እንግዲህ ወይ አከመዋለሁ ብላ በዛው ፍቅር ይዟት ይሆናል የተጋቡት" ብሎ ውስጡ እያረረ ይቀልዳል። የማራን ህይወት የበለጠ ያከበደው የሦስተኛ ልጃቸው ኦቲዝም በሚባል የአእምሮ እድገት መዛባት ችግር ህመምተኛ መሆን ነው። የህመሙ ደረጃ አስከፊ ስለሆነ የሃያ አራት ሰአት ክትትልና ክብካቤ ስለሚጠይቅ ብዙ ጊዜ ካጠገቡ መለየት አትችልም።

እነማራ ቦሌ አየር ማረፊያ ከምሽቱ አራት ሰዓት ነው የደረሱት። ሊቀበሉዋቸው የመጡት የምንተስኖት ወላጆችም "ወደ ቤት እንሂድ" አሉ። ልጆቹ ሁሉ ደክክመው ስለነበርና በተለይ ታማሚው ልጅ ፈጽሞ ስላልተኛ፣ ማራም ከሚገባው በላይ ደክማ ስለነበር "ልጆቹም ደክመዋል እኛም ደክመናል አሁን የሚያስፈልገን እንቅልፍ ነው፣ ስለዚህ ወደማረፊያችን ነው የምንሄደው።" ብላ እቅጩን ነገረቻቸው። በንዴት የጠፋት የምንተስኖት እናት፣ "ስማ አንተ እሷ ከፈለገች ሂዳ መጋደም ትችላለች አንተ ግን ቤተ ዘመድ እየጠበቀህ ስለሆነ ከኛ ጋር ነው የምትሄደው።" አሉ እየተቆናጠሩ እንዲያግዟቸው ወደ ባላቸው እያዩ።

አባትዬው ትንሽ ዝም ብለው ከቆዩ በኋላ፣ "ማርዬ ... ቤተ ሰቡ ሁሉ አፉን ከፍቶ እየጠበቀ ነው። በርግጥ ምንም ጥያቄ የለውም ድካሙ። ግን ያው አንዳፍታ እኮ ቀመስ ቀመስ አርጋችሁ ትሄዳላችሁ" አሉ አባትዬው ረጋ ባለ ድምፅ።

"አባባ ይቅርታ ያርጉልኝ እኔ ወላልቄያለሁ ምንም አልችልም። ባይሆን በቃ እንደሱ ከሆነ ሁለቱን ልጆች ይዞ ምንተስኖት ከናንተ ጋ ይሂድና ረጋ ብሎ

ይምጣ። እኔ ይሄኛውን ይዤ ቶሎ ላስተኛውና ባይሆን ነገ ጠዋት ሁላችንም አብረን እንምጣ" አለች ትግሥቷን ሳትስት።

"ዘመድ ምን ይላል ግማሽ ቤተ ሰብ ይዘን ስንሄድ፣ አንተ ምንተስኖት እንደ አትልም እንዴ?" አሉት እናትዬው በቁጣ እያዩት። ምንተስኖት የማራን ትክክለኛነት ስላወቀ እናቱን ምን አድርጎ ማብረድ እንደሚችል ግራ ገብቶት ሲቁለጨለጭ፣ አባቱ ከዘራቸውን እያወናጨፉ፣ "ምን ትላለች ይቺ ... የምን መንጣጣት ነው... ዝም በይ ወዲያ... አታይውም እንዴ ሕፃኑ እንዴህ እየረመኸ ... መከራዋን ሲያበላት ... ደግሞ እሷ እምቢ አላለች። እሺ ልጄ ማራ... ሁላችሁ ብትመጡ ደስ ይለን ነበር፣ ግና ልክ ነው ያልሽው። ምንትዬና ልጆቹም ቶሎ ይመጣሉ። ዘመድ ሰላም ብለው።" አሉና የመጨረሻ ብይናቸውን ሰጡ። ከዚያም ጠጋ ብለው፣ "አይዞሽ ልጄ በርቺ ነገ እንጫወታለን አሁን ግቡታችሁ ዕረፉ" ብለው የሚያለቅሰውን ልጅ ራስ አባብሰው ዞር ሲሉ ሁሉም በየፊናው ተበታተነ።

እነማራ ከጥቂት ቀናት በኋላ እንቅልፋቸውም እየተስተካከለ የዲሳባንም አየር እየለመዱት ነው። ምንተስኖትም አገር አልበቃ ብሎታል። አሁንማ በቃ ከጓደኞቹ ጋር ከከተማ እየወጣ አድሮ መምጣት ይዟል። ቤተ ሰብና ታማሚ ልጅ ያለው ቀርቶ ትዳር ያለውም አይመስል። ከአሜሪካና ከአውሮጳም ወደ አገር ቤት ገብተው መኖር የጀመሩ ጓደኞቹ ጋር አገር ምድሩን ሲያብጠለጥሉ 'አበሻን' ሲረግሙና ያለውን መንግሥት ኀጢአት ሲከምሩ ነው ውለው የሚያመሹት። ከማራ ጋር አልጋም ከለዩ ይሄው ስድስት ወር ሆኖአቸዋል። እሱም ይህን እንደፈለገው ለመሆን እንደተሰጠው የምስክር ወረቀት ቆጥሮታል። አዲሳባ ሲመጣ እርሮ አይቀመጥም፣ እንዲያውም ታስሮ እንደተፈታ ሲዘል ሲቀብጥ ነው የሚከርመው። ይህንን ማራም ሙሉ በሙሉም ባይሆን ታውቃለች። እሷም ነገሮች ጋብ ሲሉላት ከነመላኩ ጋር ወጣ ወጣ እያለች ሀገር ማየት፣ አዳዲስ የተከፈቱ ቤቶችን መጐብኘት ደስ ይላታል። ዘመዶቿ ቤትም ልጆቿን ይዛ ትሄዳለች።

ሁልጊዜም ለመሄድ ታስብ ስለነበር መላኩ አማኑኤል ሆስፒታልን ወስዶ አስጎብኝቷታል። ያየችው ነገር ልቧን ነው የሰበረው። አሜሪካ ለተማረ ሰው በርግጥም ልዩነቱ የማታና የቀን ያህል ነው። በመጀመሪያ ሆስፒታሉ መርካቶ ውስጥ መሆኑ የሚፈጥረው ጭንቅንቅና ውጥረት ደጎና አእምሮንም ይፈታተናል። የቤቱ አሠራርና የበሽተኞቹ መኝታ ክፍል፣ እፍግፍግ ማለቱ፣ ያለው የበሽተኛ ቁጥርና የጤና ባለሙያው መጠን ሁሉም ነገር ነፍሷን ጭቁን አድርጎት ነው የተመለሰችው። ከሁሉም በላይ ደግሞ ይህ የአገሪቱ ብቸኛ የአእምሮ ህክምና ሆስፒታል መሆኑ ራሷን ነው ያዞራት።

እሷ በምትሠራበት አገር ባንድ ሆስፒታል ውስጥ ያለውን የአእምሮ ህክምና ዶክተር ቁጥር ያህል እዚህ በሀገሪቱ ውስጥም እንደሌለ ስታውቅማ ነገሩ

የባሰ ዘገነናት። ከዚያም የሆስፒታሉን ዳይሬክተርና የክፍል ኀላፊም አገኘቻቸው። እስካለችም ድረስ በማስተማርና በምትችለው ለማገዝ ተስማምተው ተለያዩ። ጉዳዩ ከግቢው ከወጣችም በኋላ ፈጽሞ ሊለቃት አልቻለም። እሷ ደግሞ የሕፃናት አእምሮ ስፔሻሊስት ስለሆነች የሕፃናቱማ ጉዳይ ገና ተመልካችም እንዳላየው ሆኖ ነው የተሰማት። ስለ ኦቲዝም ህክምና ጠይቃ እንኳ ህክምናውን የሚሰጥ ማዕከል ቀርቶ ህመሙንም በደንብ ተረድቶ በሰዓቱ ለቤተ ሰብ በትክክል ማሳወቅ የሚችልም ብቁ ባለሙያ እንደ ልብ እንደማይገኝ ተረዳች። ይህም ታማሚ ልጅ እንዳላት እናትና እንደስፔሻሊስት ሃኪም ትልቅ ሸክም ፈጠረባት። እዚህ አገር ብትኖር ልታመጣ የምትችለውን ለውጥ ስታስብ ደግሞ የተስፋ ጭላንጭል ታያት።

በሚቀጥሉት ቀናት ውስጥ የዩኒቨርሲቲውን የአእምሮ፣ የነርቭና የሕፃናት ህክምና ክፍሎች በማናገር የሁለት ቀን ሴሚናር በኦቲዝምና ተያያዥ የአእምሮ እድገት መዛባት ህመሞች ላይ አጭር ሥልጠና እና በሬድዮና በቴሌቪዥንም ቃለ መጠይቅ ሰጠች። ባሏ አካኪ ዘራፍ አለ እንጂ የራሷን ልጅ ይዛ በቲቪ እያሳየች ነበር ሕዝብ ማንቂያ ትምህርቱን ልትሰጥ ያሰበችው። እዚህ አገር እንደዚህ በፍጥነት እያገኘችው ያለው ዕውቅናና ተሳትፎ ምንተስኖትን ውስጥ ውስጡን ሳይበላው አልቀረም። ባባቷ ትግሬ መሆኗን ስለሚያውቅ አንዳንዴ ወያኔ ሆነሽ አረፍሽው እያለም ብስጭቱን ግልፍ እያለው ያሰማል። እሷ ከቁብም አትቆጥረው። በተናደደ ቁጥር ሁሉ እነሱን በመስደብ ስለሆነ ቁጣውን የሚያበርደው። እሷ ግን በየመንገዱ ላይ ጨርቁን ጥሎ ካበደው ጀምሮ በየቤቱ ታምሞ ቤተ ሰቡ ምን ማድረግ እንዳለበት ግራ ገብቶት እስካለው ድረስ አንድ ነገር ማድረግ እንዳለባት ነው ውስጧን የተሰማው። ለመሄድ አንድ ሁለት ሳምንት ቢቀራቸውም ጊዜውን ለማስረዘምም አስባለች። ለምንተስኖት ግን አልነገረችውም። እሱ ምን ጨነቀው! እዚያም መጨፈር እዚህም መጨፈር።

ደብረ ዘይት ከልጆቹና ከነመላኩ ጋር ውለው በጊዜ ገብተው መላኩ ከልጆቹ ጋር ሲጫወት ማርቆስና ግራ ደግሞ ሶፋው ላይ ቁጭ ብለው እያወሩ ነበር። ያለወትሮው ምንተስኖት ዛሬ በጊዜ ነበር የገባው። ሁሉንም ሰላም ካለ በኋላ ፊቱን አጨማዶ፤ "ማነው ይሄን የጴንጤ ነገር የሚያዘፍነው ባካቹ። በናትሽ አቁሚው ወይም ቀይሪው።" አለ።

ነገር እንደፈለገ ግራ ገብቷታል። በዚህ መሃል መላኩ ተነሥቶ ሙዚቃውን እያጠፋ "ይቅርታ የጴንጤ ስለሆነ ነው ወይስ መዝሙር ስለሆነ ነው የሚያስጠላህ?" አለው ለስለስ ባለ ድምፅ።

"ዩ ኖው ... ጴንጤ ሲባል ግብዝ ... ናቸው። ደግሞ የፈረንጅ አሻንጉሊት

ናቸው..ከዚያ ትንሽ ብር ይልኩላቸዋል እዚህ በቃ አገር ያጠፋሉ። የእኛ ባህል ምናላቸው እሺ? በናትህ ተወኝ ... እኔ ልቅሶ ነው የሚመስለኝ። ነገረ ሥራቸው ሁሉ አያምረኝም። ለማያቅሽ ታጠኝ አለ ያገሬ ሰው ... ቅኝ አገዛዝ አልሠራ ሲላቸው አሁን ደግሞ የሰው ባህል አጥፍተው የዚህን ደሃ ህዝብ አእምሮ ሊቆጣጠሩ የፈጥሩዋቸው አሽቃባጮች ናቸው። እንድያውም እኔ ሃይማኖት ሲባል አይመቸኝም ... የደካሞች ምርኩዝ፣ የሕዝብ ማደንዘዣ ዕፅ ነው። ሁሉም ያስጠሉኛል..." አለና አንዱ ሶፋ ላይ ዘፍ አለ የቲቪውን ሪሞት በእጁ ይዞ።

ሙግት የለመደው ስሉ የመላኩ አእምሮ በየትኛው አቅጣጫ እንደሚሄድ ትንሽ አሰቦ፣ "ስለዚህ ችግርህ ሃይማኖታዊ ሙዚቃ ላይ መሆኑ ነው ወይስ የምዕራባውያንን ባህል ማንጸባረቁ ላይ?" አለ አንድ ባንድ ራሱ የተናገራቸውን ምክንያቶች እየመዘዘ ሊሞግተው።

"ሁለቱም ... ሰዎቹ ራሳቸውም ለእኔ ችግሮች ናቸው። ሰብስቦ አንድ ቤት አጉሮ መጨረስ ነው መፍትሔው" አለ አሁንም ድምፁን አግሎ። ግራ መላኩ እንዲተወው ባይኗ ነገረችው። ቢገባውም ሊተወው አልፈለገም።

"አሁንም አልገባኝም ... አንድ ባንድ ብታስረዳኝ ደስ ይለኛል። በነገራችን ላይ እኔም ጴንጤ ስለሆንኩ ያልከው በቀጥታ ይመለከተኛል። ልክ ከሆንክ ደግሞ ማወቅ እፈልጋለሁ። ዝም ብለህ በሌላ ነገር ተናደህም ከሆነ መተው እችላለሁ" አለ መልስ እየጠበቀ።

"በናትህ መላኩ ... ምናርግ ነው የምትለኝ .. አሁን ያልኩት ግልጽ አይደለም? ለምን አንተን እንደ ሰደብኩ አድርገህ ታቀርበዋለህ? እሺ ምኑን ነው ማስረዳህ። ራሴን ኮ ግልጽ አድርጌ የተናገርኩ መሰለኝ። እንደ ስድብ ከመሰለህ እንደዚያ ማለት አይደለም። ሰው ሐሳቡን መግለጽ አይችልም ማለት ነው እዚህ አገር" አለ መውጫም እየፈለገ በተወሰነ መጠንም የተናገረው እየጸጸተው።

"አይ እኔ ተቀይሜ ምናምን አይደለም። እኔም ሐሳብን በመግለጽ አምናለሁ። ግን መዝሙሩን የጠላኸው ሃይማኖታዊ ስለሆነ ከሆነ ለምሳሌ፣ ከኦርቶዶክስ መዝሙር ጋር ችግር ያለብህ አትመስልም። የራሳቸው እያለላቸው ስላልክ ማለት ነው። እናም ሳስበው ሃይማኖትን በድፍኑ የምትጠላ ዐይነት ሰው አትመስለኝም። የሌላ ሰው ባህልና የምዕራባውያን ሙዚቃ መሆኑም ከሆነ ያስቆጣህ አሁንም ለኔ ይጋጭብኛል!" ሲል፣

"ምኑ ነው የሚጋጭብህ መላኩ? ልክ እኮ ነው፤ እስኪ አስበው ሁሌም እኮ

የራሳችን ስንት ውብ ነገር እያለን መጀመሪያ የራሳችንን ያስጠሉንና እኛ ስንጥለው ወስደው አሽገው መልሰው ለኛው ይሸጡልናል። ድሮውንም አፍሪካን፣ ኢንዲያን፣ ደቡብና ሰሜን አሜሪካን በዚሁ በሃይማኖት ከለላ አይደለም አንቀው ስንት ዘመን የበጠበጡን? እሺ ይሄስ ውሸት ነው?" አለ የማይረቃ ነጥብ እዳቀረበ በመተማመን፡፡

"ያልከውን አልቃወምም፡ ሃይማኖትን ከማንኛውም ነገር በላይ ሰዎች የራሳቸውን ፍላጎት ለማስፈጸምና ኀይላቸውን ለማንሰራፋት በተሳሳተ መንገድ ተጠቅመውበታል። ይህ ግን የአውሮፓ ፕሮቴስታንት እምነት ብቻ ሳይሆን፣ ካቶሊኩም በደቡብ አሜሪካ፣ እስላሙም በሰሜን አፍሪካና መካከለኛውን ምሥራቅና እሲያን ሲቆጣጠር፣ እዚሁ አገራችንም ቢሆን እስከ ቅርብ ጊዜ ድረስ በኦርቶዶክስ እምነትም ቢሆን ያው ስሕተት ተሠርቶ ያውቃል። በብዙ ሚሊዮን የሚቆጠሩ ሰዎች በሃይማኖት ጦስ ሕይወታቸውን አጥተዋል። ሕዝቦችም ክብራቸውን ተገፈዋል። ዛሬ የእኛ ብለን የምንዋደቅለት ሃይማኖት ምናልባት ከተወሰነ ትውልድ በፊት የኛ አባቶች በሞትና በሕይወት ትንቅንቅ ውስጥ ሆነው በግድ የተቀበሉት ሃይማኖት ሊሆን ይችላል። ደግሞ መርሳት የሌለብን ነገር ከምንም ይልቅ በሃይማኖት የሰዎች ቁስል መፈወሱን፣ ችግረኞች መረዳታቸውን፣ ኅብረተ ሰብ ከቀውስና ከዝቅጠት መዳኑን ማወቅ ያለብን መሆኑን ነው። ዛሬ የብዙ አገሮች ሕጎች እንኳ ምንጫቸው ሃይማኖት ነው። ለሃይማኖት ግድ የሌላቸው እንደሆኑ የሚሰብኩን ሰዎች እንኳ ሃይማኖት የለሽነታቸው ያለሃይማኖት አይቆምም።" ሲል ሁሉም ጸጥ ብለው ይሰሙት ነበር።

ምንተስኖትም ተረጋግቶ ማዳመጡን ቀጥሎ መላኩ ሲያቆም "መሌ አንተ ካልከው ጋር እኮ ችግር የለብኝም ልክ ነህ። ግን ለምን እንደማታውቅ ትሆናለህ? እኔኮ አውቃለሁ በጣም ብዙ ግብዝ ሰዎች... መፈጠርህን የሚያስጠሉህ ... በሃይማኖት ስም የሚነግዱ፣ አገር የሚሸጡ... በቃ ኅሊናቸውንም በጨው አጥበው የበሉ... እሺ ውሸቴን ነው?"

"ፈጽሞ አይደለም። እኔም አውቃለሁ። ግን የውልህ እስኪ አስብ አንተ አሁን የምትሰማው ዘፈን ባህላዊ ብቻ ነው? ራፕ ካንትሪ ሮክ አትሰማም? ውስጡ ምንድነው በብዛት ያለው? በቃ ቲቪያቸውን ፊልማቸውን ሌላው ቀርቶ የተማርከው እዛው እነሱ አገር አይደለም? ስለዚህ አንተ ዋሽራ ገብተህ ቅኔ መማር ነበረብህ ወይስ በራፕ ፋንታ ፉከራ ማዳመጥ አለብህ? ለምንድነው መንፈሳዊ ሲሆን ነገሩ በሌላ ዐይን የሚታየው? እንዲያውም እኮ እየው ... ይሄን መጽሐፍ ቅዱስ፡ እሱንስ የነሱ ነው የምትለው? አውቃለሁ፡ ለምሳሌ፣ ህንዶች 'እንግሊዞች አገራችን መጽሐፍ ቅዱስ ይዘው መጥተው ሰጡንና ጸሎት አስተማሩን። ለመጸለይ አቀርቅረን ስንነሣ እነሱ መሬታችንን ወሰዱ፣ እኛም ከመጽሐፍ ቅዱሳቸው ጋር ቀረን' ይላሉ። ስታየው ያው! ያስብላል። ግን ያን ሁሉ ሚሊዮን ህንዳዊ ምን ህንዳዊ ብቻ 'በእንግሊዝ ግዛት ፀሐይ አትጠልቅም' እስኪባል ድረስ ዓለምን ለስንት ጊዜ የገዙት በመጽሐፍ ቅዱስ እያታለሉ ነዋ? እስኪ አስብ ክርስቲያን እንኳን ያኔ ዛሬም ህንድ

ውስጥ ጥቂት ፐርሰንት ነው። እንግሊዞች ደግሞ የገዙት ሁሉን ክርስቲያን አርገው አይደለም። ዐረቡን እሲያዊዉን አፍሪካዊዉን ነው እንደ በግ ሲነዱት የነበረው። በአስተሳሰባቸው ስለበለጡን ነው። ሮምና ግሪክ ዓለምን ሲገዙ እኮ ክርስትና አልነበረም። በሃይማኖትም አይደለም። ሰው ሰውን የሚገዛው በአእምሮው ሲበልጥ ነው። አሁን ለምሳሌ የቻይናን መንግስት ሃይማኖት የለሽ ልንለው እንችላለን። ያለምንም ሃይማኖታዊ አጀንዳ ይሄው ቀስ በቀስ ዓለምን እየጠቀለለች ነው። እኛ አሁንም የምዕራባውያንን ሃይማኖት ስንሰድብ፣ ነገ ደግሞ ያለሃይማኖት የምሥራቃውያን የኢኮኖሚ አሽከር እንዳንሆን ያስፈራል። ብዙ አወራሁ መሰል ግን እስኪ ጠይቅ ራስህን ለምንድነው መዝሙሩን የምትጠላው? ይሄንን ያህል እስኪያገሸግሽህ ድረስ?" ብሎ ከጠረጴዛው ላይ የተቀመጠውን ውሃ ፉት አለ።

"ሊሆን ይችላል መሌ .. ግን በቃ እኮ ተስፋ ነው የሚያስቆርጥህ... አለ አይደል.. መንገድ ላይ ይዞ አንዱ ይነዘንዝሃል፡ ... ሌላው ከድኻ በሰበሰበው ገንዘብ ሲንደላቀቅ አይተህ ይቀፍሃል፡ ... አንዱ ደግሞ እፈውስሃለሁ ብሎ አበሳህን ያሳይሃል፣ ሲሻው በቲቪ ፌክ ነገር እያሳየ ከመድረክ ጀርባ ይሥቅብሃል ... ዘዴው ሲያልቅባቸው ደግሞ ... የፈረደበት የአፍሪካ ጥቁር ድኻ ሕፃን አለ፣ ከሆነ ቦታ ቅንጪው እየበሉ ፊልም ይቀርጹና፣ በልጅ ሠላሳ ብር በወር እርዱ እያሉ በሌለ ልጅ ስም የውሸት ደብዳቤ እያጻፉ በሰው ይነግዳሉ። ስንቱን ልንገርህ ይሄ ታዲያ ሃይማኖትን አያስጠላህም? አሁን ይሄ የርዳታ ድርጅት ሁላ ... በናትህ አጭበርባሪ ብቻ ነው የተሰበሰበው። ታውቃለህ እኔ ኢንተርናሽናል ዴቨሎፕመንት ስማር ነው ... ይሄ በጎ አድራጎት ምናምን እየተባለ የሚለፈፈው ሁሉ ያስጠላኝ። ንግድ ነው። አሁን ማነው ያ የናንተ ሰባኪ ማነው ስሙ እንኳን? ... ያ ፈውስ ሁሉ የውሸት ነው ሚመስለኝ። ደግሞ ስንት አውሮፕላን ነው ያለው አሉ። አንተ ግን የተማርክ ሆነህ እንዴት ነው እንደዚህ እንደ በግ የምትነዳው?" ብሎ ሶፋው ላይ ደገፍ አለ።

"ምንቴ ያልከው ሁሉ እኮ ውሸት አይደለም። የምትለው ሁሉ ግን እውነት ነው ለማለት አዳጋች ነው። ድምዳሜህን የወሰድከው ክፉ ክፉውን ሰብስበህ ባገኘኸው የተንሻፈፈ መረጃ ላይ ተመሥርተህ ነው። ዋናው ጥያቄዬ ግን ለምንድነው ክፉ ክፉውን ብቻ ለማየት የመረጥከው? ነው። እመነኝ ምክንያት አለህ። ወይ የምትሸሸው ነገር አለ ወይ ደግሞ ያልሻረ ቁስል አለህ። ሌላው ግን አብዛኞቹ ያነበብካቸውና የሰማሃቸው ነገሮች አስተሳሰብህን ወደ አንድ አቅጣጫ ያጠዙብህ ይመስለኛል። ለዚህ መፍትሔው ምን መሰለህ? ለምን ከመሄድህ በፊት አንዳንድ ደኅና ነገርን የሚሠሩ የበጎ አድራጎት ድርጅቶችን፣ ደግሞም በጣም ችግረኛ ሰፈር ውስጥ የተሰሩ ጥሩ ጥሩ ሥራዎችን አታይም? እኔም የምሠራባቸው ሌሎችም አሉ። ፈቃደኛ ከሆንክ። ሌላው ግን ይሄ ሁሉ ችግርና ማጭበርበር መኖሩ የሆነ ጥሩ ነገር ሊገኝበት የሚችል ነገር ስላለ አይመስልህም? ማለቴ ገንዘብ በሌለበት ቦታ ሌባ፣ ሥጋ በሌለበት ቦታ እኮ አሞሮች አይሰበሰቡም። ታዲያ ለምን ሌቦቹንና አሞሮቹን ስላየን ሥጋውንና ገንዘቡን እንረግማለን? ይልቅስ

ትክክለኛውን ነገር በማድረግ ምሳሌ መሆን ነው እንጂ" ብሎ ዝም አለ፡፡

በጣም ቀዝቀዝ ብሎ ምንተስኖትም "ሪሊ ብታሳየኝ ደስ ይለኛል። ባይ ባይ ያን ያህል ከመዝሙሩ ጥል ኖሮኝ አይደለም እንዳልኩህ ብዙ የሚያናድደኝ ነገር ስላለ ነው። ሌላው ደግሞ እንደዚህ እኮ ቁጭ ብሎ ጤነኛ ውይይት የሚያደርግም የለም። በቃ አንተ ሰይጣን እንደሆንክና ደንቆሮ መጽሐፍ ቅዱስም የማይገባህ አድርገው ራሳቸውን ሰማይ ሰቅለው ነው የሚገጥሙህ። ያ ደግሞ የባሰ ያናድድሃል። አሁን አንተ ያልኩትን ሁሉ በደንብ መስማትህ ራሱ በቂ ነው። ሌላው ደግሞ እኔ ያልኩህን ተጋትልኝ ብለህ ጉሮሮዬን አላነቅኸኝም። ገባህ? ነጥብህን ተናግረህ ፍርዱን ለኔ ተውክልኝ። ይቅርታ ደግሞ በጣም ተናድጄ ስለነበር አንተንም እንደ በግ ትነዳለህ ስላልኩ። በጣም ነው ልቤን የመለሰከው። ሌላው ቀርቶ ቴፑን ቶሎ ብለህ አጥፍተህ አልገባኝም አስረዳኝ ብለህ ስትጀምር እንዴት እንዳሳፈርከኝ አታውቅም። ልክ ያን ጊዜ ነው ልቤን የከፈትከው።" አለ ቀደም ሲል የነበረው ቁጣውና መነፋፋቱ ፈጽሞ ጠፍቶ። "እንዴት ነው ማሬ ራት የለም እንዴ ዛሬ?" አለ አሁንም ረጋ እንዳለ በዛውም ከገባበት ማጥ ለመውጣት ይመስል ራት ከጓደኞቹ ጋር መብላቱንም ረስቶ።

"ኧረ ዝግጁ ነው። እስኪ ንገራቸው እንዲያቀራርቡ" አለች ባሏን። እሷም ላዩዋ ላይ የተኛውን ልጅ ለማስተኛት ለመነሣት እየሞከረች።ከተቀመጠበት በፍጥነት ተነሥቶ ምንተስኖት ልጁን ተቀብሏት ወደ መኝታ ቤት ይዞት ሲሄድ ተከትላው እሷም ሄደች። "ዛሬ እንዴት ነው?" አለች በሆዷ። ለነገሩ ደስ ባለው ቀን ምንተስኖት እንደ ሰሙ ነው።

እራት እየበሉም ማሬ በጣም እንደገረማት ነበር። እንደዚህ ልብ ሰጥቶ ሰውን ሲያዳምጥ፣ በሙግት ጀምሮም በምስጋና ሲጨርስ አይታው አታውቅም። ለራሷም ብዙ ነገር ነው የተማረችው። ከእራት በኋላ የነበረው ጊዜ መግግቅና መቃለድ የበዛበት ነበር። መላኩም ወደ ሌላ አከራካሪ ጉዳይ እንዳይገቡ በዘዴ ሲከላከል ቆየ፡፡ ሁሌም ከባድ ጉዳይ ከተወራ በኋላ ሰዎች ነገሩን ለራሳቸው እንዲያብላሉት ዘና የሚያደርግ ነገር ማውራት ይወዳል። ምሽቱ እንዳማረበት አለቀ። ምንተስኖት ከመጣ ዝም ብሎ የቆየው ማርቆስም ራት ላይ ትንሽ ተጫውቶ ወደ አምስት ሰዓት አካባቢ መላኩ ቤት ሊያድሩ ሄዱ።

"ስማ እንጂ፣ አንተ ትእግሥቱን ሰጥቶሃል... ዋው!... እኔማ ውጣ ውጣ ነበር ያስባለኝ። ግን እኔ የምለው ይቺን የመሰለች ወርቅ ልጅ ምን ስታደርግ ነው ከዚህ ... ምን እንደምል አላውቅም... ከሱ ጋር የተጋባችው በናትህ? የሚመከራት ዘመድ አልነበረም? በቃ እኮ ዓለም ሁሉ በሱ ዙሪያ የምትዞር ሚጢጢዬ ሉል ነው የምትመስለው። እኔ እንዲያውም አንተ ያው በመላኩኛህ ስላበርደከው ነው እንጂ ... የሆነ ነገር ሁሉ ልል እችል ነበር። በሰው ቤት ብዬ ያው ዝም ማለቴን መረጥኩ እንጂ" አለ ማርቆስ በረጅሙ ተንፍሶ ከግቢው ውስጥ ሲወጡ።

"ምን ታደርገዋለህ? ያው እምቢ አሻፈረኝ ብላ ነው ቤተ ሰብ እንኳ አስቸጋሪ ሰው እንደሆነ ተረድተው ተይ ብለው ነበር። አሁንማ ጭራሽ ከቤተሰቦቿ ሁሉ ነው እኮ ያቆራረጣት። ምን ማድረግ እንደሚቻል ... አላውቅም። እሷም ድክም ያላት ነው የሚመስለው። በቀደም በቃ ከሁለት ሰዓት በላይ ነው ያለቀሰችብኝ።" አለ መላኩ ወደ ዋናው አስፋልት እየገቡ።

"ስንቱ መሬት የሆነ ወንድ ደግሞ ጅራፍ የሆነች ሚስት አግብቶ በምላስ ቀብቶ ሲለጠለጥ ይኖራል። ለዚህ ያችን ስንክሳርህን ነበር መዳር።" ብሎ ውስጡ እየተናደደ የለበጣ ሣቅ ሣቀ።

"አንተ ልጅቷ ምናረገችህ? እሷም የራሷን ድርሻ ጅራፍ ተቀብላ ይሄው በዚህ ዕድሜ ተፋታ መከራዋን እያየች አይደል? ደግሞም በጣም የምትወዳቸውን እናቷን አጣች፣ አታሳዝንህም?" አለ መላኩ። ማርቆስ ለስንክሳር ያለው አመለካከት ለምን እንዲህ በጥላቻ እንደተሞላ ሊገባው አልቻለም።

"የውልህ ሰው ማለት ማራ፣ ሰሎሜ እም ... ደግሞም ማንች ያቺ ቢሮህ የምትሠራው ያንተ ረዳት ፎዚያ ... በቃ! እኔ የምለው ማራ ግን እስከ መቼ ነው እንደዚህ የምትኖረው በናትህ? ሥራ የምትሠራው እሷ፣ ልጅ የምታሳድገው እሷ... በዚያ ላይ የትም ሲዘል መጥቶ እንደፈለገው ይጨፍራል። የሆነ ነገርማ መደረግ አለበት።" ብሎ መላኩ ላይ አፈጠጠበት እሱ መፍትሔ እንዳለው ሁሉ። ማርቆስ ሰው ሲወድም ለብቻው ነው። ጥሩ ሰው ሲበደል ሲያይ የሚያደርገውን ነው የሚያሳጣው።

"እስኪ እናያለና። እኔ ምልህ ብራዘር እንዴት ናቸው? ባለፈው ያልከኝ ፕሮጀክታቸው እንዴት ሆነ?" አለ ተቋራጭ ሆነው የሚሠሩት የማርቆስ ትልቅ ወንድም፣ ከተቆጣጣሪ መሃንዲሱና ከክልል ባላሥልጣናት ጋር በገንዘብ ኀይል ደጋግፈውት የቆየው ፕሮጀክት፣ ከፍተኛ የገንዘብ እጥረትና ብክነት ተገኝቶበት መንግሥት ምርመራ እያደረገበት እንደነበር ነግሮት ስለነበር።

"እኔንጃ ባክህ መሌ። ሰው የሚነግራቸውን አይሰሙም። ሁሉን የሚያውቁ አርገው ነው ራሳቸውን የሚያዩት። ሁሉን በሰውና ባቋራጭ ነው የሚሠሩት። በገንዘቡ ይቦርቁ ይቦርቁና ማጣፊያው ያጥራቸዋል። ከሁለት ዓመት በፊት ከኔ ጋር የሌለ ጸብ ነበር የተፈጠረው። ለልጆቹ ቤት ገዛ። ሰው እንዴት ነው ገና አምሳ ፐርሰንት እንኳ ባልተጠናቀቀ ፕሮጀክት ብር ዐይን የሚያጭበረብር ስርግ ሼራተን ደግሶ ማርሴዲስ መኪና ስጦታ የሚሰጠው። ለሌላው ሀብታም ስለሆኑ ይመስላል። አየህ እኔ አውቃለሁ ጉዳቸውን። ካቅም በላይ ፕሮጀክት ይወስዳሉ። ፕሮጀክቱን ለማሸነፍ ገና ስራው ሳይጀምር ብሩን ባካፋ እየዛቁ ላጫራቾችና ተቆጣጣሪዎች ለመስጠት ይስማማሉ። ከዚያ ማጣፊያው ሲያጥራቸው ሌላ ፕሮጀክት ይወስዳሉ። ገባህ አሁን እሱ ሰባት ፕሮጀክት አለው። ጓደኞቹንም ስለማውቃቸው እኮ ነው።

ታውቃለህ ሲንኮማለሉ የሆን አዋቂና ባለጸጋ ይመስላሉ። ግን ገባህ በድኻው ሕዝብ ስም በብድር የሚመጣውን ብር ከጓሮ እንዳጨዱት ሁሉ ይዘሩታል። ... በናትህ ተወኝ ያናድደኛል።"

"አንተ ግን ቻሌንጅ ልታረጋቸው ሞክረህ ነበር?" አለ መላኩ ምን ማለት እንዳለበት ስላላወቀ። "ወይ ቻሌንጅ? እነሱ ያደርጉሃል እንጂ። ባለፈው ብዙ ኮምፒውተር ተይዞብኝ ሊረዳኝ ፈለገ ትልቁ ወንድማችን፣ ያው እሱ አስመጪና ላኪ ምናምን ትልቅ ድርጅት አለው አይደል? ደግሞም ብዙ ሰው ያውቃል። ሚስቱም የነሱ ሰው ናት። እና እንዴት ነው የምትረዳኝ? ብለው፣ "ኮኔክሽን ነው ዋናው። ብሎኑን መፍቻ ብቻ ነው የሚያስፈልገው።" ብሎኝ ጭራሽ እኔን ከሰው ሊያስተዋውቀኝ፣ እንደማላውቀው ሁሉ የነሱን የተግማማ መንገድ ሊያሳየኝ ይዞኝ ሄደ። እኔም እቅጩን ነግሬያቸው ወጣሁ። ሥራ እንጂ ሌብነት እንደማልፈልግ። ሰዉ እኮ በቀላሉ ገንዘብ ያገኘ እየመሰለው ጭንቅላቱ ውስጥ አንጎል ሳይሆን ጥጥ ነው ይዞ የሚዞረው። እንደ አቋራጭ አእምሮን የሚያቀጭጭ፣ እንደ ጉቦም የሰዉን ነፍስ የሚያሳድፍ አስቀያሚ ነገር እኮ የለም። ደግሞ የተማረውም፣ ሀብታሙም ሁሉ እንደዚህ ከተጨመላለቀ አገር እንዴት ነው የሚለወጠው?" አለ ማርቆስ ስሜቱ ሳያስበው የበለጠ እየጋለ።

"እና ግን ምን ሆነ ታዲያ ጉዳዩ?"

"እኔንጃ በናትህ... መስማትም አልፈልግም አንዳንዴ ... እንደሆነ ሆኖ ተርመጥምጦም ይወጣ ይሆናላ። እኔ ጋ ደውሎ ነበር። ነግሬዋለሁ እኔ እንድሳተፍ ከፈለገ፣ ከሥር ከመሠረቱ የተበተቡትንና ያጨመላለቁትን ነገር ሁሉ ማስተካከል ብቻ እንደሆነ መፍትሔው አለበለዚያ እንዳያናግረኝ ነው የነገርኩት።" በጣም ተናድጄ ነበር መሰለኝ።

"ከባድ እኮ ነው፣ ወንድምህ ስለሆነ ምን ማድረግ ይቻላል? ማለቴ ... ቆርጠህ አትጥለው" አለ መላኩ ግራ ገብቶት፡፡

"የውልህ መሌ እኔ መጀመሪያ የራሴን ኑሮና ቢዝነስ ከዚህ ቆሻሻ መጠበቅ ነው ሥራዬ። ወደፊት ግን እኔ ጥሩ ምሳሌ መሆን ከቻልኩ በኋላ ወንድም፣ ጓደኛ፣ ምናምን የሚባል ነገር የለም። መጀመሪያ እንዲለወጡ የምችለውን አደርጋለሁ። ከዚያ በኋላ ግን የሥራውን ማግኘት አለበት ሁሉም። የትውልድን ሀብት እየመጠመጠ ከሚኖር ... አይ ዶኖ .. የውልህ ኮረፕሽን ሰው የፈጠረው ርካሽና አጥፊ አኗኗር ነው። እኛ ደግሞ ራሳችንን ከሱ ካጸዳን በኋላ አገርንም የማጽዳት ሥራ አለብን። በተገኘበት ቦታ መኮነንና መጋለጥ አለበት። አይገባኝም ለምን ሰው ራሱ ተጨመላልቆ ሌላውን ለማጽዳት ሳሙና ፋብሪካ እንደሚከፍት። ኮረፕሽንን ሁሉም ሰው ራሱ ላይ ሲያየው ሊጸየፈው የሚገባ የአመለካከት እድፍና

አስቀያሚ የአስተሳሰብ ትውከት እንደሆነ እንዲያውቅ ማድረግ አለብን።"

"እስማማለሁ፣ ግን እኮ ነገሩ በባህልና በፖለቲካ ውስጥ ያለውን ሥር መስደድና የሚጠቀሙበትንም ሰዎች ጉልበትም መርሳት የለብህም። ለዚህ ይመስለኛል ሰው ሁሉ በሬድዮና በየስብሰባው እየረገመው በየቢሮውና በየንግድ ቤቱ አሸሞንሙኖ የሚይዘው። ቲፕ፣ የእጅ መንሻ፣ ጉዳይ ማስፈጸሚያ፣ ያማካሪ ክፍያ፣ ምናምን... አለ አይደል? ስሙም ብዙ ነው። በሰዎች ላይ ብቻ ሳይሆን በባህሉም ውስጥ ሥርጾ የገባ ይመስለኛል። ገና እኮ ስናድግ ማሙሽዬ ፊትህን ከታጠብክ ... ካጠናህ ... አልጋህን ካነጠፍክ ... ይሄ ይደረግልሃል እየተባልን እናድግና ሥራ ስንይዝ፣ የተቀጠርንበትን ሥራ ለመሥራት ማባበያ ያስፈልገናል። ሥርቶ ማግኘት ሁሌም አድካሚና ጊዜ የሚወስድ ስለሆነ አቋራጭ መጠቀሙ የሰው ደካማ ጎን ይመስለኛል፣ እዚህም ሆነ የትም አገር አማራጩ እስካለ ድረስ። በተጨማሪም ከጥንት ጀምሮ ለባለስልጣኖችና ለአዛገሮች የሚሰጥ እጅ መንሻ የሚለው ባህላዊ ዕሴትም በደማችን ውስጥ አሁንም ያለ ይመስለኛል። ነገሩ ተቀባይና ሰጪ ተረዳድተው የሚያኖሩት ተባይ ነው" አለ መላኩ የሚለው ነገር አሁንም እያለቀበት።

"የውልህ አስተዳደግም ይሁን ባህል፣ የሰው ተፈጥሮም ይሁን ክፋት፣ የሚገባኝ ነገር መጥፎ ነገር እንደሆነ ነው። ጥሩ ነገርና እውነት ደግሞ ባንድ ሰውም እጅ ቢሆን ጉልበት አላት። እኔ ራሴ እውነትን ገንዘቤ ማድረግ ነው የመጀመሪያ ኀላፊነቴ። ሌላው ለሰረቀው ለምንድነው እኔ የማፍረው? ቆሻሻውን ቆሻሻ ብዬ መጥራት አለብኝ። ወንድም፣ እኅት፣ ጓደኛ ባለሥልጣን አይ ዶንት ኬር። ቂም ነገሩ እንደዚህ የሚያስቡ ሰዎች እየበዙ ሲመጡ ውሸት መፍረክረክ ትጀምራለች። ሌብነት ርቃኗን ትቀራለች። ስንፍና የባህል አተላ ይሆናል። ደግሞም እውነት የውሸት ያህል ደጋፊዎች አትፈልግም፣ ጥቂት እውነተኛ ምስክሮችን ነው የምትሻው። እኔ ይቺ አገር መቀየር ካለባት፣ በሙስና ኮሚሽን ሳይሆን ከኔና ካንተ ከመሳሰሉት ነው መፍትሔው የሚገኘው። የሰረቀ ይፈር፣ አቋራጭ የተጠቀመ ይጨነቅ፣ የዋሸ ይሳቀቅ እንጂ እኔ ቀና ብዬ ነው የምኖረው።" አለ ሰዓቱን እያየ።

"እስኪ እንግዲህ አይ ቲንክ ያው በሂደት ነው የሚለወጠው መሰለኝ። ማርክ አሁን እንዴት እንደ ደከመኝ አትጠይቀኝ። ትናንትም እኮ በደንብ አልተኛሁ" አለ ወደ ሰፈር እየገቡ። ሁለቱም ደክሞአቸው ስለነበር እንደገቡ ነው ወደየመኝታቸው የሄዱት።

ሙስና ከስንፍና፣ ከሌብነትና ከውሸታምነት የሚሠራ ርካሽ አስተሳሰብ ያላቸው ሰዎች እየጠመቁ ከመሰሎቻቸው ጋር በድኻ ደም እየበረዙ የሚጠጡት የተበላሸ መርዝ ነው። እንደ ኢትዮጵያ ያሉ አገሮችን ከማደግ ያቀበ የአእምሮ ቀበኛ፣ የሰነፍ አልጋ ነው። አቋራጭ ለማግኘትና የሚጠበቅበትን ላለማድረግ

ወይም የማይገባውን ለማግኘት በሙስና የሚጠቀም ሰው የሚጎዳው ሰው ተቆጥሮ አያልቅም። በመጀመሪያ የራሱን አእምሮ የፈጠራና የሥራ አቅም ይገድላል። የጉቦ ተጠቃሚውንም በሰጠው የጥቅም መደለያ አፍኖ ያኰላሻል። ከዚህም በተጨማሪ ነገሩ በትክክል ቢሠራ ኖሮ ሊጠቀሙ የሚችሉትንም ሰዎች ዕድል በማጥፋትና በመዝጋት ሕይወታቸውን ያጨልማል። ከሁሉም የሚያሳዝነው ደግሞ ላገርም ለወገንም የሚፈይድ ሥራ ሊሠሩ በትክክለኛ መንገድ የሚማስኑትን ሰዎች ዕድል በመዝጋትና ተስፋ በማስቆረጥ አገር ያላትን ከሁሉ የተሻለ ሀብት ያጠፋል። ጥይት አንድን ሰው ነው የምትገድል፣ ሙስና ግን አገርን። ጥይት የሰዉን ሥጋ ያቆስላል፤ ሙስና ግን አእምሮንና መንፈስን የሚመርዝና የሚያቀጭጭ፣ የዝቃጭ ዝቃጭ የሆነ ከስግብግብ አእምሮ የሚወጣ የከረፋ ዐይነምድር ነው ቢባል ማጋነን አይሆንም።

ማርቆስ እንደ ጓደኞቹ አቋራጮችንና ትውውቆችን ልጠቀም ቢል፣ ባለ ብዙ ብር የወጣት ቱጃር መሆን ይችል ነበር። እሱ ግን ሁሉንም ነገር በትክክለኛ መንገድ ነው የሚሠራው። ታክሱን በትክክል ስለሚከፍል፣ አንዳንድ ጊዜ ሞኝ እየመሰላቸው እንዴት ገንዘብ ማትረፍ እንደሚችል ሊያስረዱትና ሊረዱት የሞከሩ ሰዎችም አሉ። የገዛ ወንድሞቹና የነሱም ጓደኞች መጀመሪያ እንደ ሐቀኛ የምዕራብ አገር ሐሳባዊ ያዩት ስለነበር፣ ሲገባው ይገባዋል ብለው ይቀልዱበት ነበር። በኋላም እየተናደዱበትና እየተበሳጩበት መጡ። እስከ መጨረሻው ባለሥልጣን ይሄዳል እንጂ የማያምንበትን ነገር ፈጽሞ አያደርግም። ሠራተኞቹም ይህንን አቋሙን ያውቃሉ። የችሎታ ማነስ ያለባቸውን ሰዎች ታግሦ በማሠልጠን ያምናል። ለሙስና ግን ምንም ርኅራኄ የለውም። ያለምንም ማስጠንቀቂያ ነው የሚያባርራቸው።

አሁን አሁን ብዙ ቢሮዎች እያወቁት ስለመጡ ለሱ ትልቅ ክብር አላቸው። የጓደኞቹንና የቤተሰቦቹን አስተሳሰብ ለመለወጥ ገና ባይችልም፣ ቢያንስ የኅሊና እሾክ ሆኖባቸዋል። በስምንት ዓመት ውስጥ ብዙ ዋጋ ያስከፈለው ጉዳይ ቢሆንም፣ ንጹሕ ኅሊናና የጠራ አእምሮን የሚያህል ትርፍ ግን በገንዘብ ሊገመት አይችልም። ከሙስና የመራቁ ትልቅ ጥቅም ሆኖ ያገኘውን ጠንካራ ሠራተኛነትና ተፎካካሪነትን ለማግኘት በትክክለኛ መንገድ ስለሚሠራ የሱ ሥራ ከማንም ሥራ የጠራና ምሳሌ የሚሆን መሆኑ ነው። በተጨማሪም እውነቱን በድፍረት ለመናገርም የኑሮው እውነተኛነት የፈጠረለት አቅም ቀላል አይደለም። መላኩ ሁሌም እንደሚለው በሙስና የተያዘ አእምሮ እንደተቆለፈበት ቁልፍ ስለሆነ ለምንም አይጠቅምም።

*   *   *

መላኩ መቂ ሄዶ ከመጣ ወዲህ የጐደለውን አንድ ነገር እንዳሟላ ተሰምቶታል። በአክስቱና በእነመዐዛም ከረጅም ሌሊት በኋላ እንደወጣች ፀሐይ ተስፋን ዘርቶባቸዋል። በሳምንት ሁለት ሦስት ጊዜ ይደዋወላሉ። በተለይ ከመዐዛ ጋር አንዳንዴ ሳያውቁት ረጅም ሰዓት ያወራሉ። መዐዛ ደስተኛ ሆናለች። የምታወራለት ሁሉ በጣም በጎና ደግ ነገር ሲሆን፣ ሥራዋም መልክ እየያዘ መሆኑን በደፈናው ነግራዋለች። አርባምንጭ ያለው ወንድሟም ሰሞኑን መጥቶ ስለነበር ከመላኩ ጋር በስልክ ተዋውቀዋል። መላኩም በፈናው እንዴት አድርጎ ሊረዳቸውና ሕይወታቸው የሚለወጥበትን መንገድ ሊያሳያቸው እንደሚችል ብዙ እያሰበ ነው የከረመው። ከሁሉም ከሁሉም ግን አኗኗራቸው በእጅጉ ያሳስበዋል። ቢያንስ ልጆቹም በትክክል አርፈው ማጥናትና መተኛት የሚችሉበትን ሁኔታ መፍጠርና ቤተ ሰቡም ሥርዐት ያለው ኑሮ እንዲኖሩ እንዴት ሊረዳቸው እንደሚችል ያሰላስላል፡፡ የገንዘብ ድጋፉ በተወሰነ ደረጃ ሊረዳ እንደሚችል ቢያምንም፣ አሁን የሚኖሩትን ኑሮ የፈጠረውን ያስተሳሰባቸውን አቅምና አቋም ግን ለመለወጥ ከሁሉም አስቸጋሪውና አስፈላጊው እርምጃ እሱ መሆኑ አስጨንቆታል። ከማርቆስም ጋር ብዙ አውርተውበታል። ማርቆስ ረጋ እንዲልና ትክክለኛውን ቀዳዳና ጊዜ እንዲጠብቅ መክሮታል። ማርቆስ እንደ መላኩ ተናጋሪና ነገሮችን አብጠርጥሮ የማሰብ ተሰጥዎ ባይኖረውም፣ ተግባራዊና ስልታዊ አስተሳሰቡ ግን መሬት ጠብ አትልም።

መላኩ ያክስቱ ዐይን ጉዳይም ከንክኖት ስለነበረ ከመዐዛ ጋር ተነጋግረው እዚሁ አዲሳባ ይዛቸው መጥታ ሊያሳክሟቸው፣ አዲሳባን እንደሚያሳየው ቃል ስለገባለት፣ ካሳሁንንም ከቻለች ይዛው እንድትመጣ ተስማምተዋል። የዐይን ቀጠሮውን ለዕሮብ ጠዋት ስለያዘላቸው ማክሰኞ ሊመጡ ነው ያቀዱት። ተመላልሳ ለምትሠራለት ሠራተኛው እንግዳ እንደሚኖረውና ምግብም መኝታ ቤቶቹንም እንድታዘጋጅ ነግሮአታል። ሁልጊዜም ቢያንስ አንድ ትርፍ መኝታ ቤት መኖሩ ተገቢ ነው የሚል እምነት አለው። ዐቅሙ ፈቅዶ የራሱን አፓርትመንት መከራየት ከጀመረበት ጊዜ ጀምሮ ይህንን ከማድረግ አልተቆጠበም። የራሱን መኝታ ለሰው መስጠት ስለማይወድ ይሆናል። ከማርቆስ ጋር ግን ድሮም አሁንም አብረው ነው የሚተኙት፣ ሲያወሩ ነው ግማሽ ሌሊት የሚያልቀው። መላኩ ለመጀመሪያ ጊዜ ነው እንግዲህ ዘመድ እቤቱ የሚያስተናግደው። በርግጥ እነማራን አንድ ሁለት ጊዜ ራት ጋብዞአቸዋል። ለነገሩ ከማራስ የቀረበ ዘመድ ለሱ ማን አለው? ማን ያውቃል አንድ ቀን ደግሞ አፋር አባቱን ያስተናግድ ይሆናል። 'አይታይህም አቶ ሃሰን ባዲሳባ ከኔ ከልጃቸው ጋር' አለና ሣቀ ከራሱ ጋር። ግን ማን ያውቃል እዚሁ አዲሳባም ሊሆኑ ይችላሉ እኮ የሱ አባት ወይ ደግሞ በሕይወትም አይኖሩ ይሆናል።

መላኩ መቂ ሄዶ ከተመለሰ በኋላ መዐዛ ብዙ ለውጦችን አድርጋለች። በሳምንቱ ወንድማቸው ከአርባምንጭ ሲመጣ እሱን ቁጭ አድርጋ እናግራው በሥራው ተሳታፊ ለመሆን ተስማማ። እሷም አይሱዙ መኪና ላይ ረዳት ሆኖ ሲሠራ

ቆይቶ ብዙም ጊዜ አልሆነውም ሾፌር ሆኖ መሥራት ከጀመረ። ባንክ ካስቀመጠው ዐሥራ ዘጠኝ ሺህ ብር ላይ አስር ሺህ ብሩን ለሥራው ሊያዋጣና በየአሥራ አምስት ቀን ከአርባምንጭ ፍራፍሬና አትክልት በአይሱዙው ጭኖ ሊያመጣና እነሱ ትንሽ ሱቅ ነገር ተከራይተው ሊሸጡ አቀዱ። ጉዳዩን ያማከሯቸው የመኪናው ባለቤት የነዳጁን ከሸፈኑ ሊፈቅዱለት ተስማምተዋል። እንደ ልጃቸው ስለሚያዩትና እሱም ታማኝ ስለ ሆነ ሳያንገራግሩ ነው የፈቀዱለት። ከዚያ አካባቢ ረከስ ያሉ እንደ ቅቤና ቆጮ የመሳሰሉ ሌሎች ሸቀጦችንም ማምጣት እንደሚችሉ ተስማምተዋል። ሲመለስም ከመቂ ወደ አርባምንጭ ሊሄዱ የሚችሉ ነገሮችን ወስዶ ትርፉን ዕጥፍ በማድረግ የነዳጁን ወጪ መሸፈን እንደሚችሉ ገምተዋል።

ወንድሟ የሰጣትንም ገንዘብ ባንክ ጨምራ የባንክ ደብተሯንና ዕቅዷን በመያዝ ከአነስተኛ የብድር ተቋም ተጨማሪ ዐሥር ሺህ ብድርም አግኝታለች። በከተማው ወዳሉ ትልልቅ ሆቴሎች ሁሉ ሄዳ ጥሩ እንጀራ ለማቅረብ አናግራ አምስት ሆቴሎችና ሦስት ሥጋ ቤቶች ፍላጎታቸውን ገልጸዋል። በከተማው ውስጥ ያሉ ትልልቅ ነጋዴዎች ሟች አባቷን ስለሚያውቋቸው ሊረዷት ፈቃደኛ ሆነዋል። አሁን የጀመረችው ሥራ ከተቃናላት፣ ከከተማው ብዙም የማይርቁ የአበባ ዕርሻዎችንም አናግራ ምግብ ለማቅረብ አስባለች። ሐሳቧ ሰፊና ብዙ ቢሆንም፣ አሁን ግን ባላት ደረጃ ሐሳቧን ሳትበታትን አቅሟቸውን መገንባት ነው ያሰበችው። ተናግራ ማሳመን የምትችለው መዐዛ የራሳቸውን ብቻ ሳይሆን፣ የጎረቤት ሰፈር ወጣቶችንና ባል አልባ ብቸኛ እናቶችንም ሕይወት መቀየር ዕቅዷ ውስጥ አለ።

ወደ ዐሥራ አንድ ሰዓት ላይ አዲሳባ ሲደርሱ መዐዛ ስልክ ደውላለት ከስቴዲየም አካባቢ ሄዶ ተቀብሏቸው ወደ ቤት ሄዱ። አዲሳባ ሲመጣ የመጀመሪያው የሆነው ካሳሁን ደስታውና ግርምቱ ልክ አልነበረውም። የዶሮ ፍትፍት፣ ያበሻ ዳቦና ፍራፍሬ ተሸክመው ነው የመጡት። ይህ መላኩን በጣም ቢከብደውም፣ ደግሞ ከልቡ ከማመስገን በላይ ለምን? ብሎ ሊያሳቅቃቸው አልፈለገም። የመቀበልን ጸጋ የተማረው በግድ ነው። ለችግረኛ በደስታ የሚሰጡ ሊጋሶች ሲሆኑ፣ ከችግረኞች የሚሰጣቸውን በደስታ የሚቀበሉ ደግሞ ትሑቶች ናቸው የሚለው ያንድ ጓደኛው አባባል ሁሌም በኅሊናው ያቃጭላል።

አክስቱ አሁንም ክስት ጉስቁል ማለታቸው እንዳለ ቢሆንም፣ ደስተኝነታቸው ፊታቸውን አብርቶታል። መዐዛም በአጭር ጊዜ ውስጥ ያሳየችው ለውጥ የንጋትና የምሽት ያህል ነው። ፊቷ ጥርትና ፍክት ማለቱ ከውስጥ ደስታዋና የተስፋ ሙላቷ ጋር ሆኖ ባለፈው ካየት በስድስት በሰባት ዓመት ወጣት መስላለች። ልብሷም ጽድት ያለና ያማረ ነው። መዓዛ ስታወራ ሣቅ ታበዛለች፣ ስትሥቅ ደግሞ ደስ ትላለች። በወሬዋ መሃልም 'ኧረ.. ውሸትህን ነው ... ገባህ ... ለማለት የፈለግሁት ... በለው' ማለት ትወዳለች።

ማታ ቡና ተፈልቶ ሲጫወቱ አመሹ። ያልተወራ ወሬ የለም። ደክሞአቸው

ስለነበረ አክስቱና ካሳሁን ወደ ተዘጋጀላቸው መኝታ ሄዱ። መላኩና መዐዛ ግን ወሬአቸውን ቀጠሉ። እሱ ከሄደ በኋላ ያደረገችውንና ያቀደችውን፣ የምታስበውን ሁሉ ስትነግረው፣ የሚያውቃት መዐዛ አልመሰለችውም።

"መዐዚ የሚገርም ነው! በጣም የምትገርሚ ልጅ ነሽ" አለ ትከሻዋን እየነቀነቀ፡፡

እሷም እየሳቀች፣ "እኔ ምን እገርማለሁ፣ የዚህ ሁሉ ምንጩ እኮ አንተ ነህ። እኔ የምትገርመኝ አንተ። ያ አንድ ፍሬ ልጅ፣ አይ የኔ ጩብራራ። ምንድነው ደግሞ ይሄ ጎፈሬ በናትህ? እንዳባትህ ለመሆን ከሆነ መፋቂያና ያ ትልቁ ጩቤ ምንድነው የሚባለው በናትህ... እንትን ... አዎ... ጊሌ ነው...? እህ ሀ ሀ...ያስፈልግሃል" አለች ሣቋን መቆጣጠር እያቃታት፡፡

እሱም ፍርስ ብሎ እየሣቀ ... "ያባቴን ጎፈሬ ለዝንጣ፣ የናቴን የኩሽና ቢለዋ ለሙያ ... እ ..እ መፋቂያውን ደግሞ ከጋሽ ኮልጌት ካሜሪካ እወስዳለኋ" አለ...፡፡

አሁንም ሣቋን መቆጣጠር እያቃታት ... "ጀግና አፋር እኮ ነው የምትመስለው... ምንም ምንጃሬ የሚባል ያለብሽም አትመስዪ ... አይ የኔ ቆንጆ" ብላ አሁንም ፀጉሩን ሞነጫጨረችበት።

"የምር የምር ግን በናትሽ መዐዚ ... እሺ እኔስ ምንድነው ማድረግ የምችለው ፕሮጀክትሽ በጣም ነው የጣመኝ..?" አለ የተንጨባረረውን ፀጉሩን እንደማስተካከል እያሻሸ።

"ትቀልዳለህ አይደል ... አንተማ ... ማንም ሊያዋጣው የማይችለውን .. ከሁሉም ውድ የሆነውን ነገር እኮ ነው ያዋጣኸው... ሳስበው ሁሉ ይገርመኛል። ምን እንደሆነ ታውቃለህ? ገንዘብ እንዳይመስልህ ... እሱም ትልቅ ነገር ነው ... ግን ሌላ ከሱ የሚበልጥ?" ብላ ዐይን ዐይኑ እያየች ስታፋጥጠው።

"እኔንጃ ... ትቀልጂብኛለሽ አይደል?"... አለ አሁንም ራሱን እያሻሸ፡፡

"ገባህ ... እኔ ዐሥራ አንደኛ ክፍል ገብቼ ያው በማይሆን ጓደኝነት ውስጥ ከገባሁ በኋላ ራሴን መሆን አልቻልኩም ነበር። ከዚያ በፊት ትልቅ ህልም ነበረኝ። በቃ በጣም ትልቅ ቢዝነስ ኖሮኝ ብዙ ሰው ስረዳ፣ ውጭ አገር ስሄድ ምናምን። የመጀመሪያ ባሌ ኤይድስ ይዞት ሲሞትና ልጄም ብዙ ሳትቆይ ስትሞት፣ ሃያ ስድስት ዓመት ገደማ ይሆነኝ ነበር መሰል ከዚያ በኋላ ቦምቢ ሆኜ ያው ላለመሞት ነበረ የምኖረው። ከዚያም ያን ክንቱ ሰውዬ አገባሁ፣ ባናት ባናቱ ልጅ ወልጄ ለምንም የማትጠቅም የሰፈር ሴት ሆንኩ። ያኔ ነፍሴ ተፈጭታ በንፋስ የበነነች ያህል ከሞቱት በላይ ከኗሪው በታች ዝም ብዬ መንከላወስ ጀመርኩ። ከዚያም ትዳሩም ፍርክስክሱ ወጣ፣ ሰውዬውም ወደ ሚት ቤት፣ እኔም ወደናቱ ቤት

ጠቅልለን ገባን። የማን እንደሚሻል እግዜር ነው የሚያውቀው።" አለች ያለፈውን ኑሮዋን በቁጭት እያስታወሰች።

"ከዚያ በቃ ያለፈው ሁለት ዓመት የኖርኩት ሳይሆን፣ የቀን ቅዠት ውስጥ የነበርኩበት ጊዜ ነበር። ሲነጋ መቼ በመሸ ነው፣ ሲመሽ ደግሞ ፍርሀቱ መች በነጋ ያስብለኝ ነበር። ከዛም ይሄንን ስሜት ከቀን ወደ ቀን መሸከም እያቃተኝ ሲመጣ ራሴን ከማጥፋት ሌላ መውጫ የሌለ መስሎ ታየኝ። ደግሞ እሱ የሠራትን ነፍስ አጥፍቼ ገሃነም መግባት አልፈለግሁም። አንድ ልቤ ደግሞ ከዚህ የባሰ ምን ገሃነም ሊኖር ይችላል ይለኝ ነበር። ደግሞም ያለጥፋታቸው ያመጣሁዋቸው ሕፃናት ልቤን ያንሰፈስፉታል። የነሱንም ነፍስ ማጥፋት መስሎ ታየኝ። በመጨረሻም ሳምንቱን ሙሉ ያንን መርዝ ገዝቼ ከዛሬ ነገ ልጠጣው እያልኩና እያመነታሁ በታና ጊዜ ሳማርጥ ነው አንተ የመጣኸው። ሌላው ዝርዝር ያው የምታውቀው ነው። የዚያን ለታ እንደዚያ ያለቀስሁት አንተን ስላገኘሁህ ብቻ እንዳይመስልህ ወይም ለኛ ስላደረግኸው። እሱ ሁሉ ትልቅ ነገር ነው። ግን ስንት ዓመት ጠፍታብኝ የነበረችውን እኔን ነው ያገናኘኸኝ።"

"በቃ ራሴን ሳየው መቆጣጠር አልቻልኩም። ነጻነትም ኀዘንም፣ ደስታም ፍርሀትም ነበረበት። አንተ እኔን ራሴን ነው ከሞት ያተረፍከኝ። የሆነ የተቆለፈ ጎሬ ውስጥ የነበርኩ ያህል ነው የተሰማኝ። ድኽነት እኮ የምግብና የልብስ ዕጦት እዳይመስልህ። አእምሮህ ሲጠፋብህ፣ ማሰብ ሲያቅትህ፣ በቃ ዝም ብለህ ስትንቀዋለል ያ ነው ድኽነት። አሁን ታቃለህ እንደኔ ሀብታም ያለም አይመስለኝ። እውነት መሆኑን የማውቀው ደግሞ በምን እንደሆነ ታውቃለህ? ለመጀመሪያ ጊዜ ከብዙ ዓመት በኋላ ምንም ነገር ለመሥራትም ሆነ ለመሆን አልፈራም። ቤቱ ሰቡ ሁሉ ምን ዐይነት ተስፋ እንደተዘራበት አትጠይቀኝ። ሰው እኮ የምር ሲቀየር አካባቢው ሁሉ ነው የሚበርቀው። የፈጀውን ያህል ጊዜ ቢፈጅም፣ የልጅነት ህልሜ እውን እንደሚሆን ዐውቃለሁ። ይቺን ቃህል አልጠራጠርም" ብላ የደረቀ አፏን እፊቷ የተቀመጠውን ሚሪንዳ ጎንጨት አርጋ አረጠበችው።

"ዋው መዐዚ ይገርማል። ደስ ይላል!" አለ አሁንም እፊቱ ተቀምጣ የምታወራው ያቺ ከሳምንታት በፊት ያገኛት መዐዛ መሆኗን ውስጡ ለመቀበል እየተቸገረ።

"ስለዚህ አንተ ራስህ ለኛ ስጦታ መዋሮ ነህ። አየህ አሁን አንተ ምንም ብታደርግልን ከገባንበት ዐዘቅት የምንወጣ አይመስለኝም በቀላሉ። አንተንም ይዘንህ ነው የምንወርደው። ሁሉንም ነግሬያቸዋለሁ ካንተ አንዲት ቤሳቤስቲን እንዳይጠብቁ። አንተም ብትሆን የምትረዳን በምትሰጠን ገንዘብ ሳይሆን በቃ አብረኸን በመቆም በምክር አለ አይደል አለሁ በማለት ነው። ገባህ?"

"ግን እሺ, እስማማለሁ ... አየሽ አሁን የምትዪው ዕቅድ እኮ ተተግብሮ ለውጥ እስኪያመጣ ጊዜ ይፈልጋል። ልጆቹ ደግሞ ያው ባሉበት አይጠብቁም።

ቢያንስ ቤቱን ማሳደስ ብንችል። እነሱም ካዋቂዎቹ ተለይተው ማጥናትም የራሳቸው መኝታ ክፍልም ቢኖራቸው። ደግሞ አለ አይደል ቤቱም በጣም እያረጀ ነው። ወደፊት የተሻለ እስኪሠራ ግን ይሄንን ማሳመር የሚቻል ይመስለኛል። እኔ እዚያ ላይ ባግዝሽስ?"

"ኡ መልዬ የኔ ቆንጆ ሐሳብህ ይበቃል ግን ምን ቦጣህ... እኛው እንዳፈረስነው እኛው እንሠራዋለን። ደግሞ አንተስ ምን አለህ ሠርተህ አይደል ወር ጠብቀህ?" አለች የምሯን በሃዘኔታ ድምጽ።

"አይ እንደሱ አይደለም። ሁላችንም የተወለድንበት ቤት ሲፈርስ ዝም አይባልም። አንቺ በኔ ፋንታ ብትሆኚ ዝም ብለሽ ታያለሽ? ደግሞ አስቢው አክስቴም እንደደከማት እዩ እፏም ደስ ይበላት እሮይ ትበል።" አላት

"እም ልክ ነህ ግን ላንተ ይበዛብሃል እኮ መልዬ ... አንተ አሁን ስንት ነገር አለብህ እዚህ ያዲሳባ ኑሮ ራሱ ሰማይ ወጥቶአል" ብላ ዝም አለች፡፡

"የውልሽ እኔ በደንብ አስቤዋለሁ። ከጓሮ መጠነኛ ሁለት ወይም ሦስት ክፍል ሰርቪስ ብንሠራ ለሥራና ለልጆች ክፍል ይሆናል። ደግሞም ትልቁን ቤትም ብናጠናክረውና ብናሳምረው ሰፋ ይልላችኋል። ጠላ ንግዱንም መተዉ ሳይሻል አይቀርም፣ ከድካሙም ባሻገር ለልጆቹም ጥሩ ነገር አይመስለኝም።" ብሎ የፏን ሐሳብ መጠበቅ ጀመረ።

"ጠላውማ እኮ ወዲያው ነው የቆመው። ሳስበውም ያንገሸግሸኛል። የማንም አፍ መክፈቻ መሆን እኮ ነው። መልዬ ሐሳቡ ጥሩ ነው ግን አሁንም የኔ ጭንቀት ይህ ቀስ ብሎ ይሁን ... ግዴለህም አንተ አትጨነቅ" አለች በቀኝ እግሯ አውራ ጣት ምንጣፉን እየቆረቆረች ተክዝ ብላ፡፡

"ምንም ጭንቀት አይደለም ለኔ የምችለው ነው። ከጓሮ ላለው ቤት አንድ አምሳ ሺ ብር ቢፈጅ፣ ትልቁን ቤት ደግሞ አንድ ሃያ ሺ ብር አውጥተን ብናሳድሰው አይበቃም?"

"አንተ ራስህን ልትገድል ነው እንዴ? በፍጹም ያን ያህል አታወጣም። ምን በወጣህ በምን እዳህ!" አለች ቁርጥ ባለ ድምፅ ሁለቱንም እጆቿን እያነሳች።

" መዐዚ ... እኔ አስቤ የመደብኩት ነው። ምንም የሚቀየር ነገር የለም! በቃ አሁን ስትሄጂ አምሳ ሺ ብሩን ወስደሽ ሥራዉን ጀምሪ። ከዚያ እኔም ከሁለት ሳምንት በኋላ ውጭ ለሥራ ለጥቂት ቀን ሄጄ ስመጣ የቀረውን ይገፍልሽ እመጣለሁ። በዚያውም ልጆቹም ስለናፈቁኝ ብቅ ብል ደስ ይለኛል። በቃ መዐዚ ይሄ ያለቀ ጉዳይ ስለሆነ አሁን ደክሞሻል፣ አንቺም ተኚ፣ ነገ ረጅም ቀን ነው ያለን።" ብሎ ተነሥቶ ተንጠራራ። ከዚያም ትንሽ ተሟግተው ሁለቱም ወደየመኝታ ቤታቸው ሄዱ።

•

የመላኩ አክስት የሮይን ህክምናቸውን ከምሳ በፊት ጨረሱ። ያየቻቸውም

ሃኪም ችግሩ የዐይን ማዝ ትራኮማና ጭስ የፈጠረው ጫና መሆኑን ነግሯቸው ለእይታ መነጽርና መድኀኒት አዘዙላቸው። ሁሉንም ገዝተው ምሳ እንግራ ቤት በልተው ጥሩ ሲጫወቱ ቆይተው ወደ ዘጠኝ ሰዓት ላይ ልብስ ሊገዛላቸው ከቢሮ ጓደኛው ከፎዚያ ጋር ወደ ተቃጠረበት ሱቅ ሄዱ። ከዚያ መልስ ደግሞ ሶስናን ከትምህርት ቤት ተቀብለው ከካሳሁን ጋር ሲጫወቱ፣ እነሱም ቡና እየጠጡ ጨዋታቸውን ቀጠሉ። ሶስናን ቤት አድርሰው በዚያውም አክስቱንና መዐዛን ከሰሎሜ ኢዮትና ከብርቄ ጋር አስተዋውቋቸው፣ ትንሽም ተጫውተው ወደ ቤታቸው ሄዱ።

ማታ ላይ ማርቆስ ራት ጋብዞአቸው ስለነበር ቶሞ ቤ.ው ተገናኙ። ሁሉም ዐዲስ ልብሳቸውን ለብሰው ስለነበር አምሮባቸዋል። የመላኩ አክስት የደስታ ግራ መጋባት፣ ካሳሁን የደስታ መደነቅ፣ መዐዛም የደስታ ርካታ ይነበባቸው ነበር። ማርቆስ መዐዛን ወዲያው ነው የወደዳት። ማታ የተጫወቱትን ሁሉ መላኩ ነግሮትም ስለነበር እሷና ማርቆስ ነበር የራቱን ሰዓት የተቆጣጠሩት። መዐዛ የምትጠይቀው ጥያቄና ነገሮችን የምታይበት ዐይን ያላትን ስል አእምሮ ይገልጻል። በዚህ ዐይነት ስንት ብሩህ አእምሮና ችሎታ በችግርና በድኽነት ቋት ውስጥ ታፍኖ ይሞታል? ብሎ ተቆጨ ማርቆስም። ከራት በኋላ ሼራተንን ወስደው ሲያሳዩዋቸው ነፍስም አልቀረላቸው። ለካሳሁን እንደ ሰማይ ቤት፣ ለመላኩ አክስት እንደ ገነት ለመዐዛም ህልሟን እንደ መጨበጥ ነበር። ከዚያም ፎቶ ተነሥተው ዞረው ካዩ በኋላ እቤት ሄደው ቡና ተፈልቶ ሲጫወቱ አመሹ።

መላኩ ማርቆስን እስከ መኪናው ሸኝቶት ሲለያዩ ማርቆስ፣ "ምናለ ማርቆስ በለኝ መዐዛ ካሥር ዓመት ምናምን በኋላ ታያለህ ሚሊየነር ትልቅ የቢዝነስ ሰው ባትሆን። በደንብ ልንረዳት ያስፈልጋል። ይቺ ሳገርም ትተርፋለች እንኳን ለቤተ ሰብ" አለ። ማርቆስ ከልቡ ካላመነበት እንደዚህ ዐይነት ግምገማ ስለ ሰው እንኳን ባንድ ቀን ባንድ ዓመትም አይናገርም። ብዙ ጊዜም አይሳሳትም። በማግስቱ መላኩ ሸኝቶአቸው ወደ መቂ በጠዋት ተመለሱ።

የሚቀጥለው ሁለቱ ሳምንት የመላኩ ዋና ትኩረት በዱባይ ሥልጠና ላይ ለሚያቀርበው ፕሮጀክት ዝግጅትና ከነማራ ጋር አብሮ በሚያሳልፈው ጊዜ ላይ ነበር። ዝግጅቱን አጠናቆ የነማራንና የነሶስናን ጉዳይ ለማርቆስ አደራ ሰጥቶ ነው ወደ ዱባይ የሄደው። ጉዞው ትንሽ ዕረፍት እንደሚሰጠው ተስፋ አድርጎአል። ትንሽ መጻፍ ቢችልም ተመኝቷል። ከሰሎሜ ጋር እንዴት ሊጻፍ እንደሚችል ሲያወጡ ሲያወርዱ ቆይተው በሶለን ድንገትኛ አደጋ በእንጥልጥል የቀረው መጽሐፍ አሁንም በሱ ልብ ውስጥ የማይወለድ ፅንስ ሆኖ ይገላበጣል። ቢያንስ በአጭር ጽሑፍ መልክ እንኳ ሊጽፈው ቢችል ቀጥሎ አስፍቶት ወደ መጽሐፍ ለመቀየር እንደሚችል ተስፋ አድርጓል። ማራም ጉዞዋን በአንድ ወር ለማራዘም ስላሰበች ሲመለስ ሊያገኛት አቅዷል።

የፍቅር ፊርማ

ከሶለን ቀብር በኋላ ባሉት ጥቂት ቀናት ስሎሜም ሆነች ቤተሰቡ ሁሉም ነገር ህልም እየመሰላቸው ተቸግረው ነበር። በየመሃሉም ደግሞ ከሌላ ግዛት የቅርብ ወዳጅና ዘመድ ሲመጣ ልቅሶው እየተቀሰቀሰ የሶለንን ሞት እውነትነት ያጸናዋል። ሳሎን ውስጥ ግድግዳው ላይ በተርታ የተሰቀሉት የሶለን ፎቶዎች ደግሞ ሶለን አልሞተም አለ ብለው ለማሳመን የሚጥሩ ይመስላሉ። ፎቶዎቹ የአንድ ዓመት ሕፃን ሆኖ ለመራመድ ድክድክ እያለ ፍልቅልቅ ብሎ ሲሥቅ፣ ከዚያም ከሕፃናት መዋያ ሲጨርስ የምረቃ ልብሱን እንደለበሰ የተነሣው ጉርድ ፎቶ፣ ሦስተኛው እዚሁ አሜሪካ ሁለተኛ ደረጃ ትምህርቱን ሲጨርስ የተሸለመውን የክብር ሜዳሊያ አድርጎ የሚያሳይ ሲሆን፣ የሚቀጥለው ደግሞ የመጀመሪያ ዲግሪውን ሲቀበል የተነሣው ጉርድ ፎቶ ነው። በስፖርት፣ በተማሪዎች መሪነትና በትምህርት ብልጫ የተሸለማቸው ሦስት ሜዳሊያዎች በአንገቱ ላይ ይታያሉ። የመጨረሻው ፎቶ ደግሞ በጣም ከሚወዳት ድንክዬ ውሻ ጋር ሲላፉ የተነሣው የሚያምር ፎቶ ነው። ያኔ ሃያ አምስት አመቱ ነበር፣ ሁልጊዜም እቤት ሲሆን መልበስ የሚወደውን ቁምጣና ቲሸርት አድርጎ ሀትሩም ጭብርር ብሎ ድንክዬዋ ውሻም ግንባሩን ለመላስ ስትንጠራራ በእጁ ከፍ አድርጎ ይዟት ነው የሚታየው።

ሰሎሜ የሶለንን ፎቶዎች እያየች ከሄደችበት የረጅም ጊዜ የትዝታ ጉዞ ድንገት አፈትልካ ወጣች። ሶለን ከሞተ ዛሬ ሳምንቱ ነው። በቂ እንቅልፍ አላገኘችም። ብዙ ቅዠቶችና መባነኖች ነበሩባት። ሶፊያ የቀብሩ ዕለት እደውላለሁ እንዳለች ከዚያ በኋላ አልደወለችም ስልኳም ዝግ ነው፣ ኢሜይልም አትመልስም። ሆቴሏን በቀብሩ ማግስት እንደለቀቀች አውቀዋል። ከዚያ በኋላ ማንም ምንም የሚያውቀው ነገር የለም። በዚህም የተነሣ ይህች ልጅ ራሷን አጥፍታ ይሆን ወይስ ምን ውስጥ ገባች የሚለው ሐሳብ ሰሎሜን አብሰልስሎ ሊገድላት ነው። ስለ አደጋውም ሆነ ከዚያ ጋር ስለተያያዘው ጉዳይ ገና ምንም አላወሩም፤ ድንገት ሶፊያ በመጣችበት ቀን ሶለን ስላረፈ። ለፖሊስ ማመልከት ይኑርባቸው አይኑርባቸውም እርግጠኛ አልሆኑም በመጀመሪያው ሁለት ቀን፣ ከዚያ በኋላ ግን ሁል ጊዜ እየተመላለሰ የሶለንን ጉዳይ ለሚከታተለው መኰንን ነገሩን ሰሎሜ ሪፖርት አድርጋለች። እሱም አጣርቶ ጉዳዩን እንደሚከታተል ነው የነገራት። የምርመራ መኰንኑ የሶለን ቀብርም ላይ ተገኝቶ ኀዘኑን ገልጾላቸዋል። የአደጋው

መንሥኤ ሶፊያን ለመግደል ከተደረገ ወንጀል ጋር የተያያዘ እንደሆነ ነግሯቸዋል። ሶለንም የግድያውን ሙከራ የፈጸሙት ሰዎች ባሉበት ቡድን ውስጥ ሳያውቅ ሰብአዊ መብቶችንና የጥቁሮችን ችግር መፍታት በሚል በተቋቋመ እንቅስቃሴ የአመራር አባል ነበር። እሱም ከዚህ ቡድን አመራሮች ጋር አንዳንድ ግጭት ሳይኖረው እንዳልቀረና ከቡድኑ ለመልቀቅና ወደ ውጪ አገር ለመሄድ እያቀደ፣ ከዚያ ጋር ባልተያያዘ ምክንያት ሶፊያን ለማስገደል በተከፈላቸው ገንዘብ ጦስ ነው ሁለቱንም ሊገድሉዋቸው የሞከሩት ብሎ አስረድቶአቸዋል። ጉዳዩ በቅርብ ጊዜ በፍርድ ቤት መታየት ስለሚጀምር ከዚህ በላይ ምንም ሊነግራቸው እንደማይችልም ገልጾላቸዋል።

ቤተሰቡ ሁሉ በራሱ ሥቃይና ውስጣዊ ሕመም ውስጥ ስለነበረ ማንም የማንንም ቁስል ለማከም አቅም አልነበረውም። ያው የተለመደውን መደጋገፍ ከመቸር በቀር። ደግነቱ የቅርብ ዘመዶችና ወዳጆቻቸው ይኸው ሙሉ በሙሉ ከቤት አልታጡምና ቤቱ ጭር ብሎም ጭር አላለ። ሰሎሜ ከትዝታዋ እንደባንነች ቢያንስ ለሳምንት ያህል ራቅ ያለ ቦታ መሄድና ሁሉንም ነገር እንደገና ማሰብ አሰኛት። ራሷን አሁን ካለችበትና ላለፈው ጥቂት ወራት ሲያጠዛት ከቆየው ድብርብ ፈተና ካላወጣች፣ የሕይወቷ አቅጣጫ እንደጠፋባት ያህል ተሰማት። በውስጧም "ችግሩ አሁን በዚህ ሰዓት ተነሥቼ ልሂድ ብል ማን እሺ ይለኛል? እነሱንስ እንደዚህ በኀዘን ተሽመድምደው እያሉ ጥያቸው መሄድ እንዴት እችላለሁ? ደግሞስ ለራሱ የጠፋ ሰው እንዴት ሌላ ሰው ፈልጎ ለማግኘት መርዳትስ ይችላል? የቆሰለስ ሌላ ቁስለኛን መሸከም ይችላልን? መጀመሪያ ራሴን ከዚህ የኀዘንና የግራ መጋባት መቀመቅ ማውጣት የለብኝምን?" ብላ መሄዷ አስፈላጊ እንደሆነ ራሷን ለማሳመን ብዙ ጥያቄዎችን ደረደረች።

ሶለን የሰጣትን አደራ ለመወጣት፣ የክብሮምንና የመላኩን ጉዳይ መልክ ማስያዝ እንዳለባት ታወቃት። መላኩን አጠገቧ አድርጋ ማዋራትም ልቧ ሲናፍቅ ተሰማት። በመላኩ ጥሩ አዳማጭነት፣ ነገሮችን ጥርት አድርጎ በማሰብ ችሎታውና ከሱ ጋር ስትሆን ሶለንን ያገኘች ያህል እንዲመስላት በሚያደርገው ሰብእናው መጽናናትም አሰኝቷት ይሆናል። በአንድ ልቧም ክብሮምንም ያለአግባብ እንዳንጠለጠለችውና በቂ ዕድል እንዳልሰጠችው አስባ ግራ ገባት። ይህንን ሁሉ ውዥንብር መልክ ለማስያዝ ለብቻዋ መሆን እንደሚያስፈልጋት በውስጧ ወሰነች።

ይህን ሁሉ የሐሳብ ነፋስ እየተቀበለች ማውጣት ማውረዱን ቀጠለች። ትንሽ ቆይታ ከሃሳቧ ስትባንን ከባሻገር ሶፋው ላይ የተቀመጡት አባቷ አጠገብ ሄዳ ራሳቸውን እያሻሸች "ዳዲዬ ... እንዴት ነህ? ለምን ትንሽ ዐረፍ አትልም መኝታ ቤት ገብተህ?" አለቻቸው።

"እይ ጠጊ ... አሁን ቡና ስለ ጠጣሁ እንቅልፍም አይዘኝ። ያው

አክስትሽም ትናንት ስለመጣች አስኪ ከነሱ ጋር ትንሽ ተጫውቼ ባይሆን ዐረፍ እላለሁ። ባልቻም እመጣለሁ ብሎኝ እየጠበቅሁት ነው" አሉ። አቶ ባልቻ የቅርብ ጓደኛቸው ሲሆኑ ከነርሱ እጅግም አይርቅ ሰፈራቸው። ዛሬ ራት አዘጋጅተው ዐብረው ሲጫወቱ ሊያመሹ ነው ያቀዱት። አቶ ባልቻ የሳሮን አጎት ናቸው።

ሰሎሜ ትንሽ ከአባቷ ጋር አውርታ ወደ ውጪ ለመውጣት መፈለጓን ቀስ ብላ ላባቷ ነገረቻቸው፣ "በቃ ባቢ ... እኔ ትንሽ ወክ ላርግ... አእምሮዬንም እግሬንም ዘና ላርግ መሰለኝ። እዚሁ ሰፈር ውስጥ ነኝ ብዙም አልርቅ። ለማሚም ንገራት። ትንሽ ሸለብ ሳያደርጋት አልቀረም እዚያ ሶፋው ላይ ጋደም ብላ ነበር" አለቻቸው።

"አይ ብቻሽንማ ጥሩ አይደለም ቀኑም እኮ እየመሸ ነው።" ብለው ከፋቸው ሳይጨርሱ መሬት ላይ ቁጭ ብሎ ጌም ሲጫወት የነበረው የሰባት አመቱ ያክስቷ ልጅ እስክንድር እኔ ዐብሬሽ እሄዳለሁ ብሎ ተስፈንጥሮ ተነሥቶ እላዩዋ ላይ ተጠመጠመ። "እሺ የኔ ቆንጆ" ብላ ግንባሩን ሳም አድርጋ "በቃ ባቢ ከእስኪ ጋር እሄዳለሁ አታስብ... ቶሎ እንመጣለን ... ደግሞ እዚሁ ሰፈር ውስጥ ነው እኮ" ብላቸው ከእስክንድር ጋር ወጡ።

ሰአቱ አስራሁለት ተኩል ቢሆንም ገና ፀሐይቱ አልጠለቀችም። ሰፈሩ ንጹሕ አረንጓዴና እምር ያለ ነው። ለስለስ ያለ ነፋስ ሽው ይላል። ልጆች ሳይክል እየጋለቡና እየተሯሯጡ ይጫወታሉ። በየበሩ ላይ ሁለትም ሦስትም መኪና ቆሞ ይታያል። አንዳንድ ባልና ሚስቶች ደግሞ ቁምጣ እንደለበሱ ውሾቻቸውን አስከትለው የእግር ጉዞ ያደርጋሉ። የሚሮጡም አንድ ሁለት ሰዎች በመንገድ ላይ ይታያሉ። ሰሎሜ ይህን ሁሉ የሕይወትን መልካምነትና ጣዕም የሚገልጽ ትዕይንት ተመልክታ እነሱ ቤት የሞላውን የሞት ድባብና የኀዘን ጨለማ አነጻጽራ በውስጧ "ሞት እንዴት ከባድ ነው? ለቋሚ እንዲህ ከከበደ ለሟች ምን እንደሚሆን ሟች ይወቀው። ለኛ ለቀሪዎቹ ግን ከቋጥኝ የከበደ፣ ከጨለማ የጨፈገገ መከራ ነው። ለካ የሰው ብርሃኑ ከፀሐይ ብቻ አይደለም፣ ከሰላም፣ ከደስታና ከፍቅርም የሚመነጭ የተስፋ ፍካት ነው። እውነትም ሕይወት የሰው ብርሃን ናት፣ ሞት ደግሞ ጨለማ።" እያለች አንድ ሰላሳ ደቂቃ በእግራቸው ከተመላለሱ በኋላ አእምሮዋ ቀለል ብሎት ነገሮችን በተሻለ ማሰብ ቻለች።

ወደፊት ብዙ ሥራ እንደሚጠብቃት በመገንዘብ ነገሮችን በጊዜ መልክ ማስያዝ እንዳለባት አውቃ ቤተሰቦቿ ቢስማሙም ባይስማሙም፣

ለተወሰነ ጊዜ ወጣ ለማለት ወሰነች። መጀመሪያ ካሊፎርኒያ ኦክላንድ ያለች አንዲት ጓደኛዋ ጋ ለመሄድ አሰበችና ግን ለረጅም ጊዜ ስላልተገናኙ አሁን ብትሄድ የራሱዋን ጊዜ ለመውሰድ ሊያስቸግረኝ ይችላል ብላ ተወችው። ጥቂት ካሰበች በኋላ ብቻውን የሚኖረው ያባቷ ታላቅ ወንድም ጋ ኒውዮርክ ለመሄድ ወሰነች። እርሱ ብዙም ቤቱ አይቀመጥም። ለማውራትም የሚከብድ ሰው አይደለም። በዚያውም የሱንም ምክር ማግኘቱ እንደማይከፋ ስላሰበች በሐሳቡ ደስ አላት። አጎቷ ለቀብር መጥቶ በሥራ ምክንያት በማግስቱ ነበር የተመለሰው። በሙያው ጠበቃ ሲሆን፣ በአለም አቀፍ ጉዳዮች ላይ የተባበሩት መንግሥታትንና ሌሎች ዐለም ዐቀፍ ድርጅቶችን ያማክራል።

ሰሎሜ ልመጣ ነው ብትለው፣ ነፍሱ እስኪጠፋ ነው ደስ የሚለው። በፊት ኢትዮጵያ መሄዱዋን በሙሉ ልቡ የደገፈና ካበረታቱዋት ጥቂት ሰዎች አንዱ እሱ ነው። ኢትዮጵያም እያለች በአሥራ አምስት ቀን አንዴ ሳይደውልላት አይቀርም። "እኛ አቅቶን እዚህ በምቾት በስብሰን ቀረን፣ እናንተ እንኳ እስኪ ያችን አገር አገር አድርጓት" ይላል ሁሌም በቁጭት። በኢህአፓ ጊዜ እንደወጣ ነው በዚያው የቀረው። ለአገሩ ያለው ፍቅር አሁንም ትኩስ ነው። ኑሮ ደግሞ ያንን ትኩሳት አፍኖ እዚሁ አሜሪካ አስቀርቶታል። ሁለት ልጆቹና ሚስቱ ሰክሮ ያሽከረከር በነበረ ሾፌር ተገጭተው ከተገደሉ ከሃያ ዓመት ወዲህ ይኸው ብቻውን ነው የሚኖር። ኢትዮጵያና ሁንዱራስ ሃያ ልጆችን እየረዳ ያስተምራል። ትምህርት ቤት ሲዘጋ ሰሎሜና ሶለን እሱ ጋ እየሄዱ ብዙ ጊዜ ያሳልፉ ነበር። ሰሎሜ መልኳ ሚች ልጁን ስለምትመስል አንዳንዴ ከወንድሙ ከአቶ አላና ጋ "ሰሎሜ የኔ ልጅ ናት ሰርቃችሁኝ ነው" እያለ ይቀልዳል።

እቤት እንደገባች ሕያውም ከሥራ ወደ ቤት ገብቶ ስለነበር ያሰበችውን አጫወተችው። እሱ ግን ብቻዋን መሆኑዋ ኀዘንዋን ያባብሰዋል ብሎ ስለሰጋና በዚህ ጊዜ የቤተሰቡ አንድ ላይ መሆን ለሁሉም ጥሩ ነው ብሎ ስላሰበ አሳቧን እምብዛም አልደገፈም። የሰሎሜን ወደ ኢትዮጵያ መመለስም ሳይጠላው አልቀረም፣ ክብሮምን ከልቡ ስለሚወደው ሁለቱ አንድ ላይ ቢሆኑ የሚል ምኞትም አለው። ለአቶ አላናም ቢሆን አሁን ሶለን ከሌለ የሰሎሜ መኖር ምን ያህል አስፈላጊ እንደሆነ ይገምታል። ሕያው የቤት ልጅ ብቻ ሳይሆን፣ የቤተ ሰብም ሰው ነው። ሁሉም ነገር ከቤተ ሰብ አንጻር ከታየ በኋላ ነው እንግዲህ አገር፣ ወገን በጎ አድራጎት ... ወዘተርፈ የሚመጣው ይላል። ሕያው የጭንቅላት ቀዶ ህክምና ቢያጠናም፣ ለሥነ ልቦናዊና ፍልስፍናዊ ረቂቅ ሐሳቦች ዛሬም እንደ ድሮው ሩቅ ነው። ሶለን እሱንና ክብሮምን እናንተ፣ 'ውድ ቴክኒሻኖች ናችሁ' ብሎ በነገር ሲነካው እሱም 'ርካሽ ፈላስፋ ከመሆን መቶ እጅ ይሻላል' ብሎ ጥሎት ይሄድ ነበር።

ሰው ሁሉ ከተኛ በኋላ ሰሎሜ ከእናትና አባቱዋ መሃል እንደተኛች ሐሳቧን አካፈለቻቸው። መጀመሪያ ሁለቱም መሄዷን ፈጽሞ አልደገፉም ነበር።

ሐሳቧን ማስቀየሩ እንደማይቻልና አጎቷ ጋ መሄዷን ካወቁ በኋላ ከልባቸው ባይስማሙበትም፣ መስማማታቸው አልቀረም። በማግስቱ ጠዋት አጎቷ ጋ ደውላ እንደምትመጣ ስትገልጽለት ወዲያውኑ ቲኬቱን ገዝቶ እንደሚልክላት እየተደሰተ ነገራት።

ሰሎሜ ወደ ኒውዮርክ ከሦስት ቀን በኋላ ለመሄድ አቀደች። በዚህ መሃል ግን ያልጠበቀችው ነገር መጣ። ሶፊያ ደወለች። በመጥፋቷ ይቅርታ ጠይቃት ከቀብሩ በኋላ ውስጧ ያለውን ሕመምና ኀዘን ለመቋቋም ከሰው ሁሉ ራቅ ማለቱን እንደመረጠችና በመኖርና በመሞት መካከል ትልቅ ትግል ስታደርግ መክረሟን ነገረቻት። በመጨረሻም ላለመሞት ብቸኛ ምክንያት የሆናት እውነቱን ይዛ ላለመቀበር በመወሰኗ እንደሆነና ሰሎሜ በቀብር ሥነ ሥርዐቱ ላይ ስትናገረው የነበረው ነገር ባይምሮዋ እየደወለ ስላስቸገራት እንደሆነ ገለጸችላት። "ሶለን የሚያኮራና የሚደነቅ ማስታወሻ ትቶልን ነው የሄደው፣ ለሰው ሁሉ የምናደርሰው መልእክት" አለቻት። የወሰነቻቸውን አንዳንድ ውሳኔዎች ለመወያየትና ልትነግራት የምትፈልገውን ሁሉ እንዲጫወቱ እንደምትፈልግና ሳምንቱን ሙሉም ስልኳን ዘግታ በሚቺጋን ግዛት በኩል በሚገኝ በሐይቁ ዳር በተሠራ አንድ ጸጥ ያለ እንግዳ ማረፊያ ማእከል ስታስብና ማድረግ ያለባትን ስታውጠነጥን እንደቆየችም ገለጸችላት። ሌሎች ጥቂት ነገሮችን ተጨዋውተው በማግስቱ ለምሳ ሁለቱም በሚያውቁት የሃበሻ ሬስቶራንት ሊገናኙ ተስማሙ። ከዚያም ቤተ ሰቦቿን ሰላም እንድትልላት ነግራት ስልኩን ዘጋች።

ሰሎሜ ሶፊያን ማግኘት መቻሏን እንደ ተአምር ነው ያየችው። አጎቷ ለሁለት ቀን ወደ ደቡብ አሜሪካ እንደሚሄድ ስለነገራት በመሃል ሳሮንንም ኒውዮርክ ለማግኘት ዐቅዳለች። በተጨማሪም ሶለን በዐደራ የሰጣትን ጽሑፎችና የኢሜይል ፋይሉን ለመመርመርም ጥሩ ጊዜ ሊሆንላት እንደሚችል ዐስባለች።

* * *

ዘጠና ቁጥር አገር አቋራጩ አውራ ጎዳናው በመኪና መጠቅጠቅ ጀምሮአል። መብራት ስለማይኖረው ሰሎሜ ሁሌም ከሻምበርግ ወደ ቺካጎ ዳውንታውን ከተማ ለመሄድ እሱን ትመርጣለች። ዛሬ ግን ውስጥ ውስጡን ነው የነዳችው። ጎልፍና ዳምፕስተር የሚባሉትን የከተማ መንገዶች ተጠቅማ ኢቫንስቶን በሚባለው የቺካጎ ምሥራቃዊ ክፍል ነው የሄደችው። ከቤት የወጣችው ከጠዋቱ አምስት ሰዓት ከሩብ ሲሆን ከሶፊያ ለምሳ የተቃጠሩት ደግሞ ብሮድዌይ ከሚባለው መንገድ ላይ ከሚገኘው ኢትዮጵያን ዳይመንድ ምግብ ቤት ነው። ከዚያ ብዙም ሳይርቅ ሁሌም ደማቁ የዲቮንም መንገድ ብሮድዌይን ያቋርጣል፣ ዲቮን ደግሞ የህንድና የፓኪስታኖች መናኸሪያ• ነው። እዚያ ዕቃ እርግጡን ተብሎ

የሚገባባቸው ሱቆችም አሉ። ጥቅጥቅ ያሉ ሱቆችና ውክቢያ ያመሳቀለው ሰፈር ነው። ጨርቃጨርቆች የኤሌክትሮኒክስና ሌሎች ረከስ ያሉ ዕቃዎችም ይገኛሉ። ቅንጦትና መዝናናት እንዳሜሪካውያን ባይታይበትም የድኻ ሰፈር አይደለም። ሀብት ገንዘብ ከሆነ። ነገር ግን ደግሞ አንድ ዐይነት ድኽነት ያለም ይመስላል። ምናልባት ስቱንቱን ብልጽግናና ጭንቅንቅ ምቾት ያለበት ሰፈር ስለሆነ ይሆን? መኪናዋን ከባሻገር ባለው ዋልግሪን ሱቅ ፊትለፊት ባለው ሜዳ ላይ አቆመች። ከሰዓቱ 5 ደቂቃ ቀድማ ስለደረሰች ሰሎሜ ዘና ብላ ወደ ሬስቶራንቱ ገባች።

ዳይመንድ ብዙ ትዝታዎቿን ይቀሰቀሳል። ቤቱ ሰፊ ሲሆን መቀመጫዎቹ ራቅ ራቅ ብለው ነው የተደረደሩት። ይህም ጨዋታን ብቻ ሳይሆን ልቦናንም ሰፋ ያደርጋል። ጣራው ከፍ ብሎ የተሠራ ስለሆነ ቅልል ይላል። ዝቅ እንዳሉ ቤቶች ዕቃ ተሸክሞ የመብላት ስሜትን አይፈጥርም። አስተናጋጆቹ እምብዛም አይለዋወጡም። ደጋግሞ የሚሄድ ሰው ደግሞ ቤተኛነት ይሰማዋል። በተለይ ዳይመንድ ገብተው ሻዩን ሳይጠጡ፣ ሰላጣውንና ጁሲይ ስፓይሲ ጥብሱን ሳይበሉ አይወጡም። በርግጥም የሚጥም ምግብ ነው። ሰሎሜም ልማዷ ይሄው ነው። እንጀራው ግን እንደ አብዛኛው ያሜሪካ አገር እንጀራ ሁሉ የጤፍ አይደለምና ሆድ ከመንፋቱም በላይ ጨው ጨው ስለሚል የወጡን ጣዕም ይሻማል። ጤፍ እኮ ጎምዛዛ ባለው ልዝብ ለዛው በድልህ እንኳ ቢበሉት ይጥማል። ለጤናም ጤና ነው። ነገር ግን እዚህ አገር ዋጋው ውድ ነው። እዚህ አገር የጤፍ እንጀራ አይወጣም ይላሉ፣ ኢየዋጣም ላለማለት አስበው ሳይሆን አይቀርም። ብዙ ባለቤተ ሰብ ሰው ግን ጤፉን በውድም ገዝቶ ቢሆን፣ 'በወርቅ ሚዛንም' ቢሆን እየመዘነ፣ ከስንዴ ዱቄት ጋር እያቀላቀለ ጤፍ ጤፍ የሚል እንጀራ ይበላል።

በሰፊው ቤት የሚንቆረቆረው ያገር ቤት ሙዚቃና በግድግዳው ላይ የተሰቀለው ትልቅ ማዘጋጃ ቤቱን የሚያሳየው የቸርቸል ጐዳና እና ያዲሳባ ከተማ ሥዕል ወዲያው ነው የሰዉን የትዝታ ማዕበልና የናፍቆት ዐውሎ ነፋስ የሚያስነሣው። በተቃራኒው ግድግዳ ላይ ደግሞ እነፋሲልና ጎንደር እንዲሁም አክሱም በትልቁ ተሥለው ተሰቅለዋል። ሰሎሜ ቺካጎ ስትኖር ከቤተሰቧ ጋር ብዙ ጊዜ ቅዳሜ ምሳ በዳይመንድ ይበሉ ስለነበር ቤተኞች ናቸው። ከብዙ ነጭ ጓደኞቿም ጋር እዚህ ይመጡ ነበር። ካልተያዘባቸው በቀር የሚቀመጡት ደግሞ በፊት ለፊት መስኮት አኳያ ካለው ጠረጴዛ ዙሪያ ነው። ሶለን ተፈሩጠ ፊቱ ወደ መንገዱ በሆነው ወንበር ላይ ነበር የሚቀመጠው፣ ማውራት ብቻ ሳይሆን ወሬ መስማትና ማየትም ይችልበት ነበር። ምናልባት ሶለን ሶፊያንም እዚህ መምጣት አስለምዷት ይሆን ብላ አሰበች።

ጭንቅላቷን ከግራ ወደ ቀኝ በማወዛወዝ ንፋሱ ያመሳቀለውን ፀጉሯን እንደማስተካከል ብላ እግረ መንገዷንም ሐሳቧን ያመሳቀለውንም የትዝታ ማዕበል ጸጥ ለማድረግ ሞከረች። አካባቢውን ስትቃኝ ከጥቂት አበሾችና ባንድ ከብ ጠረጴዛ

ዙሪያ ከተሰየሙ ፈረንጆች በስተቀር ምግብ ቤቱ ባዶ ነበር። ለሰስ ያለ አየር ስለነበር ቀለል ያለ አለባበስ ነው የለበሰችው። ከዋሌት ብዙም የማትበልጥ ትንሽ የእጅ ቦርሳ ነገሯዋን ሁሉ ይዛላታለች። የዘወትር ወንበራቸውን ሰው አልያዛትም። አስተናጋጁ እዚህ ቤት እጅግ ብዙ ጊዜ ከቆዩት ጥቂት ሰዎች መካከል አንዱ ነው። ሞቅ ያለ ሰላምታ ተለዋውጠው የሶለንን ሞት እንደሰማና እንዳዘነ ነግሮአት እዚያው ልቅሶ የመድረስ ያህል ኀዘኑን ገለጸላት።የት ይሻላልም ብሎ ሳይጠይቃት ነው የተለመደው ወንበር ጋ ወስዶ እንድትቀመጥ የጋበዛት። ሁሌም ሶለን የሚቀመጥበት ወንበር ላይ ሳታስበው ተቀምጣ ራሷዋን አገኘችው። ዛሬ ግን ከቦታው ሊያስነሣትና ሊታገላት ሶለን የለም።

ገና አረፍ ብላ ደጅ ደጁን ማየት ከመጀመሩዋ ነበር ሶፊያ አጠገብዋ ደርሳ "ሰላም ... ሰሎሜ" ስትላት እሷም ከመቀመጫዋ ተነሥታ እየጨበጠቻት "ታዲያስ ... ሶፊያ ... እንዴት ነሽ? ስለ መጣሽ አመሰግናለሁ። በጣም አዝናለሁ ምንም ልናግዝሽ ስላልቻልን። ወላጆቼም ኀዘኑ በጣም ከብዶባቸው ስለነበር በደንብም እንዳላዋሩሽ አውቃለሁ። እንዴት ነሽ?" አለቻት ራሷን ለመሰብሰብ እየሞከረች። ሶፊያ ስሟም መልኳም ከሃበሻ ጋር በጣም ያምታታል። ብዙ ሰዎች ባማርኛ ሊያዋሯት ይሞክራሉ።

"በጣም ታምሪያለሽ ሰሎሜ፣ እኔም በጣም ነው የማመስገነው ልታገኚኝ በዚህ አስቸጋሪ ጊዜ ፈቃደኛ ስለሆንሽ... ሁሉም ነገር ይገባኛል አትጨነቂ፣ ለሁላችንም አስቸጋሪ ጊዜ ነው። ምን ማድረግ ይቻላል? እንዴት ናቸው ቤተ ሰቦችሽ? ከብሮምስ? መቼም እንዴት አይነት ደግ ልጅ ነው?" አለቻት እጆቿን እያፍተለተለች እንደቆመች። እሷም ግርታንና የስሜቷን መደበላለቅ እየታገለች እንደሆነ ያስታውቃል። የፈረንጅኛው ደኅንነት አጠያየቅና ሰላምታ አሰጣጥ ሁሌም ካባሻኛው ለየት ይላል።

"ደኅና ናቸው፣ ምንም አይሉም። ያው ጊዜ ይወስዳል። ከብሮም ደኅና ነው፣ አዎን በጣም ጥሩ ጓደኛችን ነው። አብረን ነው ያደግነው ማለት እችላለሁ።" አለችና እንድትቀመጥ ጋበዘቻት።

ቁጭ እንዳሉ "ታውቂያለሽ እዚህ ቤት ለመጀመሪያም ለመጨረሺያም ጊዜ የመጣሁት ከሶለን ጋ ነበር። ታዲያ ሁሌም አንቺ የተቀመጥሽባት ወንበር የሱ ናት። አንዴ ምን እንደሚያደርግ ለማወቅ ቀድሜው ስቀመጥበት ሊያስለቅቀኝ የሞከረው መንገድ ሁሉ አልሳካ ቢለው፣ ከነወንበሬ ተሸክሞ ዕልፍ አድርጎኝ ነው ስፍራውን የያዘው። ግን እኮ ደግሞ በቃ ትዕይንቱን ይወደዋል፤ ሁሌም የሚለው አያጣም። እኔ ተቀምጬ ከማየው እሱ ያየውን ሲነግረኝ ያሥቀኛል ያዝናናኛልም..." ብላ አቀረቀረች ሶፊያ።

"ከበፊቱም እዚህ ቤት ብዙ ጊዜ በየሳምንቱ ቅዳሜ ለምሳ እንመጣ ነበር

ከቤተ ሰብ ጋር። ታዲያ ይቺ ቦታ ያኔም የሶለን ናት። እኔም ከሱ ጋር መወዳደር ደስ ይለኝ ስለነበር አንዳንዴ ቀድሜው እይዝበትና አልነሣም እለው ነበር። ያው እኔ ታናሽ ስለሆንኩ ሁሉም ለኔ ነበር የሚረዱት። ግን ምንም ይሁን ምን ወንበሯን የራሱ የሚያደርግበት መንገድ አያጣም ነበር...” አለች ሰሎሜም የሌለውን ሶለንን በትዝታ ከመካከላቸው አድርጋ።

ከዚያም የሚበሉትን አዘው የቀረበላቸውን ውሃ እየተጎነጩ የባጥ የቆጡን እያወሩ ቆዩ።

“መቼም ብዙ ጥያቄ እንደሚኖርሽ እገምታለሁ። በቀደምም ያው የሶለን ሁኔታ ተባብሶ እሱም ስላረፈ በቃ ምንም ሳናወራ ነው እኮ የተለያየነው። ከየት ጀምሬ እንደምነግርሽ ግን አላውቅም። አንቺን ካላስቸገርኩሽ አሁን በቅርብ ስለሆነው ነገር ከመንገሬ በፊት ስለ እኔ ትንሽ ብነግርሽ ምን ይመስልሻል? እርግጠኛ ነኝ ሶለን አንዳንድ ነገሮችን ነግሮሽ ይሆናል፤ ግን እኔም ስለ ራሴ ብነግርሽ ደስ ይለኛል። ምክንያቱም ሁሉም ነገር የተያያዘ ስለሆነ ... ብዬ ነው... ምን ይመስልሻል?” አለች ዐይን ዐይኑዋን እያየች።

“ጥሩ ነው ጥሩ ነው። ላንቺ ጥሩ እንደመሰለሽ... በቂ ጊዜም አለን ሳትሳቀቂ አጫውቺኝ...፤ ደግሞ እኔም ስላንቺ ለማወቅ በጣም ደስ ይለኛል ... አንቺ እንዳሰብሽው አድርገሽ ንገሪኝ...” ብላ የምትሰማውን ለመስማት ራሷን እያዘጋጀች ከፊቷ የተቀመጠችውን፣ የሶለንን ከአደጋው በፊት የመጨረሻ ቀናት ልትነግራት በምትችለው ብቸኛ ሰው ላይ አይኗን ተከለች።

ሶፊያ የቆዳዋ ጠይምነት የሚያምር ፍካት አለው፤ ጠይም አበሻ ትመስላለች። ፀጉሯ ፍርፍር ያለ ለስላሳ ሲሆን አሳድጋው ፍሪዝ ተደርጎ በጣም ያምራል። ዐይኗም ፀጉሯም ጥቁር ቡናማ ቀለም ነው፤ ፊቷም ወደ ክብነት ያመዝናል። ዐይኖቿ ዐይን የሚይዝ አሳዛኝ ለዛና ጥልቅ ውበት አላቸው። ከንፈሮቿ ወፈር ወፈር ማለታቸውና ትንሿ አፍንጫዋ ካባቷ የወረሰችው ገጽታ እንጂ የግሪክ ማንነቷን አያሳይም። እንከን የማይወጣላቸው ረጃጅም እግሮቿ ባደረገችው ጉልበቷ አካባቢ በሚደርሰው ቁምጣ የተነካ ነጻነት አግኝተው በቀላሉ የተመልካች ቀልብ ይስባሉ። ዛሬም አንገቷ የተሸፈነ ሲሆን ግራ እጇን ግን ያለድጋፍ በቀስታ እያንቀሳቀሰች መጠቀም ጀምራለች። አደጋው ደረቷና አንገቷ ላይ ቃጠሎ ያደረሰ ሲሆን፣ ጥይቶቹ የመቷት ሆዷን እና ደረቷን ስለነበረ ያደረገችው ቀዶ ህክምና የተወሳሰበ ነበር። ደግነቱ ቁስሉ ምንም አይነት ኢንፌክሽን ስላልፈጠረ፣ በጥሩ ሁኔታ ያለብዙ ጠባሳ እየዳነላት ነው። ጭንቅላቷ ላይ የደረሰው መቀጥቀጥም ሙሉ በሙሉ ያለችግር የዳነ ነው የሚመስለው። ነገር ግን አሁንም ሆዷንና ደረቷን ያማታል። እጅግም ቀጭን የማይባል ቅርጸ መልካም ተክለ-ሰውነት አላት። ዕድሜዋ 28 አካባቢ ሲሆን፣ ከሰው ጋር በቀላሉ የሚግባባ ሰብእና አላት። የለበሰችው ልብስ ሁሉ ጥቁር ስለ ነበር መልኳን የበለጠ አውጥቶታል።

“እም ... የኔ ሕይወት ራሱ አንድ የተመሰቃቀለ ምስጢር ነው። ለኔም አይገባኝ። ማንነቴም ምንነቴም...። አባቴ እንደምትገምቺው አፍሪካን አሜሪካን ነው። ደግና ጀግና ነበር ብል ማጋነን አይደለም። መጀመሪያ ያሜሪካን ጦር አውሮፕላን አብራሪ ፓይለት የነበረ ሲሆን፣ ከዚያ በኋላ ግን በአውሮጳ የሲአይዬ ኤጀንት ሆኖ ጀርመን በሥራ ተመድቦ ሲኖር ነው እንግዲህ በፋሽንና ፋይን አርት ትምህርት ላይ ከነበረችው እናቴ ጋር ባንድ ፓርቲ ላይ የተዋወቁት። ቤተ ሰቦቿ በግሪክ ሃገር የታወቁ ሀብታሞች ሲሆኑ ዘረኛና አክራሪ ሃይማኖተኞች ነበሩ። እናቴና አባቴ ግን ያላቸው ትውውቅ ወደ ፍቅር ለመቀየር ጊዜም አልወሰደበት። በዚህ መሃል እኔ ተረገዝኩ። እናትና አባቴ ለመጋባት ቢወስኑም፣ የሱም ሆነ የሷ ቤተሰቦች ደስተኞች አልሆኑም። ስለዚህ ሁለቱም እዚያው ጀርመን አገር ውስጥ ዝም ብለው አብረው ሲኖሩ እኔ ተወለድኩኝ። በዚህ መሃል ነው እናቴ አባቴ አስቀድሞ ያልነገራትን ነገር የሰማችው። ለካ አባቴ ከዚህ በፊት ሁለት ጊዜ አግብቶ የፈታና ሦስት ልጆች የነበሩት ሰው ነው። ይህ ተጨማምሮ በመካከላቸው ያለው ግንኙነት እየሻከረ ሄደና ወደ መለያየት ተቃረበ። እሱም እድገት አግኝቶ ወደ ፊሊፒንስ ተቀይሮ ሲሄድ እናቴ አሻፈረኝ አልሄድም አለች። ስለዚህ እኔን ይዛ እዚ ጀርመን ቀረች። በዚህ ጊዜ እኔ የአራት ወይ የአምስት ዓመት ልጅ ነበርኩ። አባቴ ሲለየኝ የተፈጠረብኝ ሰቆቃ በትንሹ ትዝ ይለኛል። ለአባቴ በቃ ምን ልበልሽ ትንሽ ልዕልትና ዕንቁው ነበርኩ፣ በሄደበት ሁሉ ይዞኝ ነበር የሚዞረው።” ብላ ፊቷ የቀረበውን ውሃ ፉት ስትል ሰሎሜም እየጣማት የመጣውን ታሪክ ለማዳመጥ የበለጠ ተመቻቸች።

“ያው ከዚያ በሁዋላ ከናቴ ጋር ነበር የቆየሁት ጀርመን ለአንድ ሁለት ዓመት ይመስለኛል። ከዚያም በኋላ ጀርመን አገር መኖር እናቴ ከባድ ሆኖባት እንደነበር ትዝ ይለኛል። በመሃል አባቴም ጥሎአት እንደ ሄደ ስላወቁም እንደሆን እንጃ ከቤተ ሰቦቿ ጋር ያለው ጠብ በረድ ብሎ ነበር። እንዲያውም አያቶቼ መጥተው ጠየቁን። በጣም ከባድ ኑሮ ነበር የምንኖረው። አባቷ በጣም ይወዷት ነበር። ጠባቸውም የበረታው ከዚያ የተነሣ ነበር መሰል። እሷ ብቻ ነበረች ሴት ልጃቸው። መጥተው ኑሮአችንን ሲያዩ እንደነሱ ላለ ደልቃቃ ቤተሰብ አሰቃቂ ሆኖ ነው ያገኙት። አባቷም እናቷም እኔን ሲያዩኝና ሲያውቁኝ በቃ በጣም ነበር የወደዱኝ። የመጀመሪያ የልጅ ልጅም ስለሆንኩኝ ይሆናል። እኔም በቃ ልጥፍ ብዬ አልለቅም ስላልኳቸው ልባቸውን አቅልጬው ኖሯል። አትሄዱም ብዬ አስቸገርኩ። ከዚያም እናቴ ወደ ግሪክ ለመመለስ ስለ ተስማማች በወሩ አቴንስ ሆነ መኖሪያችን።” አለች ሶፊያ አሁንም የሩቅ ታሪኳን ከትዝታ ማህደሯ እየፈታች።

“ኑሮ እንደ ገና ደስታና ተድላ ያለበት ሆነ። የቤቴ ብርቅዬ ዕንቁ ነበርኩ። አያቶቼ እንደ ዕንቁላል ነው የያዙኝ። በሁለት ዓመቱ እናቴ ከዚያው ያገሬውን ሰው ለማግባት ስትወስን እኔ ካያቶቼ ጋር እንድኖር ተወሰነ። አያቶቼን በጣም ብወዳቸውም ቅሉ እናቴንና አባቴንም ለነሱ ምቾት ተብሎ መነጠቁ ግን ሳይጎዳኝ

አልቀረም። ያው ይሄም ተለመደ። እኛ ካለንበት ከተማ 3 ሰዓት ርቃ የምትኖረውም እናቴ ዐልፎ ዐልፎ መምጣቷም አልቀረም። እኔም ትምህርት ቤት በሚዘጋበት ጊዜና በክረምት አንዳንዴ እነሱ ጋ እየሄድኩ አሳልፋለሁ። ባሏ ደግና ርኅሩኅ ሰው ቢሆንም፣ እናትና አባቴ ዐብረው ይሆናሉ የሚለውን ስውር ህልሜን ስላጨለመብኝ ይሁን አላውቅም እጠላው እንደነበር ነው ትዝ የሚለኝ።" ብላ ፊቷን ጨፍገግ ስታደርግ የሰሎሜም ፊት የሷኑ ተከትሎ ለቅጽበት ጨለም አለ።

"የቤተሰቡን ሁሉ ንብረትና ቢዝነስ የሚያንቀሳቅሰው የእናቴ ታላቅ ወንድም ሲሆን፣ ስላላገባ ከወላጆቹ ጋር ነበር የሚኖረው። መጀመሪያ ላይ ብዙም ለሱ ግድ አልነበረኝም። ኋላ ላይ ግን በቃ ከአባቴ ያጣሁትን ፍቅርና ትኩረት ከሱ ያገኘሁ መሰለኝ። እኔን የማይወስድበት ቦታ አልነበረም። በዚህ ጊዜ የአስር ዓመት ልጅ ነበርኩ። የማይገዛልኝ መጫወቻ አልነበረም። ቀስ ቀስ እያለ ግን የማይገባ ነገር እንዳደርግ ያባብለኝ ጀመር። እምቢ ስለውም ወደ ማስፈራራቱ አዘነበለ። እኔም በልጅ አእምሮዬ አንድም በመደለያው በመጭበርበር፣ ሌላም ማስፈራሪያውን በመስማት ቀስ ቀስ እያለ የፈለገውን ሁሉ አደርግለት ጀመር። አሁን ልነግርሽ የማልችላቸውን ጸያፍ ነገሮች ሁሉ ያስደርገኝ ጀመረ። ገና ባሥራ አንድ ዓመቴ ክብረ ንጽሕናዬን ወሰደው። ትዝ ይለኛል ያን ሰሞን አሞኝ፣ ሃኪም ቤት እወስዳታለሁ ብሎ እንዴት ነገሩን አደባብሶ እንዳሳለፈው። በምድር ላይ ካሉ ሰዎች እንደሱ የምፈራው የምጠላውም ሰው አልነበረም። በዚህ መሃል በትምህርቴም ደከምኩ በቃ ሕይወቴ የቀን ቅዠት ሆነብኝ። አንዳንድ አስፈሪ ፊልሞችን ያሳየኝና አንድ ነገር ብናገር እንደዚያ እንደሚያደርገኝ በልጅ አእምሮዬ ፍርሀት ይለቅብኛል።" አለችና ፍርሀቷና ንዴቷ ፊቷ ላይ እየተተረማመሰ እጇም መንቀጥቀጥ ጀመረ።

"በጣም የሚያሳዝን የሚያናድድም ነገር ነው። ለናትሽ ወይም ላያቶችሽ ወይም ትምህርት ቤት መናገር አትችይም ነበር?" አለች ምን ማድረግ እንዳለባት ያላወቀችው ሰሎሜ የሶፊያን እጅ በኀዘኔታ እያሻሸች። የሶፊያ እምባ መፍሰስ ጀምሮ ስለነበር ሶፊያ ከቦርሳዋ ውስጥ እሽግ ናፕኪን ሰጠቻት።

"አየሽ ልጅ መሆን ... ሁሉን ታምኚያለሽ። ሰውዬው ሁሉን ቻይ ይመስልሻል። እናቴን ቢገድልብኝስ እንዲህ ቢያደርግና እንዲህ ቢቀበጥርስ...ትያለሽ። ደግሞ ጸጸትና ዕፍረት አለ። 'አንቺ ይህንን ብትናገሪ ማንም አያምንሽም፣ እኔም ውሸትሽን መሆኑን ማሳመን አያቅተኝም፣ እንዲያውም አንቺን ራስሽን ነው የሚቀጡሽ' ይለኛል። በቃ ውሸት እኮ እስራት ነው። የሚሰማኝ ስሜት እኮ የዓለም ቆሻሻ መጣያ የሆንኩ ያህል ነው። አንዳንዴም ታጥቢ ታጥቢም አይለቀኝ እድፉ፣ የሰውዬው ጠረን። እስካሁን እሱ የሚቀባውን ሽቶና አፍተር ሼቭ ዐይነት ነገር ሲሸተኝ ያቅለሸልሸኛል። ለረጅም ጊዜ ወንድ ሲባል አውሬ ነበር የሚመስለኝ። የዋህነቴንና ንጹሕነቴንም ነው የመረዘው።"

"እሺ ከዚያስ እንዴት ሆንሽ..?" አለች ሰሎሜ ታሪኩ ውስጥ ሙሉ ለሙሉ ተዘፍቃ።

"ብታምኚም ባታምኚም በቃ ነገሩ ለአራት ዓመት ያህል ቀጠለ። ግን በቃ አያቶቼም እያረጁ ስለሆነ ይሁን አላውቅም ምንም የገባቸው አልመሰለኝም። እናቴም ሦስት ልጆች ወልዳ በነሱ ሕይወት ተጠምዳ የኔ ጉዳይ የማንም ሊሆን አልቻለም። ሰውዬው ብዙ ሕፃናትን በዚህ መንገድ ያበላሸ ይመስለኛል። እንዲያውም ትልቅ የሕፃናት ርዳታ ድርጅት አለው። በያገሩም እየዞረ ሕፃናትን ይረዳ ነበር፣ በርግጥ ርዳታ ሳይሆን ሰይጣናዊ ጥፋት ይፈጽም ነበር ቢሉ ይሻላል። ከሁሉ ከሁሉ የሚቀፈኝ በገንዘብ ኀይልና በበጎ አድራጎት ስም የተሸፈነ ክፋት መሆኑ ነው። ይህንን ክፋቱን የሚፈጽምበት አንድ ሰፊ አፓርትመንት ነበረው። የሞት ቤት ነው የሚመስለኝ። የሌለ የሕፃን መጫወቻ የለም። ግን ውስጡን ገባ ብለሽ ስታዪው እሱ በሕፃናት የሚጫወትበት የርሱ የክፋት ማቢያ ነው። ከተለያዩ አገሮችም አምጥቶ የሚያሳድጋቸው ሰባት ሕፃናት ነበሩት። ያው በሳምንቱ መጨረሻ የቤተ ሰብ ጊዜ እየተባለ በተራ በተራ ይዞአቸው እዚሁ ርኩስ ቤት ያመጣቸው ነበር። በመጨረሻም በቃ ዐመፀኛ መሆን ጀመርኩ። ትምህርት ቤት መደባደብ ቤትም ከአያቶቼ ጋር መጣላት አበዛሁ። እሱም እየወሰደ ሥቃዬን አበዛው። በመጨረሻም ራሴን ለማጥፋት ሙከራ ሳደርግ እናቴ ደነገጠች። አባቴን አምጪ አለበለዚያ ባጭር ጊዜ ራሴን አጠፋለሁ ብዬ ለናቴ እቅጩን ነገርኩዋት። አባቴ ወዲያው ሲመጣ እናቴ እንዴት ነገሩን አከብዳ እንዳየችው ገርሞኝ ነበር፡፡"

በዚህ መሃል የቀረበው ምግብ እየቀዘቀዘ ስለነበር ሰሎሜ ... "ውይ ይቅርታ ... ምግቡም ቀዘቀዘ... እኔም ተመስጬ ... እባክሽን በረሃብ እንዳልገልሽ?..." አለች ምግቡን ወደ ሶፊያ ፊት ጠጋ እያደረገችና እያስተካከለች።

"ኧረ በኔው ጉዳይ ይገርሽ ... በረኃብ ገደልኩሽ አይደል?..." ብላ ሁለቱም ወደ መታጠቢያው ቤት ሄደው እጃቸውን ታጥበው መጡ። ጥራቱ እስከዚህም ቢሆን ቢያንስ ንጹሕ ነው መታጠቢያ ቤቱ። ከዚያም ሰሎሜ ጸሎት አድርጋ መመገብ ሲጀምሩ

"ከዚያ በፊት አባትሽ መጥተው አያውቁም ነበር?" አለች ሰሎሜ አሁንም የጉጉቷ ደረጃ እንደናረ። ሶፊያ እንጀራ አበላሉን አቀላጥፋ ነው የምትችለው።

"አንድ ሁለት ጊዜ መጥቶ ነበር፤ ግን ለምን እንደሆነ አላውቅም እሱ ሲመጣ የቀጣሁት ስለሚመስለኝ ይሁን ናፍቆቱ ሆድ ስለሚያስብሰኝ፣ እንደገናም ቀርቦ መለየቱን ስለፈራሁ፣ በቃ አልቀርበውም ወይም አንድ ቀን እንዲህ ካየሁት በሁዋላ ዐይኑን ማየትም እንቢ እላለሁ፤ ሌሊት ደግሞ ሳለቅስ አድራለሁ። መንቻካ ቢጤ ሳልሆን አልቀርም። ከዚያም እናቴ ተደናግጣ ስለነበር ላባቴ ስትደውልለት እሱም ካሜሪካ ሲበር መጣ በሦስተኛው ቀን። እኔ ሳላውቅ እናቴም ለካ ላለፉት

አራት ዓመታት ስትታገለው የነበረው የጡት ካንሰር የመጨረሻ ደረጃ ደርሶ በሕይወት ለመኖር የተነገራት ቀሪ ጊዜ ሁለት ወር ነበር፤ ለዚህም ነው አባቴን ባስቸኳይ እንዲመጣ የፈለገችው። እኔም ከሆስፒታል እንደወጣሁ እናቴ ቤት መሄድ እንደምፈልግ ተናግሬ ወደዚያው ሄድኩኝ። ያ አጎቴም እናቴ ቤት መጥቶ ማስፈራራቱንና ማባበሉን ሊቀጥል እንደሚፈልግ ስለገባኝ እናቴን ካጠገቤ እንድትለይ አልፈቀድኩም። ስለዚህም ምንም መናገር አልቻለም። ባይኑ ግን የሚልከው ማስፈራራትና ልምምጥ ገብቶኛል።" አለች በዒ. ፊት ብቻ ያለውን ጎመን ወጥ ወደ ሰሎሜ በኩል በቆረሰችው እንጀራ እየገፋች፤ ትዝታዋን የሚገፋላት ይመስል።

"እና አባትሽ ሲመጡ ምን አሉ?" አለች ሰሎሜ አሁንም በጉጉት

"አባቴ ሲመጣ ያው የድሮው ነው። እንዴት እንደሚወደኝና ስለሆነው ነገር ሁሉ ራሱን እንደሚወቅሥና ሁሌም እንደሚጸጸት ነገረኝ። ለምን እንደሆነ አላውቅም በጣም ነበር ያሳዘነኝ። በዚያን ጊዜ በዋናው የሲአይኤ ቢሮ ተዛውሮ ዋሽንግተን ዲሲ ነበር የሚሠራው። በአብዛኛው በአውሮጳ ካሉ ሥራዎች ጋር በተቆጣጣሪነት ነበር የሚሠራው። በዲፕሎማት ፓስፖርት ነበር የመጣው። እናቴ እኔንና እሱን አስቀምጣ ለምን እንዲመጣ እንደ ፈለገች ልትነግረው ስትጀምር አቋርጫት 'ዝም በላት እኔ ነኝ እንድትመጣ የፈለግሁህ' አልኩና ልቅሶዬን ለቀቅሁት። እናቴ መታመምዋን ያወቅሁ ነው የመሰላት እንጂ የማፈነዳውን ቦንብ ፈጽሞ አላወቀችም። ሁለቱም ተደናግጠው ''እሺ እሺ.... አንቺ ንገሪኝ የኔ ልዕልት" ብሎ ፊቴ ተንበርክኮ አባቴ እኔን ማባበሉን ቀጠለ።

"ከዚያም የሆነውን ሁሉ አንድም ሳላስቀር እያለቀስኩ ዘክዝኬ ነገርኩዋቸው። አባቴ እንደ ዕብድ አደረገው። እናቴ ተዝለፍልፋ መወደቋን እንኳ አላየም፤ እኔ ሮጬ ላዩዋ ላይ ወድቄ ስሬ'ኽ ነው የባነነው። እንጀራ አባቴና እሱ ተረዳድተው ወደ መኝታ ቤቷ ወሰዷት። ከዚያም አባቴ "እኔም የተናደድኩት ባንቺ አይደለም። እናትሽም ደንግጣ የወደቀችው ባንቺ አዝና አይደለም። እሱ ነው ... እሱ ነው ሰይጣኑ... ዝም በዬ የኔ ልዕልት ... ወይኔ እኔ ነኝ ለዚህ ሥቃይ ያጋለጥኩሽ ..." እያለ ቊጭ ብሎ ሲያለቅስ፣ በቃ ያ የልጅነቴ ፍቅር በውስጤ እንደገና ተጫረ። ከዚያም እናቴም ዐቅም ስታገኝ የቀራት ሁለት ወር አካባቢ እንደሆነና ከካንሰር ጋር ባላት ትግል ውስጥ ሆና ይህ ሁሉ ሲደርስብኝ ባለማወቋ ቊጭቷን እንባዋን እያዘነበች ነገረችኝ።"

"እናስ ምን አደረጉ አባትሽ? እንጀራ አባትሽና አያቶችሽ ምን አሉ?" አለች ሰሎሜ እሷም ውስጧ እያረረ።

" አባቴ ለአንድ ሳምንት ነገሩን ለማንም እንዳናወራና ለጉብኝት ብቻ እንደመጣና መምጣቱንም ከናቴ መታመም ጋር አያይዞ እንድናወራ አደረገ።

የእንጀራ አባቱም በዚያን ጊዜ በኦቴንስ ፖሊስ ውስጥ የሚሰራ መርማሪ ፖሊስ ስለነበር በሚቀጥለው ሁለት ቀን ከአባቴ ጋር ነገሩን ሲዶልቱበት የቆዩ መሰለኝ። በተጨማሪም እዚያ አካባቢ ካለው የሲአይኤ ቢሮ ጋር ሳይሠሩ አልቀረም። ከእንጀራ አባቴ ጋር በጣም ነው የሚግባቡት፣ የሚከባበሩትም። እንጀራ አባቴ ርኅሩኅ ብቻ ሳይሆን፣ በኔ የደረሰው ነገር እንደ እሳት እንዳንገበገበው ያስታውቃል። ከዛን ቀን ጀምሮ እነሱ ጋ እንድቆይ ተደረገ። የናቴ ቤተ ሰቦች እንጀራ አባቴን አይወዱትም። በተለይ አጎቴ ለሱ ያለው ጥላቻ የከፋ ነው። ከሥራው ሁሉ ሊያፈናቅለው ያልማሰው ጉድጓድ አልነበረም። እንጀራ አባቴ ግን በሥራው እጅግ የተመሰገነ ስለነበር ምንም ማድረግ አልቻለም።"

"እሺ ... ከሱ ብሶ ደግሞ! ይገርማል እኮ! እና ምን ተደረገ ከዛ?" አለች ሰሎሜ አሁንም አይኖቿ ሶፊያ ላይ እንደተሰፉ

"በሳምንቱ፡ እናቴ ቤት ትልቅ የቤተ ሰብ ስብሰባ ተደረገ፤ እናቴም የሕመሟን ጉዳይ ነግራቸው ሁሉም ሰው በጣም አዘነ። አጎቴና አያቶቼ እንዲቆዩና ሌላም የሚወያዩት ነገር እንዳለ እናቴ ነግራቸው የቀሩት ቤተ ሰቦች ሲሄዱ እነሱ ሳሉን ቀሩ። አባቴ የዚያኑ ዕለት ማታ ጉዳዩን አንሥቶ ረጋ ባለ ሁኔታ አፍረጠረጠው። እናቴና እንጀራ አባቴ ዝም ብለው ነበር የሰሙት። አጎቴም እንዴት ተደፈርኩ አይነት አባቴን የሆነ ያልሆነ ስድብ ተሳድቦ ካስፈለገ አንጠልጥሎ ሊያባርረው ወይም እስር ቤት ሊጨምረው እንደሚችል ደነፋ። አያቶቼም እንዴት ብንደፈር ነው ብለው ወዳጎቴ አዘነበሉ። እናቴ በዚህ ጊዜ ዘራፍ አለች። እንዲህ ሲሆን አባቴ ረጋ ብሎ ነበር የሚያዳምጣቸው።"

"ይገርማል ... ከዛስ" አለች ሰሎሜ ልክ እዛው በቦታው ያለች ያህል ስሜቷ እየጋለ።

"በመጨረሻም አባቴ በዲፕሎማቲክ ደረጃ ያለ ሰው መሆኑንና የሲአይኤ ኤጀንት ስለሆነ የለፈለፉት ሁሉ ዋጋ እንደሌለው ቀዝቃዛ ፊት እያሳየ አስረዳቸው። በተጨማሪም አጎቴ ለሚያደርጋቸው ምስጢራዊ ሥራዎች ሁሉ መረጃ እንዳለውና ይህንንም ጠበቃ ይዞ ፋይል እንደሚከፍት ገለጸለት። አሁንም እንደለመደው ማስፈራራቱንና ድንፋታውን ሊቀጥል ሲል፣ አባቴ አንድ ወረቀትና ጥቂት ፎቶግራፍ በጁ ሰጥቶት "ምርጫው የራስህ ነው" አለውና ዝም አለ። አጎቴ ፊቱ በርበሬ ከመምሰሉም በላይ ባንድ ጊዜ እንዴት እንደተጨራመተ ትዝ ይለኛል። "ካስፈለገም ይህንን ኮፒ ለወላጆችህም ለዜና ማሠራጫዎችም እሰጥልሃለሁ። ፍርድ ቤትም ብንሄድ የምትረታን አይመስለኝም። ይህ ደግሞ እጄ ላይ ካለው መረጃ አንድ ፐርሰንትም አይሆን። ምን ትላለህ?" ብሎ አሁንም ቀዝቃዛ ፊቱን ቸረው አባቴ።" ብላ አንጀቱ እንደራሰ ሰው ከንፈሯን በምራቋ እያራሰች ወሬዋን ቀጠለች ሶፊያ።

"አሁን ያ ተነፍቶ የነበረ አግነባሪ ያክለ ትዕቢቴ ተንፍሶ ውሃ ያጣ ደረቅ አሣ መምሰሉ ትዝ ይለኛል። "አሥር ደቂቃ እሰጣችሁዋለሁ። ከወላጆችህ ጋር ተነጋገሩና የምጠይቃችሁን ታደርጋላችሁ አለበለዚያ መቀመቅ ትወርዳለህ።" ብሎ ተነሥቶ ወጣ አባቴ እንደተጸየፋቸው ሁሉ። እኔና እናቴም እንደተመካከርን ሁሉ ተከትለነው ወጣን። እንዴት አድርጎ እንዳሳመናቸው ባናውቅም፣ ከዐሥር ደቂቃ በኋላ ስንመለስ የፈለገውን ሁሉ እንደሚያደርጉለት፣ ሆኖም ይህ ጉዳይ አደባባይ እንዳይወጣ ብቻ እንደሚፈልጉ ነገሩት። በመጀመሪያ ተንበርክኮ እኔንና እናቴን ይቅርታ እንዲጠይቅ አስደረገው። ከዚያም በሦስት ቀን ሕጋዊ ወረቀቱን አስጨርሰው እኔን ከዚህ ወደ አሜሪካ አባቴ ይዞኝ እንደሚሄድ ገልጾ ይህንን ካደረጉ ሁለተኛ ዐይናቸውን እንደማያይ ነገራቸው በንቀት እየተመለከታቸው። ባጭሩ እሱ ባለው ሁሉ ተስማምተው እንዴት እንደጨረሱት አላውቅም፣ እኔም አሜሪካ በሳምንቱ መጣሁ። እናቴና ባልዋ የተሻለ ህክምና ከተገኘ ተብሎ ተከትለውን ቢመጡም፣ እናቴ በሦስት ወር ውስጥ ዐረፈች። አባቴና እንጀራ አባቴ ግን ለአጎቴ የዶለቱለት ድግስ ነበር። አጎቴ በወርና በሁለት ወር ወደ አሜሪካ እንደሚመላለስ አባቴ አውቆ ኖሯል።" ስትል

"የሚገርም ነው! አባትሽ ግን የሚገርሙ ሰው ናቸው! ኧረ እስኪ ትንሽም ቢሆን እየጎረስሽ፣ ምግቡ እንደሆን ቀዝቅዟል። ወይ ጉድ! ከዚያስ በናትሽ?" አለች አንዲት የተቆረጠች ቲማቲም አፏ ውስጥ እየከተተች ሰሎሜ

"ከዚያማ በሁለተኛው ወር አሜሪካ መጥቶ እያለ ወጥመዱ ውስጥ አስገባው። እንዴት እንደሆን ሳይታወቅ እሱ ሻንጣ ውስጥ እሱም ራሱ ያለበትን ሌሎችም በጣም አጸያፊ የሆኑ የሕፃናት ወሲባዊ ፊልሞች ያሉባቸውን ዲቪዲዎች እንደያዘ እጅ ከፍንጅ ተያዘ። እነርሱ እሱ ሻንጣ ውስጥ ይጨምሩት ወይም ራሱ ይዞት የነበረ ይሁን አላውቅም። ወንጀሉ ከፍተኛ ክብደት ያለው ከመሆኑም በላይ፣ ፊልሞቹ ውስጥ ራሱም መታየቱና የሌላ አገር ዜጋ መሆኑ የባሰ ከባድ ስላደረገው ጉዳዩ በሲአይኤ እጅ ወደቀ። በጉዳዩ የግሪክ ፖሊስም ተሳትፎበት ወዲያውኑ ከፍተኛ ፍተሻ ተደረገ፤ በቤቱም፣ በአጠቃላይ ንብረቱ ላይም። ምርመራው፣ የብዙ ሕፃናት ምስክርነት ሲጠናቀርና የከፋት አፓርትማው ሲበረበር የተገኘው መረጃ ሁሉ ተጨምሮ ነገሩን ይበልጥ አገዘፈው።" ስትል

"ማይ ጋድ ... የስራውን ነው ያገኘው! የዚህ ሁሉ ህጻን እምባና ደም!" አለች ሰሎሜ ነገሩ ሁሉ እየዘገነናት

"በኋላ አባቴ እንደነገረኝ ከሆነ፣ ግሪክ በመጣበት ጊዜ አፓርትመንቱ ውስጥ ካሜራ ጠምዶው፣ በሚያሳድጋቸው ሕፃናት ላይ ይሠራ የነበረው የወሲብ ክፋትም ተቀድቶ በማስረጃነት ተይዞ ስለነበር፣ ያለምንም ምስክር ወንጀሉ ራሱ ነው ወጥመድ ውስጥ ያስገባው። አባቴ ለአጎቴ ከፍተኛ ጥላቻ ስለነበረው አደገኛ

ወንጀለኞች ከሚታሰሩበት ወህኒ ቤት ወስዶ አስወረወረው። ሕፃናትን በመድፈርና ለወሲብ በመጠቀም የሠራው ክፋት ስለተወራ፣ እስር ቤቱ ውስጥ ያሉ አውሬ የሆኑ ታሳሪዎችም በወሲብ እንደተጫወቱበት አባቴ ነግሮኛል። ምክንያቱም በየትኛውም ያሜሪካ እስር ቤት ሕፃናትን በመድፈር የታሰረ እስረኛ በእስረኞቹ ስለሚጠላ፣ የወሲብ መጫወቻ ነው የሚሆነው። እሱ ደግሞ ተንደላቆ የኖረ የግሪክ ሞልቃቃ ምን ሊሆን እንደሚችል መገመት ትችያለሽ። በመጨረሻም የሃያ ዓመት እስር ተፈረደበት።" ብላ ከጠቀለለች የቆየችውን ትንሽ ጉርሻ እንደገና በወጥ አርሳ ጎረሰች።

"አቤት የሴት ልጅ መከራ... ምን አይነት አለም ውስጥ ነው የምንኖረው በናትሽ?" አለች ሰሎሜ የሰማችው ሁሉ ከአእምሮዋ በላይ ሆኖባት።

"ነገር ግን ስንት እንደሱ ዐይነቶች አሉ? ብዙ በጣም ብዙ። እንደኔ አባትና እንጀራ አባት ዐይነቶችስ ስንት ይኖራሉ? ጥቂት በጣም ጥቂት። ሴቶች አበሳችን ብዙ እኮ ነው። መውለድ ማርገዙ ሳያንሰን እንደዚህ ዐይነት አውሬዎችንም ታግለን ነው እንግዲህ ከወንዶች እኩል እንድንሆን የሚጠበቅብን። ከመታገልስ ሌላ ምን ምርጫ አለን? ያው አባቴ እኔን ደኅና ለማድረግ ያልሞከረው ነገር አልነበረም። እኔን ያልወሰደበት ሳይኪአትሪስትና አማካሪ ቢሮ አልነበረም። ግን እዚህ ከመጣሁ በኋላ ደግሞ ሌሎች ዝብርቅርቁ ወጣ። ጥቁር ነኝ ነጭ? የሚለው ጥያቄ። ባህሉ፣ ትምህርቱ፣ ያለፈው ታሪኬ። አባቴ ያስተማረኝ ምርጥ ትምህርት ቤት፣ በድሎት ኑሮም ነው ያኖረኝ። በቃ እኮ ምን ልበልሽ እኔና እሱ ነበርን የምንኖረው። ሌሎቹን ልጆቹን ይጠይቃል፣ ይረዳልም፣ ልጁ ግን እኔ ብቻ ነበርሁ ማለት እችላለሁ። ከእንጀራ አባቴም ጋር የወንድማማቾችን ያህል ቅርብ ናቸው ማለት ትችያለሽ። ሌሎቹም የእናቴ ልጆች እንክል ነው የሚሉት። ከዚያም ያው የናቴ አባዬ ይዞኝ እኔም ወደ አርቱ አዘነበልሁና ሠዓሊና ሞዴል ሆኜ ዐረፍሁት።" ብላ ያወራችው ታሪክ እንዳደከማት ሁሉ ወደኋላዋ ለጠጥ ብላ እየተቀመጠችና የቀዳችውን ውሃ ደጋግማ ፉት የማለት ያህል እየጠጣች።

"ይታየኛል ከዚህ ሁሉ በኋላ ሕይወት ምን ያህል ከባድ ፈተና እንደምትሆንብሽ።" አለች ሰሎሜ የሶፊያ ሁኔታ አስቸጋሪነት እየታያት።

"እየሽ ለራስሽ ያለሽ ክብርና ውስጣዊ ማንነት እንደመስተዋት ከተሰባበረ በኋላ፣ ምንም ቢደረግ ተመልሰሽ እንደ ድሮው መሆን ከባድ ነው። እኔ እንዲያውም ዕድለኛ ነኝ። እዩ፣ው አባቴ ያደረገልኝን። ግን ስንቷ ሴት ነች ከእንዲህ ዐይነት ነፍስን ከሚያሳድፍና ማንነትን ከሚሰነጣጥቅ ቁስለት ተፈውሳ የምትወጣ። እና እኔም በቃ ካገኘሁት ወንድ ሁሉ ጋር መውጣት፣ መጠጡንም፣ ድረጉንም መጦሰር ሆነ ሥራዬ ከፍ እያልኩ ስሄድ። አንዳንዴ ንጹሕ መሆን ሲያቅትሽ፣ የለየለት ቆሻሻ በመሆን ውስጥሽን ጸጥ ለማድረግ መሞከርም ይመስለኛል። ባንድ በኩል የእናቴ

ሞትና ያባቴ ልፋት ያሳዝነኛል፣ በሌላ በኩል ደግሞ ያሳለፍኩትን ሰቆቃ ሳስብ ለዚያ ያበቁኝ እነሱ ናቸው ይበላቸው ያሰኘኛል። እነሱንም የተበቀልኩ ይመስለኛል። በወንዶችም መጫወት ደስ ይለኛል። በራሴ እየተጫወትኩ እንደሆነ ግን አላውቅም ነበር።" አለች እንደገና ስሜቷ እየጋለና ሳታስበው እጇን እያወናጨፈች። ታሪኳን በመቀጠል፣

"እዚህ ቺካጎማ መጥቼ ለማስተርስ ዲግሪዬ ስሠራ ብሶብኝ ዐረፍኩ። ያልሞከርኩት ድረግ፣ ያልገባሁበት ክለብና ዝቅጠት አልነበረም። በመመርቂያዬ ሰሞን አባቴ መጥቶ እኔጋ ሰንብቶ ነበር። አንዳንዴ ስጠጣ አመሽና ያገኘኝ ወንድ ይዞኝ ሄዶ ጠዋት እማላውቀው ሆቴል ወይም መኝታ ቤት ራሴን አገኘዋለሁ። እቤት ስመጣ የሰው ቀፎ ሆኜ ተኝቼ መዋል ነው። እሱ ደግሞ ምንም የማያውቀው ነገር የለም። ጥቂት ጊዜም ተከታትሎኝ የማደርገውን ነገር ሳያይ አይቀርም አሁን ሳስበው። ሁሉንም ነገር ዝም ብሎ ካየ በሁዋላ፣ አንድ ቀን ሽጉጥ አውጥቶ ፊቴ አቀባብሎ ሰጠኝና፣ "በቃ ዐይኔ እያየሽ ቀስ ብለሽ ራስሽን በመግደል ከምትገድዪኝ ይሄው ባንድ ጊዜ ጨርሺኝ። ተሠቃየሁ፤ ዐውቃለሁ እኔ ነኝ ለዚህ ያበቃሁሽ። ግን ምናለ ሥቃዬን አይተሽ ብትምሪኝ።" ብሎ እንባውን አውጥቶ ሲያለቅስ ነው መብረቅ እንደወደቀበት ያህል ባንኜ ድንብርብሬ የወጣው። ከዚያም ትንሽ ሞቅ ብሎኝ ስለነበር "የራስህ ጉዳይ አንተስ ብትሆን ከሌላው በምን ትለያለህ? ወንዶች ስትባሉ ወንዶች ናችሁ፣ አንተም ራስ ወዳድ ነህ፣ ለኔ ብለህ አይደለም ለራስህ ነው" ስለው ዝም ብሎ ለረጅም ሰዓት አየኝና ተነሥቶ ወጥቶ ሄደ። በማግስቱ በሆቴሉ ውስጥ ራሱን በዚያው ጥይት ገድሎ ተገኘ። ከዚያ በሁዋላ ሰውም የምሆን አልመሰለኝም። በመጠጥና በድረግ ተመርገፎ እኔም ሆስፒታል ተገኘሁ። ያባቴን መሞት ግን ማመንም መቀበልም ነው ያቃተኝ። ከነዘኑ ንዝረትና ከሞት አፋፍ ስወጣ፣ ከሱስ ለመላቀቅ ጊዜው እንደሆነና ራሴን ማውደሚ የሞት መንገድ መሆኑን አሁን ልገልጸው በማልችለው መንገድ ገባኝ።" ብላ ሁለት እጆቿን ፊቷ ላይ አድርጋ ለጥቂት ጊዜ ዝም ስትል የምታደርገውን ያጣችው ሰሎሚም

"አዝናለሁ ... በጣም ያሳዝናል! አይዞሽ" ብላ ዝም አለች።

"ያው ሁሉም አለፈ አሁንማ። በቃ በኮሌጅ ምረቃ ሥነ ሥርዐቱም ላይ ሳልገኝ ለሚቀጥለው ሦስት ወር በሱስ ማገገሚያ ጣቢያ ቆየሁ። ከዚያ ስወጣ አንዳች የማላውቀው ሰላምና ያዲስ ጅማሬ መንፈስ አድሮብኝ ነበር። ምክንያቱን ልነግርሽ አልችልም። ብዙ እጸልይና መጽሐፍ ቅዱሴንም አነብ እንደነበር አልረሳውም። ትክክለኛው የመፈጠሬ ትርጉም የገባኝና ማንነቴንም ለመቀበል ለመጀመሪያ ጊዜ ችዬ ነበር። ረዘም ላለ ጊዜ ወደማላውቀው ሩቅ አገር ሄጄ ራሴን የበለጠ ለመፈለግና በቀረው ዕድሜዬ ምን መሆንና ምን ማድረግ እንዳለብኝ ለማወቅ ጊዜው መሆኑን አሰብኩኝ። አባቴ ሁሌም ለኢትዮጵያ ያለው ፍቅር በጣም ጠንካራ ነበር። እንደነገረኝ ከሆነ፣ በወቅቱ የኢትዮጵያ ንጉሠ ነገሥት የነበሩት ቀዳማዊ ኃይለ

ሥላሴ አሜሪካ በመጡ ጊዜ እሱ ገና ልጅ ነበረ። ጥቁር ንጉሥ በአሜሪካ የተደረገለት አቀባበልና የነጻነት ምሳሌ ሆነው እዚህ ያሉትን ጥቁሮች እንዴት እንዳነሣሡት በስሜት ነበር የሚናገረው። የኮሌጅ ትምህርቱን ጨርሶ አየር ኃይል ከመግባቱ በፊት ፒስ ኮር ሆኖ ኢትዮጵያ ሄዶ እንደነበር ነግሮኛል። ኢትዮጵያ የቆየበት አንድ ዓመት በጥቁርነቱ የኮራበትና ሁሌም የልቡ ደስታ እንደሆነ ነበር የሚያወራልኝ። ሕዝቡ ቆንጆ፣ ታሪኩ ድንቅ የሆነ ሕዝብ ነው እያለ ማውራት ይወድ ነበር። ከዚህ የተነሣ አንድ ቀን አብረን ለመሄድ እናስብ ነበር።

"ዋው ይገርማል ... ስለዚህ ከኢትዮጵያ ጋር ቁርኝትሽ ከጀመረ ቆይቷል በይኛ!" ብላ ለመጀመሪያ ጊዜ ፈገግ ስትል፣ ሶፊያም ሳቅ ብላ ታሪኳን በመቀጠል

"አዎን ... ካባቴ የወረስኩት ነው! በቃ ብድግ ብዬ ነበር ወደ ኢትዮጵያ የሄድኩት። ሰውም ቋንቋም አላውቅም። አባቴን ያስደሰትኩት፣ በእኔ ምክንያት አንጀቱ እንዳረረ ለመሞቱ ካሳ የካስኩትም መስሎኝ ይሆናል እኔንጃ ብቻ። የሚገርመው በአጋጣሚ አጠገቤ ከተቀመጡት ዕድሜያቸው በስልሳው መጨረሻ አካባቢ ካሉ ኢትዮጵያዊ ሰውዬ ጋር እንደ ቀልድ ወሬ ጀመርን። ታሪኬን ከሀ እስከ ፐ ነገርኩዋቸው፣ በቃ አባቴን መስለውኝ ስለነበር ይሁን እንጃ አላውቅም፣ ፍጹም ነጻነት ተሰምቶኝ ነበር። ብዙም ጊዜ ሳይወስድብን በጣም ተግባባን። እዚህ አሜሪካ ብዙ ቆይተው ኢትዮጵያ በበጎ ፈቃደኝነት ኮሌጅ ለማስተማር እንደሚሄዱና ሌሎችም የበጎ አድራጎት ሥራና የግል ፕሮጀክቶች እንዳሏቸው ነገሩኝ። ሠዓሊ እንደሆንኩ ስነግራቸው ትልቁ ልጃቸው የሥዕል አስተማሪ እንደሆነና የራሱን ስቱዲዮ ለመሥራት በሚያደርገውም ጥረት እያገዙት እንደሆነ ነገሩኝ። በቃ ከልጃቸውም ጋር ሊያስተዋውቁኝና የሚችሉትን እንደሚረዱኝ ነግረው አበረታቱኝ።" ብላ ጉሮሮዋን ጠራርጋ የበላችበትን እጇን በናፕኪኑ እየጠራረገች ወሬዋን ቀጠለች።

"አዲሳባ ስንደርስ ሆቴል መያዙን አግዘውኝ ሁሉም ነገር መስተካከሉን አይተው ነበር ወደ ቤት የሄዱት። በሚቀጥሉት ቀናት ከልጆቻቸውና ከልጅ ልጆቻቸው ሁሉ ጋር አስተዋወቁኝ። በቃ እግዜር ቤተ ሰብ ሰጠኝ፣ ሁለት ወር እቆያለሁ ብዬ የሄድኩት ሳላስበው ብዙ ጊዜ ቆየሁ። በዚህ ጊዜ ብዙ ለውጥ ነበር በኔ ላይ የታየው። ገጠሩን፣ ከተማዉን ታሪካዊዉን፣ ተፈጥሮአዊውን ስፍራ ሁሉንም አየሁ። ከልጃቸውም ጋር ቤተ ሰብ ሆንን። ሁለት ትንንሽ ልጆች አሉት። ሚስቱ ደግሞ ፌስቱላ የሚባለው ሆስፒታል ነርስ ናት። እሷም እዚያ ወስዳኝ በሕይወቴ የማልረሳቸውን ወጣት ሴቶች አስተዋውቃኝ በቃ ከነሱ ፍቅር ያዘኝ ነው የምልሽ። እኔን ነው የሚመስሉኝ። የነሱ ቁስል የሚፈወስበት ስፍራ ነበር ሆስፒታሉ፣ የእኔም የልብ ቁስል ባብዛኛው የተፈወሰበት ጊዜ ነበር። ከዚያም እዚህ እንደተመለስኩ አንድ በሕይወቴ ታሪክ ላይ የተመሠረተ አርት እግዚቢሽን ማዘጋጀት ጀመርኩ። በስድስተኛ ወሩ ተጠናቅቆ ለሕዝብ ተከፈቴ።" ስትል

"ምን ያህል ቆየሽ ኢትዮጵያ ግን? አማርኛስ ትንሽ ለመድሽ?" አለች ሰሎሜ ኢትዮጵያ የቆየችበትን ጊዜ ማወቅ ፈልጋ

"እ...ምም አመት አይሆንም ብለሽ ነው። አዎን አማርኛ ትንሽ ለምጄ ነበር። ከፊስቱላ ሆስፒታል ህመምተኞቹ ጋር መግባባት ችዬ ነበር ቢያንስ። ግን ማንም እንደሶለን ጎበዝ አስተማሪ የለም። ከሱ ጋ ሆኜ ነው ብዙ የተማርኩት።" ብላ ሳቅ ስትል

"አዬ እሱማ ለራሱም እየታገለ ... እኔን አስተማረ እንዳትይኝ!" ብላ እሷም ሳቅ አለችና "እሺ ስለ ኤግዚቢሽኑ ጀምረሽልኝ ነበር" አለች ወሬውን ላለማቋረጥ።

"ልክ እንደ ትናንት ነው ትዝ የሚለኝ። የኤግዚቢሽኑ የመጨረሻ ዕለት ነበር። ብዙም ሰው አልነበረም። እኔም ዝም ብዬ የሆነ መጽሔት ቢጤ እያነበብኩ ነበር። አንድ ወጣት ወደ አዳራሹ ገብቶ ወዲያ ወዲህ ሲል ቀልቤን ሳበው። ግን በቃ አልፎ አልፎ ስርቅ እያደረግሁ እያየሁት እኔም ንባቤን ቀጠልኩ። በኋላ አንድ ሥዕል ጋ ሲደርስ ከሥዕሉ ጋር ተጣብቆ ቀረ ማለት እችላለሁ። ሥዕሉ ደግሞ እኔም በጣም የምወደው ብቻ ሳይሆን ያው የኢትዮጵያ ሕይወቴ ምሳሌና የሕይወቴ ለውጥ ትሩፋት ነው። ልጅ አዝላ እህል የምትወቅጠው ሴት ጉዳይ በጣም ነበር የገረመኝ መጀመሪያ ፎቶውን ሳነሣው። እናም ራሴ ሄጄ ተዋወቅሁት ሠዓሊዋ እኔ መሆኔን ነግሬው። ስለ ሥዕሉ ምን እንደሚያስብ ጠየቅሁት። ኢትዮጵያዊ እንደሆነ ሥዕሉን እንደወደደውና ሲያየው እንደተገረመ ነግሮኝ ያው ሶለን ሶለን ነው፣ እዚያው በቃ ሣቅ በሣቅ አደረገኝ። እንደሱ ዐይነት ቆንጆና ምርጥ ጭንቅላት ያለው ሰው ብዙ ያለ አይመስለኝም።"ብላ እየዬዋን ለቀቀችው።

ሰሎሜም ተቀላቀለቻት። አባባይ በሌለበት ሁለቱም እንባቸውን አፈሰሱ። ምግቡን እንደ ነገሩ እንጂ ሁለቱም ወሬውን ነበር ለካ ሲሰለቅጡ የቆዩት። ሻዩም ፈጽሞ ቀዝቅዞአል። አስተናጋጁ አጠገባቸው መጥቶ፣ "የማደርግላችሁ ነገር ይኖር ይሆን?... እንግዲህ ምን ይደረጋል በቃ ... እንግዲህ" አለና ተጨማሪ ናፕኪን በየፊታቸው አስቀምጦ "ሻዩም በርዶባችኋልና ላሙቅላችሁ" ብሎ ማንቆርቆሪያውን ይዞ ሄደ፤ ሌላ የሚለው ቃል ስላጠረው። ከሶለን ጋር ስለሚቀራረብና የሁለቱንም ዝምድና ስለሚያውቅ እሱም ኀዘኑ ነክቶታል። ሶለን ሲመጣ ቆም ብሎ ከሱ ጋር ማውራት ይወዳል፤ ወይ ያሥቀዋል አልያም በቃ አንድ ጠቃሚ ቁም ነገር ስለማይጠፋው ሲመጣ ደስ ይለው ነበር። ማድረግ የሚችለው ነገር ቢኖር፣ ለፈሰሰው እንባ መጥረጊያ ናፕኪንና በወጣ ይተካ ይመስል ዐዲስ ሻይ ከነማንቆርቆሪያው ይዞ ከተፍ ማለት ብቻ ነው። ሳያስቡት ለካ ሰዓቱም ሄዷል ቤቱም ሞላ ብሎ ጫጫታው በዝቶአል። አብዛኛው ተስተናጋጅ ወጣት ፈረንጅ ነው። አሁንም ለስለስ ያለ ያለማየሁ እሸቴ ዘፈን ነው ከሰዉ ጫጫታ ጀርባ የሚሰማው። ደጁም ፍንትው እንዳለ ነው፤ ሙቀቱም ከሃያ ዲግሪ ሲንቲግሬድ

አይበልጥም። እዚህ አገር አየሩ ደኅና ሲሆን፣ ሰዉ ሁሉ አደጅ ነው የሚውለው። ሞቅ እያለ ሲሄድ ደግሞ እራቁቱን ነው መሆን የሚቀረው። ያው የክረምቱን ጅቦናና ቤት መታፈግ ለማካካስ ሳይሆን አይቀርም።

አዲስ ሞቆ የመጣውን ሻይ እየቀዳላቸው፣ "አየሩ ዛሬ የሚበላ ነው መቼም" አለ በእንግሊዝኛ አስተናጋጁ ርእሱን ማስቀየሩ ነበር። "አይደል በጣም ያምራል" አለች ሶፊያ አሁንም እንባዋ ቢቆምም በነዘን በተሞላ ድምፅ። ድምፅዋ ለስለስ ያለና ሙዚቃዊ ለዛ አለው። ሁሌም ሶለን ዝምታሽ ብክንት ነው፣ የምታወሪው እንኳ ባይኖር፣ አሮጌ ጋዜጣም ቢሆን አስነብቢሻለሁ እያለ ይቀልድ ነበር፣ ድምፅዋን እንዴት እንደሚወደው ለመግለጽ።

ሰሎሜ ታሪኩ እንዲቋረጥ አልፈለገችም። አሁን ደግሞ በጣም የምትፈልገው ቦታ ላይ ነው ያሉት። "እሺ..." ብላ ዐይናይኗን ማየት ቀጠለች፣ ቀጥዪልኝ በሚል የጉጉት እይታ።

''ሶለንን ሳገኘው ከኢትዮጵያ መጥቼ ስድስት ወር አካባቢ ነበር። ልክ እንደሴትዮዋ እኔም ኀዘኔንና ታሪኬን ዐዝዬ በእጄ ያለውን የኑሮ አበሳ ገለባውን ከፍሬ ለመለየት በቁጭትና በስሜት ወቀጣ ላይ ነበርኩ ማለት ይቻላል። በቃ ያ ሥዕል ለእኔ ያንን ነበር የሚወክለው። ትዝ ይለኛል ሶለን ያለኝ፣ 'ሥዕሉ ስሜትና እሁንነት ይነበበታል። የሠዓሊው ሕይወት ነጸብራቅ ይመስላል' ነበር ያለኝ። በርግጥም የራሴን ስሜት ሁሉ ደፍቼበት ነበር የሣልኩት። ማለቴ ሴትዮዋ እኮ እኔ ራሴ ነበርኩ። እሱ ደግሞ በደንብ እንደገባው ነው የገባኝ። የሆነ ሆኖ በኋላ እንደተነጋገርነው መከጃጀላችን ወዲያው በቅጽበት የተፈጠረ ቢሆንም፣ ለአራት ወር ያህል ጓደኞሞች ብቻ ነበርን ማለት እችላለሁ። ማለት ማንም ስለ ፍቅር ግንኙነት አንሥቶ አያውቅም። ግን ሳንተያይ አንውልም ነበር።"

"ያን ሰሞን እዚህ ደቡብ ቺካጎ ነበር ብዙ ጊዜ የሚያሳልፈው። እንዲያውም እንደነገረኝ ወላጆቹ ነጭ ሰፈር ስለሚኖሩና ባጠቃላይ ኢትዮጵያውያን ራሳቸውን እንደ ጥቁር ስለማይቆጥሩ፣ ብስጭት ቢጤም አይበት ነበር። ብዙ ጊዜ አብሮአቸው የሚያሳልፈው ጓደኞቹም ለነጭ እምብዛም ግድ የሌላቸውና የጥቁር ጉዳይ የሚያብሰለስላቸው ነበሩ። እኔንም ሊያስተዋውቀኝ ሞክሮ ነበር። በኋላም እሱ ወደዚህ ሰፈር ማለት ወደ ደቡብ ቺካጎ ጠቅልሎ ሲገባ እኔም ቀስ በቀስ ከቡድኑ ጋር ተቀላቀልኩ። መጀመሪያ ላይ የዕፅና የሱስ ጉዳዮች ሁሌም ስለሚያሳስበኝና እኔም በስንት ሥቃይ የተላቀቅሁት ችግር ስለሆነ ሶለንን አስጠንቅቀው ነበር። ያው ሶለን ደግሞ ባንድ ነገር ካመነ ታውቂዋለሽ።"

"ይገርማል! ... እቤት እኮ ይሄንን ሁሉ ማንም የሚያውቅ የለም። በቃ ከኔም ጋር እንደድሮው ግልጽ አልነበረም ማለት ነው። እሺ..." አለች ሰሎሜ አሁንም ፍላጎቷ እየጨመረ ←

"አላማቸው በጣም ትልቅ ነው ብዙ ጊዜ አብረውት የሚሆኑት ጓደኞቹ። ትልቅ የጥቁር 'ሁለንተናዊ ለውጥን ማምጣት' የሚል ዓላማ ነው ያላቸው። በጣም የሚገርሙ ጭንቅላቶች ናቸው የተሰበሰቡት ማለት ትችያለሽ። ጥቁር በጥቁር ይለወጣል የሚል ጽኑ እምነትም ነበራቸው። ጥቁሮችን 'ከማንነታቸው ሥር ጋር ማስተሳሰር' የሚል ፕሮጀክትም እየቀረጹ ነበር። ይህም አፍሪካና ጥቁር መሬቷ የጥቁሮች ማንነት ምንጭ ስለሆነ ጥቁሮችን የኋላ ታሪካቸውን ከመሠረቱ፣ ከምንጩና ከጥንቱ ማንነታቸው ጋር ማስተሳሰር ነው መፍትሔው የሚል ዕሳቤ ነው ያለው። በቃ ምን ልበልሽ ንግግራቸውንና ሐሳባቸውን ስትሰሚ እንደ ኤሌክትሪክ ነው የሚነዝርሽ። አንዱ የሐሳባቸው ትልቅነት በነጮች ማሳበብንም ሆነ ነጭን እንደ መለኪያ መውሰድን ከሐሳባቸው ለማጥፋት ጠንክረው ይሠሩ ነበር። የነጭ ጠላትም አሽከርም መሆን አንፈልግም ይሉሻል። በቃ በምድር ላይ ጥቁር ብቻ ቢኖር እንደሚኖረውና እንደምናስበው ነው መሆን ያለብን የሚል ፍልስፍናም አላቸው። ሶለን ደግሞ በቡድኑ ውስጥ በቃ አብረቅራቂ ኮከብ ሆኖ ነበር። ሁሉም ከፍ አድርገው ነበር የሚያዩት።"

ሳታስበው "ወይኔ ቢቢዬ ...!" አለችና ሶለንን እቤት ዉስጥ ቢቢ ብለዉ እንደሚጠሩት ነግራት ወሬውን እንድትቀጥልላት ዝም አለች።

"ከዛማ በሚቀጥሉት ሁለት ወራት ውስጥ ሁለታችንም ቡድኑ ውስጥ ስምጥ ብለን እንደገባን ትዝ ይለኛል። ነገር ግን ቡድኑ በሁለት አንጃ እየተከፈለ መጣ። አንደኛው ቡድን ቡድኑን በገንዘብ ኀይል ለማሳደግ ማድረግ የሚገባንን ሁሉ ማድረግ አለብን የሚል ነው። ዕፅንና ሌሎች የገቢ ምንጮችን አፈላልገን መጠቀም አለብን ብለው ነው የሚያምኑት። ያለገንዘብ ምንም ማድረግ አንችልም፣ ገንዘብ ለማግኘት ደግሞ የተገኘውን መንገድ ሁሉ መጠቀም አለብን ነው የሚሉት። ሶለን ያለበት ሌላው ቡድን ደግሞ ያ የተነሣንበትን ዐላማ ማፍረስ ነው። የእንቅስቃሴው የገንዘብ ምንጭ ወንጀልና ዕፅ ሊሆን አይችልም የሚል ነበር።"

"ነገሩ ከጊዜ ወደ ጊዜ እየተካረረ መምጣቱ አልቀረም። እንዲያውም ቡድኑ በሁለት ወደ መከፈሉ ይበልጥ እየተቃረበ ሄደ። ሶለን የሁለተኛው ቡድን መሪ በመሆኑ እሱን እንደ ጠላት የሚያዩት ሰዎች ነበሩ። የቡድኑ መከፈል ብቻ ሳይሆን በጣም ተስፋ የሚያደርግባቸው አንዳንድ ልጆችም ተታለው ከዚያኛው ቡድን ጋር መቀላቀላቸው ይባስ ያበሳጨው ጀመር። እንዲያውም ሶለንን ከቡድኑ ማስወጣት ወይም መተናኮል የሚያስቡ ነበሩ። እርሱ ንጹሕ ጥቁር አሜሪካዊ እንዳልሆነና ስደተኛ ሊመራን አይገባም እያሉ መጥፎ ነገር ስለ እርሱ ማውራታቸውን ቀጠሉ። እርሱ ደግሞ ምንም አይፈራም። እኔም ፍርሀቱና ጭንቀቱ ሊገድለኝ ሆነ። ሳላስበው መጠጣትና ዕፅ መጠቀሚ አገረሸብኝ። ሶለንም ብስጭቱም ግጭቱም ተጨምሮበት የኔኑ ጐዳና ተከተለ። ከተወሰነ ጊዜ በኋላም እኔም እሱም ተያይዘን መቀመቅ ወረድን።" አለችና እንባዋ እንደገና መፍሰስ ጀመረ።

ሰሎሜ በነገሩ ተመስጣ፣ የሶፊያም ሆነ የራሷ እንባ እየፈሰሰ መሆኑን ልብ አላለችም። 'ተያይዘን መቀመቅ ወረድን' የሚለው ሐሳብ እየከነከናት የበለጠ ማወቅ ብትፈልግም፣ መጠየቁንና ማወቁንም ፈራች። ሶለን የገባበትን መቀመቅና የዘቀጠ ሕይወት ለማወቅና ስለ ሶለን ያላትን እይታ ማጨለም አልፈለገችም። ይህችንም ከፊቷ የተቀመጠች አሳዛኝ ፍጡር አውሬ አድርጎ የሚያሳያትን ገጽታ ለማየት ድፍረቱን አላገኘችም። ስለዚህ ዝም ብላ መስማቱን መርጣለች። ፊቷ ሁሉ አይን ሆኖ ሶፊያ ላይ ተተክሎአል። ሶፊያም እንባዋን በያዘችው ናፕኪን ስትጠራርግ ቆየችና

"የሶለንን ዕፅ ተጠቃሚ መሆን ያወቁት የሌላኛው አንጃ መሪዎችም ያንን ተጠቅመው ጭራሽ ሶለንን ከቡድኑ እንዲገለልና ተቀባይነቱ እንዲጠፋ ለማድረግ የቻሉትን መተግበር ጀመሩ። መሸነፍን የማይወደው ሶለን ደግሞ በሚገርም ሁኔታ መጠጣቱንም ዕፅ መጠቀሙንም አቁሞ በቃ ገትሮ ያዛቸው። የሱ ጥንካሬ ለኔም ብርታት ሰጥቶኝ ራሴን እንደገና ነጻ አደረግሁ። ሰው በውስጡ ያለው፣ እግዜር የሰጠው የፈለገውን የመምረጥ ጉልበት እንዴት ኀይለኛ ነው ለካስ! ሆኖም በቃ ስሙን በማጥፋት፣ አንዳንዴም በማያውቁት ሰዎች አማካይነት በማስፈራራት ያስቸግሩት ጀመር። የሚችለውን ሁሉ አድርጎ ነገሩ እየባሰና እየከረረ ሲመጣ እሱም ተስፋ መቁረጥ ጀመረ። ከእነሱ ውስጥ በተለይ ሁለቱ ሶለንን ጠምደውት ነበር። አንድ ቀን መኪናቸው ውስጥ ዕፅ ይዘው ይነዱ በነበረበት ጊዜ፣ በፖሊስ ሲያዙ ግጭቱ ሌላ መልክ መያዝ ጀመረ። እነሱ ያሰቡት እሱ እንደ ጠቆመባቸው ነው። እሱ ግን ምንም የሚያውቀው ነገር አልነበረም። ነገሩ ስላላማረን ለሌሎቹ መሪዎች ስለ ጉዳዩ አማክሮ ለጊዜው እርሱ ዞር ብሎ ቢቆይ የሚሻል በመሆኑ ላይ ተስማሙ።

"እና ምን ማድረግ አሰባችሁ?" አለች ሰሎሜ ሳታስበው፣ አሁን ሁሉም ነገር ያለቀ ሶለንም መሞቱን የረሳች ይመስል።

"በዚህ መሃል ከአገር ውጪ ሥራ መፈላለግ እንደሚሻልና ለሁለታችንም ትንሽ ዞር ማለቱ የተሻለ ሊሆን እንደሚችል አሰብን። ከዚያም እግዚአብሔር ሲረዳን በሁለት ሳምንት ውስጥ ዱባይ ለኔም ለሱም ደኅና ሥራ አገኘን። ሥራውን በፈለግነው ፍጥነት መጀመር እንደምንችል ተነግሮን ነበር። ዐላማችን አንድ ሁለት አመት እዚያ ከሠራን በኋላ እዚህ ያለው ነገር ምንም የማይሻሻል ከሆነ፣ ትንሽ ገንዘብ አጠራቅመን ኢትዮጵያ ገብተን ለመኖር ነበር። መቼም ሶለንም አገሩን እንዴት እንደሚወድ ታውቂያለሽ። እኔም እንደገና እንደ ተወለድኩባት አገር ነው የማያት ኢትዮጵያን። ግን ምን ያደርጋል... ሁሉም ነገር ጨልሟል ... አሁን..." ብላ እንባዋ እንዳዲስ ትኩስ ትኩስ መፍሰስ ጀመረ፡፡

ሰሎሜ ግን የተፈጠረባት ጥያቄ አላስችል ብሏት፣ "እኔ ምልሽ ታዲያ እንዴት ሆስፒታል ሲገባ በደሙ ውስጥ ኮኬይንና አልኮሆል ተገኘ?" አለቻት ግራ

በገባው ሁኔታ የራሷን እንባ እየጠረገች። አልቃሽ ያልቃሸን እንባ አይጠርግ ያፋስሳል እንጂ።

"እ..ህ እ..ህ... ያው ወደዚያው እየመጣሁ ነው.... እናም አንድ ቀን ጠዋት ቤተ ክርስቲያን ይዞኝ ሄደ በሌሊት... ጸዋ ያለ ግቢ ነው። ከዚያም አጎንብሶ እጄን ይዞ ብዙ ደቂቃ ድምፁን አውጥቶ እያለቀሰ ጸሎት አደረሰ። በአብዛኛው ንሰሓ ይበዛው ነበር። ግልጽነቱ እኔን እንዴት እንዳስደነገጠኝ ልነግርሽ አልችልም። ከዚያ ልክ ሲጨርስ አንቺ የምትጸልይው አለሽ ወይ አለኝ። ደንግጬ ስለነበር አይ የለኝም አልኩት። ግን ብዙ ነበረኝ እኮ። ምንም አላለኝም። እሺ ብሎ ፊቱ በርከክ በማለት በቃ! ካሁን በኋላ አንቺ ሚስቴም ጓደኛዬም ሆነሽ ሞት እስኪለየን አብረን እንድንኖር እፈልጋለሁ ምክንያቱም ከልቤ ስለምወድሽ ብሎ ይህችን ቀለበት ዘርግቶ ይጠብቀኝ ጀመር።" ብላ ጣቷ ላይ ያደረገቻትን ያልተጋነነች፣ ግን በምታምር ቀጭን ነጭ ወርቅ ላይ ያለች፣ የምታምር ሚጢጢዬ አልማዝ ያለባትን ቀለበት አሳየቻት።

ሰሎሜም የሶፊያን እጅ ወደራሷ ጠጋ አድርጋ "ወይኔ ... እንዴት ያምራል! በጣም ነው የምታምረው!" አለችና ደግሞ የሶለን አለመኖር ሃሳብ ሲመጣባት እንባዋ ሳታውቀው መፍሰስ ጀመረ። አሁንም ትንሽ ተላቅሰው ሶፊያ ጨዋታውን ቀጠለች።

"ይብሰውን ድንብርብሬ ወጣ። ግን ንጹሕ ቅጽበት ነበረችና እኔም ተንበርክኬ ነበር የተቀበልኩት። ከዚያም እንባዬ ዝም ብሎ መፍሰስና ስቅስቅ ብዬ ማልቀስ ጀመርኩ። ሊያባብለኝም ቢያቅተው ምነው ምን አጠፋሁ ሲል፣ 'እኔ ኀጢያቴ ብዙ ስለሆነና በኑዛዜም ስለማያልቅ ንሰሐም ደስታም ነው' አልኩት። ከሁለት ቀን በኋላ ቤተ ሰቦቹን ሊያስተዋውቀኝና ዕቅዳችንን ልንነግራቸው ነበር ሐሳባችን። የዚያን ለታ ማታ ላይ ግን ደስታችንን ለማክበር እኔ በምወደው የግሪክ ቤት ነበር ለራት ቦታ ያስያዝኩት። እራት እየበላን ሳለን ሶለንን የማይወዱት አንጃዎች መሪዎች ከባሻገር እራት እየበሉ ሲማማቁ ዐይን ላይን ተግጣጠምን። ከዚያም እኛ ጠረጴዛ ድረስ መጥቶ ሞቅ ያለ ሰላምታ ሰጥቶን፣ 'እንዴት ነው! አገር ለቃችሁ ልትሄዱ ነው አሉ፣ ቢያንስ አትሰናበቱንም እንዴ?' ብሎ በምፀት ድምፅ ሲጠይቀን፣ ዕቅዳችንን እንዴት እንዳወቀ ገረመን። የሆነ ተንኰል እንዳለው ቢሰማኝም ብዙ ቦታ አልሰጠሁትም። ደግሞም እዚያ እራት ልንበላ እንደሄድን እንዴት እንዳወቀ አስገርሞናል። አሁን ሳስበው ከሶለን ጋር የሚኖር ደባሉ የሆነ ልጅ የነሱ አባል ስለነበርና ሶለን ነግሮት ሊሆን ይችላል የራት ዕቅዱን። ያ ሰው ከአደጋው በኋላም በነገሩ ውስጥ እንዳለበት ታውቆ ታስሯል። ሶለንም የሆነ ነገር እንደከነከነውና ከዚያ በኋላ ሐሳቡን መሰብሰብ እንዳልቻለ ትዝ ይለኛል። ያን ጊዜ ነበር ቶሎ ያን ስፍራ ለቀን መውጣት አለብን ብሎ መወትወት የጀመረው።" ብላ በቁጭት ከንፈሯን ነክሳ ትንሽ ዝም አለች። ሰሎሜም እጇን እያባበሰቻት እንድታወራ አደፋፈረቻት።

"ከዚያም 'በሉ መልካም መንገድ... እንግዲህ በቅርብ እንደምንገናኝ ተስፋ አደርጋለሁ' ብሎን ሆቴሉን ለቆ ሄደ። የዚያን ለታ ማታ ያው ቀኑዋን ለማክበር ብለን አንድ አንድ ብርጭቆ ወይን ብቻ ነው የጠጣነው። በደንብ ትዝ የሚለኝ ያ ነው። ግን ምግቡን ጨርሰን ለመውጣት ስንነሣ ልክ ዕዕ እንደወሰደ ያደነዘዘን አንዳች ነገር ነበር። ትዝ ይለኛል የሌለ ማቅና ማዲለሸንትም ፈጥሮብን ነበር። ሁሉም ግን እንደ ህልም ነበር የሆነብኝ። ተደጋግሬን መውጣታችንም ትዝ ይለኛል። ራት ከበላንም በኋላ ራሳችንን ልቅቅ አድርገን እንደነበርና የማናውቃቸው ሰዎች ወንበራችን ድረስ መጥተው ተጨማሪ መጠጥ የጠጣንና የደነስንም ይመስለኛል። በቃ ምናለፋሽ ዝብርቅርቅ ያለ ነበር ወደ መጨረሻ ላይ፣ በጣም ሳይመሽ እንዳልቀረም እገምታለሁ፡፡ ከዚያ በኋላ ትዝ የሚለኝ እንደ ህልም እንደ ህልም ሁለት ጥቋቁር መኪኖች በግራና በቀኛችን መጥተው የኛን መኪና እንደ ማጀብ አድርገው ሲተኩሱብን ነው። ከዚያ በሁዋላ እኔም ራሴን ያወቅሁት ከሁለት ሳምንት በኋላ አካባቢ ነው። ከአባቴ ጋር የሚሠራ ጓደኛው ተመላልሶ ይጠይቀኝ ነበር። ሁልጊዜም የነበርኩበት ክፍል ይጠበቅ እንደነበር ትዝ ይለኛል።

"እሱም እኮ መጨረሻ ላይ ብዙ ነገር ትዝ እንደማይለውና መ...ጨ...ረ...ሻ ላይ ... ሲተኩሱባችሁ ያ..ለ...ው..." ብላ የጀመረችውን መጨረስ አቅቷት ስታለቅስ ሶፊያም አብራት ማልቀሷን ቀጠለች። ከዚያም ትንሽ ጋብ ሲልላቸው ወሬዋን ቀጠለች።

"ከዚያም እንደተሻለኝ በወሩ አካባቢ ወደ ዋሽንግተን ዲሲ ተወስጄ ተጨማሪ ህክምና ተደረገልኝ። መጀመሪያ ላባቴ አገልግሎት ውለታ መስሎኝ ነበር። በኋላ ግን ጉዳዩ ከዚያ የተለየ እንደሆነ ነው ያባቴ ጓደኛ የነገረኝ። አባቴ እኔን የወሲብ በደል የፈጸመብኝን አጎቴን ስላሳሰረውና ስለተበቀለው እንዲሁም መላውን ቤተ ሰብ ስላጋላጣቸው፣ የናቴ ቤተሰቦች ለበቀል ይሄንን ሁሉ ዓመት ሲዘጋጁ ኖሮአል ለካ። አባቴ መሞቱን አውቀው ስለነበር፣ የዚህ ሁሉ መንሥኤ አድርገው ያዩትና በቀላቸውን ማሳረፍ የፈለጉት እኔ ላይ ነበር። እኔና ሶለን እዚያ ቡድን ውስጥ እንዳለን ደርሰውበት ነበር። ከሶለን ጋር ግጭት ውስጥ ከነበረው አንጃ ጋር እኔን አሠቃይተው ሊገድሉላቸውና ብዙ ገንዘብ ሊከፍሏቸው ነበር የተስማሙት።" ስትል ቀበል አድርጋ

"እኔ አላምንም ... ከዚህ ሁሉ ጊዜ በኋላ ... ምን አይነት ጨካኝ ቤተሰብ ነው?" ሰሎሜ እየዘገነናት።

"የሚገርምሽ እራት የበላንበት ቤት ከናቴ ቤተ ሰቦች ጋር የጋብቻ ግንኙነት ያላቸው ናቸው። አላወቅንም ነበር። ያው የቡድኑንም መሪዎች እዚያው ማየታችን አጋጣሚ አልነበረም። የመጀመሪያ ዕቅዳቸው አደንዝዘው አፍነው ሊወስዱን ነበር። በኋላ ግን በፈጠሩት የእርስ በርስ የመግባባት ችግር ሲጨቃጨቁ መኪናችን ውስጥ ገብተን አመለጥናቸው። እኛ ጉዞ ስንጀምር ሐሳባቸውን ለውጠው

በዕፅ የተፈጠረ ጠብ አስመስለው ገድለውን ነበር አምልጠው የሄዱት። በኋላ ግን ነገሩ ሲመረመር የተያዙት የቡድኑ አባላት የናቴን ቤተ ሰቦች ወንጀል ጠንሳሽነት ስላጋለጡ ኤፍቢአይ በምርመራው ገባበት። የቡድኑንም አካሄድ ባይነቁሬም ሲጠብቁ የነበሩት ኤፍቢአዮች ድንገት ባደረጉት አሠሣ ብዙ ዕፅና ሌሎች ሕገ ወጥ ሥራ የሚፈጽሙባቸውን መሣሪያዎች ይዘው፤ አብዛኞቹን የቡድን አባላት በቁጥጥር ሥር አደረጓቸው። ምንም ወንጀል ስላልተገኘባቸው ሶለን የነበረበት ቡድን አባላት ብቻ ናቸው ያልተነኩት። በዚህ መሃል የእናቴ ቤተ ሰቦች አሁንም እኔን በተለይ ለማስገደልና ምስክር እንዳልሆን ሊያጠፉኝ እንደሚፈልጉ ስለደረሰበት ነው ያሸሹኝ። ከማንም ጋር እንዳልገናኝ ለሁለት ወር ተከልክዬ ነበር። በተለይ ለሶለን ኢሜይል እንዳላደርግ ከልክለውኝ ነበር የቆየሁት።አንዴ ሁለት ጊዜም ተደብቄ ኢሜይል ሳደርግ ይዘውኝ ከልክለውኛል። ስለዚህ ያው ሁሉ ነገር ተረጋግቶ መምጣት እስኪችል መጠበቅ ነበረብኝ። ያ ሲሆን ደግሞ ሶለን ... ሁሉም ነገር ተበላሽቶ ጠበቀኝ...” አለችና የለቅሶዋ ሳግ እንደገና መጣና አቋረጣት።

“እህ አምላኬ ...ይሄ ራስ የሚበጠብጥ ነገር ነው። ምን እንደምልም አላውቅም” ብላ ስለሚኒንም የሰማችው ታሪክ ሌላ ዓለም ውስጥ ከተታት። ሁለቱም የሻይ ስኒያቸውን እያሻሹ ርቀው ነጉደው ጸጥ ብለዋል። በዚህ ጊዜ የመውጫ ሰዓቱ የደረሰው አስተናጋጅ ‘ምንም የሚያስቸኩል የለም፤ በፈለጋችሁ ጊዜ ይደርሳል” ብሎ ሒሳቡን ጠረጴዛቸው ላይ ሲያስቀምጥ ጸጥታውን አደፈረሰው። “እሺ እናመሰግናለን” አለች ሒሳቡን ወደ ራስዋ ስባ እያስቀመጠች ሰሎሚ። ሶፊያ ግን አሁንም የስሜት ማዕበሉ እየናጣት ነው። ይሄ እንደ ልቦለድና ዘመናዊ አፈታሪክ እንጂ የሷው ሶለን እውነተኛ ታሪክም አልመሰላት ሰሎሚ። ምን ማሰብም ሆነ ምን ማለት እንዳለባት እንደጠፋባት ለረጅም ደቂቃ ጸጥ ብለው ቆዩ።

ሶፊያ በረጂሙ ተንፍሳ “እም ... ምናልባት ይሄንን ሁሉ ሐተታ ለምን ልነግርሽ እንደፈለግሁ ጥያቄ ሳይፈጠርብሽ አይቀርም። አየሽ የሶለን ቤተ ሰቦች ማንኛችሁም አታውቁኝም። ለምን አደጋው እንደ ደረሰበት፤ እንዴት ዕፅና አልኮሆል ደሙ ውስጥ እንደተገኘና ምናልባትም ከተወሰነ ጊዜ ወዲህ ለታየበት የባሕርይ ለውጥና ከቤተ ሰብ መራቅ ሁሉ ምክንያቱ እንቆቅልሽ ሆኖባችሁ ይሆናል። አንደኛ፤ ሶለን የሞተው ባላሰበው ሰዓት ብቻ ሳይሆን፤ ምንም በማይመለከተውና ባላጠፋው ጉዳይ ነው። መሞት የነበረብኝ እኔ ነበርኩ። ሌላው ለቤተሰቡ ያለው ፍቅርና ሥሥት እንዴት እንደነበር አስታውሳለሁ፤ በተለይ አያቱን ሳያነሣ አይውልም ነበር። ከእኛ ጋር ነው የሚኖሩት ነበር የሚለኝ።

“በተጨማሪም እንዴት የማትረባ ዱርዬ ሱሰኛ ሴት እንዳበላሸችውና ለመሞቱ ምክንያት እንደሆንችም በማሰብ በጥላቻ እንዳትሞሉ ነው። ራሴን ለመከላከል ሳይሆን እውነቱን ሁሉ አውቃችሁ ፍርዳችሁን መውሰድ እንድትችሉ። ደግሞም የገዳዮቹ ለፍትሕ መቅረብ የማይቀር ጉዳይ እንደሆነና በሂደት ላይ

እንዳለ እንድታውቂት ነው። ምናልባት ይህንን በከፊል ታውቂ ይሆናል። ከሁሉም በላይ ግን ለሶለን መታሰቢያና ስም ለማቆም ሕይወቴንም ቢሆን ለመክፈል ፈቃደኛ እንደሆንኩ ልነግርሽ ፈልጌ ነው።” ብላ ወደ ኋላ ደገፍ ብላ አንዳች ነገር ከሰሎሚ ለመስማት ይመስል ዝም ብላ ዐይኗን አየሩ ውስጥ ወርውራው ቀረች።

ሰሎሚም ጉሮሮዋን ጠረግ ጠረግ፤ ሐሳቡዋንም ሰብሰብ አድርጋ፤ “ይሄንን ሁሉ ከመንገድሽ ወጥተሽ ነገሮችን ለኔ ለመንገርና ግልጽ ለማድረግ ስላደረግሽው ጥረት በቂ ምስጋና ላቀርብልሽ የምችል አይመስለኝም። ለሶለንም ላሳየሽው ፍቅርና ክብር በጣም ነው የማመሰግነው። እርግጠኛ ነኝ ወላጆቼም እንዲሁ ይሄ ኀዘን ትንሽ ጋብ ሲልላቸው ሊያገኙሽ እንደሚመኙ። ከዚያ በተረፈ ግን ይሄ ለሁላችንም በጣም ከባድ ጊዜ ነው። ያው ተደጋግፈን ነው ልናልፈው የምንችለው። አንቺ ታድያ እዚሁ ቺካጎ መቆየት ነው የምታስቢው ወይስ?”

“አይ እዚህማ ለእኔ በምንም አቅጣጫ ጥሩ አይደለም። ለነገሩ ከሦስት ቀን በኋላ አሜሪካን ለቅቄ ላልተወሰነ ጊዜ ልሄድ ወስኛለሁ። ሕይወቴ ምስቅልቅል ያለበት ጊዜ ነው፤ ከዚህ በኋላ እንዴት ነው የምኖረው? ለምንድነው የምኖረው? አላውቅም። ለማንኛውም በጣም በጣም ላገኝሽም የፈለግሁት ከዚህ በኋላ ምንም ይሁን ምን ቢያንስ እውነቱን ማወቁ የሚሰጣችሁ የኅሊና ዕረፍት እንኳ ይኖራል ብዬ ነው። ደግሞም ያሳየሽኝን ደግነት እንደ ምንም እንደቆጠርኩት ታስቢ ዘንድ አልፈልግም። ሶለን ላንቺ ያለውን ፍቅርና ልብ ስለማውቅ ሁል ጊዜም ላውቅሽ እፈልግ ነበር። ማን ያውቃል የሕይወትን መንገድ? እንደገናም እንገናኝ ይሆናል።” ብላ ቦርሳዋን ከፍታ የሆነ ነገር ፍለጋ ጀመረች።

“ማወቅ ከተፈቀደ ወደ የት ለመሄድ ነው ያሰብሽው?” አለች ሰሎሚም ትንሽ ቀና ብላ።

“እም ኧረ ... አዎን ምንም ችግር የለም። ኢትዮጵያ ነው የምሄደው። እዚያ ቀድም ካልኩሽ ጓደኛዬ ጋ በስቱድዮው ለመሥራትና በተጨማሪም ለሕፃናትና በፊስቱላ ሆስፒታል ላሉ ወጣት ሴቶች የአርት ትምህርት አስተምራለሁ ብዬ አስቤ ነው። እዚያ አገር እያለሁ ያገኘኋቸው የበጎ አድራጎት ድርጅት ሰዎች ሐሳቤን አካፍያቸው የነሱ ሠራተኛ አድርገው ሊደግፉኝ ቃል ገብተውልኛል። አንዳንድ ሥራ በነጻ ሠርቼላቸው ነበር። ስለዚህ ለሦስት ወር በጉብኝት ቪዛ ቆይቼ እነሱ ፈቃድ ምናምኑን ይጨርሱልኛል። አሁን ግን ቶሎ ከዚህ መሄድ ነው የምፈልገው፤ ከዚያም እስኪ አያለሁ ሕይወት ወዴት እንደምትወስደኝ” ... ብላ ትክዝ አለች።

“ለምን እንደሆነ አላውቅም እዚያ ምድር ላይ ነፍሴ የተቆራኘች ያህል ነው የሚሰማኝ። እንግዲህ ግራ የገባው ሰው ሽሽትም ሊሆን ይችላል። እርግጠኛ ሆኜ የምነግርሽ አሁን ሊያጠፉኝ ወደሚችሉ ጎዳና መሄድ አልፈልግም። በቃ አለ

አይደል? ... መጥፋት፣ መቀጣት፣ መበላሸት የሚፈልግ ግፊት ውስጤ ቢኖርም። ለሽሽትም ነው የምሄደው ከዚህ ውጥረት። እኔንጃ ... እስኪ እናያለን" አለች እጆቿን አጣምራ፡፡

"በጣም ጥሩ ውሳኔ ነው። አይዞሽ! ምናልባት ከሁሉም ይልቅ በአሁኗ ሰዓት የሚሻለው ልብሽን መከተል ነው። ከጨለማው ዋሻ ባሻገር ብርሃንና ለምለም መስክ ይገኛልና። እኔም እኮ ብዙ የምቆይ አልመሰለኝም። እዚያም እንገናኛለን ማለት እኮ ነው?" አለች ሰሎሜም እጇን በከፊል እንዳጣመረች፡፡

"አይደል ... ? እኔም ደስ ይለኛል።" ብላ ትክዝ ብላ ቆየችና "ሊላስ ጥያቄ አለሽ ምን አልባት ማወቅ የምትፈልጊው? ... እም ይሄ ከሶለን ጋ መጨረሻ የተነሳነው ፎቶ ነው። ይሄ ደግሞ ከዱባይ ሊቀጥረን ከነበረው መሥሪያ ቤት የተላከልን የቅጥር ደብዳቤ ነበር። እነዚህም ፍሎሪዳ ሄደን ከአደጋው ጥቂት ወራቶች በፊት የተነሣናቸው ፎቶዎች ናቸው" ብላ አንድ ሃያ የሚሆኑ ፎቶዎችን ሰጠቻት።

"ውይ ... እንዴት ታምራላችሁ አብራችሁ፣ በጣም ነው የሚያምረው።" ብላ ፎቶዎቹን በተራ በተራ ማየቷን ቀጠለች።

"እመኪናዬ ውስጥም ጥቂት የምሰጥሽ ነገር አለኝ" አለች ሶፊያ ቦርሳዋን መልሳ እያስቀመጠች። ከዚያም ሒሳባቸውን ከፍለው ለመውጣት ተነሡ። መኪናቸው ጋ ሲደርሱ ሶፊያ የኋለኛውን በር ከፍታ አንድ ትልቅ በፍሬም ውስጥ ያለ ሥዕል ሰጠቻት። ሥዕሉ የሶለን ነው።

"ይሄ አደጋው ከመድረሱ ከሦስት ወር በፊት የሠራሁት የሱ ሥዕል ነው። ያው ሌላ ማድረግ ባልችልም ለናንተ ለቤተ ሰቦቹ ኀዘኔንና ልባዊ ጸሎቴን የምገልጽበት ስጦታዬ ነው። ያው ከታቹ የሶለን ማስታወሻ ብዬ ጽፌበታለሁ።"

ሰሎሜ በሥዕሉ ፈዛ ቀረች። ልክ በሕይወት ያለ ነው የሚመስለው። አፉን ጠመም አድርጎ የሚሥቃት የራሱ ሣቅ ናት። የሚወዳትን ቲሸርት ነው የለበሰው። በቃ ሶለን በሕይወት ያለ ነው የሚመስለው። ሥዕሉ የሶፊያን ችሎታ ብቻ ሳይሆን፣ ለሶለንም የነበራትን ፍቅር የሚያሳይ ይመስላል። ሰው የማይወደውን ሰው ምስል እንዲህ አርጎ ሊሥል አይችልምና። እቤት ሥዕሉን ሲያዩ ምን ሊሉ እንደሚችሉ በሐሳብዋ መጣባት። ከዚያም ተቃቅፈው ተሰነባበቱ። የኢትዮጵያ ስልኳንም ሰጠቻት። ሰሎሜ ከኒውዮርክ ስትመለስ ሶፊያ ወደ ኢትዮጵያ እንደምትሄድ ስላወቁ ስንብታቸው ጠንከር ያለ ነበር።

"እኔም ቶሎ ኢትዮጵያ የምመጣ ይመስለኛል። እዚያው በቶሎ እንገናኛለን። እነማሚን አግኝተሻቸው በደንብ ተዋውቀሻቸው ብትሄጂ ደስ ይለኝ ነበር። ግን እንዳልኩሽ አሁን ጥሩ ጊዜ ላይሆን ይችላል።" ብላ አንገቷ ላይ ያለውን ሶለን ወደ ኢትዮጵያ ስትሄድ የሰጣትን ሐብል አውልቃ ሰጠቻት ሰሎሜም።

የምትሰጣትና ልታጽናናት የምትችልበት ቃል ቢያጥራት እንጂ፣ ይህንን ለማንም ልትሰጠው የማትችለው የሶለን ማስታወሻ እንደሆነ ታውቃለች። ቆይቶም ልክ እንዳልሠራች ይሰማት ይሆናል።

"ይህ ሶለን ኢትዮጵያ ስሄድ የሰጠኝ ስጦታ ነው። አሁን ቢኖር ላንቺም ይህንኑ የሚሰጥሽ ይመስለኛል። እንድትበረቺና ተስፋ እንዳትቆርጪ።" ብላ እጇ ላይ አስቀመጠችው። በልብ ቅርጽ ላይ 'የሶለን ጸሎትና ፍቅር ሁል ጊዜም ካንቺ ጋር ነው' ይላል። ሶፊያም የምትለው ጠፍቶአት አቅፋት ስቅስቅ ብላ እያለቀሰች "አንቺ እንደ እኅቴ ነሽ። ሶለን እንዴት እንደሚወድሽ ሁሌም ትዝ ይለኛል። በርግጥ የምትገርሚ ሰው ነሽ። በጣም አመሰግናለሁ" አለች፣ የተሰማትን የምትገልጽበት ቃል እንዳነሳት ያስታውቃል።

ተለያይተው ሲሄዱ ሰሎሜ ስሜቷ ሁሉ ድብልቅልቅ አለባት። "ወይ ሶለን ያንተ ታሪክ ማለቂያ ያለው አይመስለኝም።" አለች ለራሷ። አራቱ የፍቅር ፈርጦች፡- ይህቺ ግራ የምታጋባ ውስብስብ ፈርጥ መሆኗ ጥርጥር የለውም። "አሁን የሦስቱስ ታሪክ ምን ይሆን?" ብላ አሰበች በድንገት። እሱ የጻፈውን ለማንበብና ከቻለችም የቀሩትን ለማግኘትም ጓጓች። የመጨረሻ ታሪኩም ሆነ አሟሟቱ ካሰበችው ይልቅ አሁን የሰማችው የተሻለም ግራ የሚያጋባም ሆኖ ተሰማት። ሰው እኮ ስለ ሞቱ ብቻ ሳይሆን ስላሟሟቱም የሚጨነቅ ፍጡር ነው። ሞቱ አይቀሬ ነውና አሟሟቴን አሳምርልኝ ማለቱ ክፋት የለውም። ሞት ዕጣፈንታ ነው፣ አማሟት ግን ቀሪ ታሪክ። ሞት የማይቀር፣ አሟሟትም የማይመረጥ ዕጣፋንታ ሳይሆን ይቀራል? አሁን ለጊዜው ሰሎሜ ብዙ መልስ ያገኘች ያህል ቢሰማትም፣ ብዙ ጥያቄዎች ሳይፈጠሩባት አይቀርም። በሕይወት ውስጥ የምናገኛቸው መልሶች ሁሉ የጥያቄ በሮች ናቸውና።

ሶፊያ ያጫወተቻትን ታሪክ መኪናዋን እየነዳች እንደገና ማሰብ ጀመረች። 'ወይ ጉድ ያለማጋነን እኮ አንድ ተንቀሳቃሽ ላይብራሪ ናት!' አለች ድምፅዋን አውጥታ ለራሷ። አሳዘነቻት። ደግሞም ስላገኘቻት ፈጣሪዋን አመሰገነች። ኀዘኑዋም የተወሰነ የቀነሰላት መስሎአታል በሰማችው ነገር። 'እንዲያው ግን የሰው ሕይወት እንዴት ውስብስብ ነው? አሁን ይቺ የ28 ዓመት ወጣት በዚህ ሁሉ ውስጥ ማለፍ ነበረባት? ጀርመን ተወልዳ፣ ግሪክ አድጋ፣ አሜሪካ ተምራ፣ አሁን ደግሞ ኢትዮጵያ ልትሄድ ነው። ለምን ይሆን ከፊስቱላ ሕመምተኞች ጋር ለመሥራት የፈለገችው? ሥቃያቸው ስለተሰማት ይሆን ወይስ ሥቃይዋን በነሱ ሥቃይ፣ ታሪኳን በነሱ ታሪክ ውስጥ ልትረሳውና ልትፈውሰው?' የሚለውም የሰሎሜ ጭንቅላት ያብላላው ሐሳብ ነበር። የበለጠ ሶፊያን ማወቅ እንዳለባት ነው የተሰማት። መጀመሪያ ግን ኒውዮርክ ሄዳ የራሱዋንም የኑሮ ፈር አቅጣጫ ማስያዝ ይገባታል። በዚያውም ሌላዋን ሦስተኛዋን የሶለንን የፍቅር ፈርጥ ለማግኘት አስባለች። ሳሮንን።

እንዲህ እንዲህ እያለች ሳታስበው በደመ ነፍስ ነድታ ቤት ስትቆም ነው መድረሷን ያወቀችው። ደመ ነፍስ እንግዲህ ከንቁው አእምሮአችን ሥር ያለው የተንጣለለው ከፊል ንቁና ድብቁ አእምሮአችን ነው የሚባለው። አንዳንዴ በደመ ነፍስ ኖረን በደመ ነፍስ መሞትም አለ። ደመ ነፍስ ስንል በርግጥ አንዳንዴ የሰውን እንስሳዊ የፍላጎት ግፊትንም ለመግለጽ እንጠቀምበታለን። እዚህ ጋ ግን ሰሎሜን ነድቶ እቤት ያደረሳት እንስሳዊዉ ሳይሆን፣ ረቂቁ ከስሜትና ካስተሳሰብ ሥር የተወሸቀው ሌላው የፊታደ መዘውር፣ ስፋቱ የማይታወቀው የአእምሮ ክፍል ነው። ነቅቶ የሚንከላወሰውን አእምሮአችንን በጥልቅ የማንነታችን ውቅያኖስ ውስጥ ተወሽቆ እሱ ነው አሉ የሚያሾረው፣ የሚያሽከረክረውም።

ደመ ነፍስ የነፍስ ደም ነው፤ መልኩ ግን ቀይ አይደለም፤ የነፍስ ነገሮች በቀለም ሳይሆን በሐሳብ ደርዝ ነው የሚገለጹት። ደመ ሥጋ የሥጋ ህልውና እንደሆን ሁሉ ደመ ነፍስም የነፍስን አኗኗር ይወስናል። ደመ ሥጋ ለሰውነት ሁሉ የሚያስፈልገውን ምግብና ኦክሲጅን ያዳርሳል። ብሎም ካንዱ ክፍል ወደ ሌላው ጠቃሚ መልእክተኛ ንጥረ ነገሮችንና ተወጋጅ ቆሻሻዎችን በልብ እየተገፋ ያመላልሳል ቀን ከሌት። እሱ በቆመበት ቀን ሕይወትም ትቆማለች። ደመ ነፍስም በነፍስ ዓለም ያንኑ ሳይሠራ ይቀራል? ቀን በውን ... ሌት በህልም... አውቀን በንቃት... ሳናውቅ በፍዘት... የቀዳነውን ሐሳብ አመላላሽ ... ባቡራችን ... ቧንቧችን ነው። ሰሎሜ ሥዕሉን ቸኩል ቸኩል እያለች ከመኪናዋ አውርዳ ይዛ ወደ ቤት ስትገባ፣ ቤተ ዘመዱ ራት ሊያቀራርቡ ነበር የደረሰችው። እህሉ ተጋግሮ እንጀራው፣ ሚችም ተሰናብቶ ምስሉ ነው የቀረው። አንዱ ተሥሎ ሌላውም ተጋግሮ።

ሶፊያም ለብቻዋ ወደ አንድ ክፍል አፓርትመንቷ ነበር የሄደችው። ዊቶን ወደሚባለው ምዕራባዊ ቺካጎ ውስጥ ወደሚገኝ መኖሪያ ቤቶች ወደሚበዙበት ሰላማዊ የከተማው ክፍል ነው የተከራየችው። ሙሉ በሙሉ ዕቃው የተሟላለት ሲሆን፣ ኪራዩ ወደድም ቢል የተከራየችው ለአንድ ወር ብቻ ነው። ወደ ኢትዮጵያ ልትሄድ ስለሆነ ዕቃዋን ሁሉ መልክ መልክ እያስያዘች ነው። የተወሰኑ ዕቃዎቿን መርጣ የዕቃ ማስቀመጫ ክፍል በመከራየት እዚያ አድርጋ ለመሄድ ነው ያሰበችው። የተረፈውን ደግሞ ለበጎ አድራጎት ድርጅት ለመስጠት ለይታዋለች። ሶፊያ ለሰሎሜ የነገረቻት ታሪክ ከሶለን ጋር በነበራቸው ግንኙነት የተፈጠረውን ሁኔታ ለማስረዳት የሚያስችላትን ብቻ ነው። ሶፊያ ለማንም የማትነግረው ታሪክና ገና ብዙ ሥራ የሚያስፈልገው እድንጋይ ላይ ወድቆ እንደተሰባበረ ብርጭቆ ስብርብሩ የወጣ ማንነትም አላት። አንዳንዱን እዚሁ አሜሪካ ትታው ልትሄድ ብትወስንም፣ አብዛኛው ግን እንደጥላዋ አብሮአት መሄዱ አይቀርም። ሲጨልም እየጠፋ፣ ሲነጋ እየመጣ። አንዴ እያጠረ፣ አንዴ ደግሞ እየረዘመ፡፡ ሲለው እየደበዘዘ፣ ሲያሻው ደግሞ እየደመቀ። ሁለተኛው የኢትዮጵያ ጉዞዋ ግን ምን እንዳዘጋጀላት ምንስ እንደሚያደርጋት ማን ያውቃል? ደግሞስ ሶፊያ ለሰሎሜ ከነገረቻት ውጪ የተለየ ዐይነት ሰው ብትሆንስ?

ወጥመድ

መላኩ በማግስቱ ወደ ዱባይ ሊሄድዝግጅቱን ጨርሷል። ኮንፈረንሱ የሚጀምረው ሰኞ ሲሆን እሱ እሑድ ለመጓዝ ነው ያሰበው። ማራም ትንሹ ልጇ ጉንፋን አሞት ስለነበር ላለፉት ሶስት ቀናት ከቤት አልወጣችም። ዛሬ ግን ሻል ብሎት እሷም አረፍ ብላለች። ሌሎቹ ሁለቱ ልጆቿ ካባታቸውና ካያቶቻቸው ጋር ወደ ደብረማርቆስና ባሕርዳር ለአንድ ሳምንት ቆይታ ከሁለት ቀን በፊት ስለሄዱ በአንድ በኩል ትንሽ እፎይ ብላ ነው የሰነበተችው። ቅዳሜ ከሰአት በኋላ ከዘጠኝ ሰአት ጀምሮ ከመላኩ ጋር ሽራተን ነበር የቆዩት። ለአንድ ሰዓት ያህል ከዋኙ በኋላ ሳውና ባዝ ወስዳ፣ ማሳጅ አድርጋ ስለነበር ነው መሰል የድካም ስሜት ቢኖራትም እንኳ፣ ለራት ሲወጡ የረጋ ሰውነቷ ሁሉ ተፍታቶአል። ልጇም ያለወትሮው ተኝቶ ቆይቶ ስለነበር አላስቸገረም። ቢያንስ እስካሁን አልተደወለላትም። ምናልባት ሌሊት እንቅልፍ ሊኖራት እንደማይችል በማሰብ ፈርታለች። ከዚህ ዐይነቱ ጥሩ ቀን በኋላ ግን የማትችለው ነገር አይኖርም። ማራና መላኩ አሜሪካ ከመሄዱ በፊት ስለነበራቸው መልካም ትዝታ እያወሩ ሁለቱም ርቧቸው ስለነበር ወደ አንድ የሚያውቁት ፒዛ ቤት ሄዱ።

ማራ አዲስ አበባ ውስጥ ያሉትን የአእምሮ ህክምና አገልግሎቶች ሁሉ ጐብኝታለች። በተለይ ከሕፃናትና ወጣቶች አንጻር ያለዉን ከፍተኛ ጉድለት ለመቅረፍ አንድ ነገር ማድረግ እንዳለባት እያሰበች ነው። አንድ የሕፃናት የአእምሮ ማእከል ከፍታ እዚሁ አገር ለመሥራትም ልቧ በጣም ተነሣሥቷል። የራሷንም ልጅ ጨምሮ እንደ ኦቲዝም ባሉ የአእምሮ እድገት መዛባትና ዝግመት ላላቸው ልጆች ክብካቤ የሚያደርግና የሕዝቡን ንቃት የሚጨምር ሥራ ለመሥራት ቆርጣለች። ሐሳቧን ለመላኩ ስታጫውተው ሙሉ ድጋፉን ነበር የሰጣት። ደግሞም የትዳሯ ጉዳይ እንዴት ሊሆን እንደሚችል ተጨንቆ ጠይቋታል። ምክንያቱም ምንተስኖትም ሆነ የሱ ቤተ ሰቦች በጥብቅ የሚቃወሙት ሐሳብ እንደሆነ ስለሚያውቅ ነው። ትዳሩ ቢናጋ ደግሞ የልጆቹ ጉዳይ አሳሳቢ ይሆናል። ከዚህም በተጨማሪ ስለ ኦቲዝም የተወሰነ ቢያነብም አሁንም ብዙ ጥያቄ አለው። እናትም የሙያውም ባለቤት ስለሆነች ከማራ የተሻለ ስለዚህ ጉዳይ ማንም ሊያስረዳው አይችልም።